

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 79

CENA 30.000 DINARA

NINĎA

I OSVETA JE CRNA

DEREK FINEGAN

I OSVETA JE CRNA

Derek Finegan
I OSVETA JE CRNA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lučić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 79 — DECEMBAR 1989. GODINE
Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

I OSVETA JE CRNA

Mač je izgledao kao pravi katana. Po svemu: obliku, dimenzijama, težini. Čak i bolji poznavalac japanskog srednjovekovnog oružja mogao bi posle površnog pregleda zaključiti da pred sobom ima jedan od onih mačeva koje samuraji s ponosom prenose s kolena na koleno u svojim porodicama.

Ipak, mač je bio od drveta. Tvrdog drveta, istina, obrađenog na specijalan način čiju tajnu malo ko zna na planeti gotovo omotanoj staklom, čelikom i plastikom.

Da li je mogao da ubije?

Da.

Mogao je da ubije. Kao i sva ki drugi predmet određene težine i oblika kada se nađe u ruci spremnoj da nanese smrtonosni udarac.

— Pogledajte ih dobro — reče Glasford. — Neko vreme to će vam biti jedino oružje. Za

vežbu. Kad savladate tehniku njegove upotrebe, dobićete prave mačeve.

Mnogi su se nasmejali, sa otvorenim prezirom na grubim licima, dok su u rukama obrtali pažljivo izrađeno oružje.

Bilo ih je tačno osamdeset. Stajali su pod bleštavim suncem u osam grupa po deset ljudi, nastojeći bez mnogo uspeha da sve to podseća na vojnički stroj.

Glasford sačeka da se žamor podsmeha utiša. Njegovo lice bilo je grubo kao i lica ljudi pred njim. Preplanulo od sunca, izbrazdano borama, sa plavim očima koje su ponekad uzmele da zablistaju kao čelik. Pravi div uskih kukova i širokih ramena, u odeći vojničkog kroja, visokim čizmama i opasačem koji je nosio futrolu velikog automatskog pištolja.

— To što držite u rukama jeste oružje — reče hladno. — Ma šta vi, ljudi, mislili o nje-mu.

— Mač? — posprdno reče je dan iz središnje desetorke, o-naj pred kojom je Glasford sta-jao, raširenih nogu. — Čoveče, ovo je obična igračka! Daj mi ti gvožđe što imaš za pojasom, pa ćeš videti šta umem s njim! A ovo... ovo nije ni za decu, boga mu!

Glasfordove tanke usne raz-vukoše se u osmeh. Jednim po-gledom obuhvatio je od glave do pete onoga koji je progovo-rio, oniskog plećatog čoveka cr-ne kose, sa očima koje se nika-ko nisu dugo zadržavale na je-dnom predmetu.

— Ti beše Bejli, je li tako?

— Jeste, ja sam Bejli — sle-že drugi čovek ramenima. — A ovo ovde je prokleta igračka, čoveče! Kad smo došli ovamo, rekli su nam da dobro plaćaju kako bismo naučili neke nove veštine...

— I to je tačno. Uostalom... — podiže glas. — Ima li ovde još onih koji misle kao Bejli?

Odgovori mu žagor bar pede setak glasova.

— Vrlo dobro — hladno se osmehnu Glasford. — A ja tvr-dim da Bejli, ili bilo ko drugi od vas, nema nikakvih izgleda protiv majstora sa tim drvenim

mačem u ruci. Pa makar i imao ovaj moj pištolj u rukama, pa zite!

Prezrivi povici, smeh, zviždu-ci, sleganje ramenima i odma-hivanje glavom. Ti ljudi, vide-lo se, umeju da rukuju sa oru-žjem. I među njima nema nije-dnog koji do sada nije ubijao...

— Želite dokaz? — podiže Glasford ponovo glas.

— Da! Da! — javiše se gla-sovi sa nekoliko strana. — Baš bih voleo da vidim tog tvog majstora — dobaci neko uz gla-san smeh.

Glasford se okrete, otvaraju-ći usta da nešto izgovori. Nije izgovorio ništa.

On je bio jedini koji je znao da se čovek odeven u crno na-lazi u grmlju nekoliko koraka iza njega, ali način na koji se taj čovek pojavio iznenadio je i njega.

I sve ostale. Niko od preosta-le osamdesetorice nije imao ni želje ni snage da nešto kaže ili se pomeri sa mesta kada se vit-ka prilika stvorila pred nji-ma.

Doslovno stvorila. U jednom trenutku na travi nije bilo ni čega; u sledećem je tu stajao vitak čovek odeven u kostim od crne tkanine koja se presija vala na suncu. Njegovo lice ni-je se dalo videti, skriveno ka-puljačom od istog onog crnog

materijala na kojoj su se tek naslućivala dva uska otvora za oči.

Glasford proguta pljuvačku, iako mu nije bilo prvi put da se sreće sa čovekom odevenim u crno.

— U redu — reče u potpunoj tišini, pomalo nesigurnim glasom. — Ovo je vaš Učitelj. Tako ćete ga i zvati. Jednostavno: Učitelj. Bejli, dođi ovamo sa tim mačem...

Osamdeset pari očiju proučavalo je priliku u crnom. Sva ki detalj odeće, mišićavog tela koje se ocrtavalo pod zategnutom tkaninom. Dugi nož ukoso zavučen pod opasač od crne kože. I dršku mača, potpuno istog kao njihovo drveno oružje, što viri nad levim ramenom iz korica ukoso pričvršćenih preko leđa.

— Šta je bilo, Bejli? — oštro upita Glasford. — Ukenjao si se, a?

— Đavola! — Bejli stupi korak napred, otvoreno se cereći. Njegove stine oči, međutim, po dozrivo su merile priliku u crnom; ponašao se otprilike onako kako se ponaša čovek koji iznenada ugleda zvečarku. Zna da je na dovoljno velikom rastojanju od nje i da ga ne može napasti, ali ipak... zvečarka je zvečarka...

— Daj mu tvoju drvenu igračku — reče Glasford. — Ti možeš uzeti moj pištolj.

— Šta time hoćeš da dokažeš, do đavola? — procedi Bejli kroz zube. — Moći ću da pućam na ovog maskiranog klovna? Ili ne?

— Smeš da pućas koliko hoćeš — nasmeja se Glasford, pružajući mu oružje izvađeno iz futrole. — Ali, pazi: i on će učiniti sve da bi te ubio tom stvarčicom koju si nazvao igračkom...

Sa pištoljem u jednoj i drvenim mačem u drugoj ruci, Bejli zastade. Oči mu se suziše.

— Onaj mač kod njega ne izgleda kao da je od drveta — reče pomalo nesigurnim glasom.

Umesto odgovora, prilika u crnom načini trzaj ramenima i gornjim delom tela. Mač u ko ricama bešumno pade u travu, zbačen sa njenih leđa.

— Dakle, Bejli? — sada je Glasfordov ton pokazivao prezir. — Još uvek ne veruješ u taj drveni mač?

— Ha! — reče Bejli, dobacujući mač čoveku u crnom. — Ima li ovaj dvoboj još nekih uslova, Glasford?

— Ti odredi rastojanje između vas dvojice. Deset, dvadeset, trideset jardi, koliko god hoćeš?

— Sto milja! — dobaci neko iz stroja, što ostali dočekaše grubim smehom. — Hajde, Bejli, do đavola! Ako ti nisi raspoložen da pokažeš momku u crnom šta može automatski pištolj, ima nas koji to umemo!

Bejli uzmače nekoliko koraka.

— Deset jardi je sasvim u redu — osmehnu se krajičkom usana. — Ko daje znak za početak?

— Ja — odvrati Glasford, iz mičući se malo u stranu. — Nisi ubacio metak u cev, Bejli.

— Oh, do đavola! — pobuni se nekoliko glasova iz stroja. — Pa to je već čisto ubistvo, časna reč!

Cereći se, Bejli posluša Glasforda i metak pištolja glasno skljojcu.

— Ja sam spreman — reče, spuštajući ruku s pištoljem niz besni bok. — Daj znak, čoveče... i počni već da razmišljaš o sledećem učitelju, ha-ha-ha!

Glasford podiže desnu ruku, izmičući se još nekoliko koraka u stranu.

— Kad spustim ruku — reče. — Jedan... dva... i tri!

Uvežbanim pokretom, bez žurbe, Bejli podiže ruku sa pištoljem do visine očiju, prihvatajući levicom zglavak desne šake...

I pade nauznak. Prst na okidaču nije imao vremena čak ni za onaj mali pokret koji zahteva minimum energije...

Šta se dogodilo?

Od svih svedoka ovog događaja, veoma je malo bilo onih koji su kasnije sa potpunom sigurnošću umeli da opišu kako je Bejli umro. Svi oni su se, uglavnom, slagali u jednom: čovek u crnom je neshvatljivom brzinom prešao rastojanje od punih deset jardi i zario drveni mač u Bejlijeve grudi...

Mrtva tišina, prekinuta tu i tamo uzdahom ili tihom psovkom.

Cereći se, Glasford, uze drveni mač iz ruke čoveka u crnom i pokaza njegov krvavi vrh.

— Kao što vidite — reče — automatski pištolj nije dovoljana zaštita protiv pravog majstora. A ovaj ovde je zaista pravi majstor borenja. Sa svim vrstama oružja koje postoje. I bez ikakvog oružja, što ćete takođe uskoro otkriti.

Kao da ga nije ni čuo, čovek u crnom se vratio do mesta gde je odbacio korice sa svojim mačem i mirno ih ponovo okačio preko leđa, kao da ne opaža da ga svi netremice prate pogledima.

Njih sedamdeset devet sada je moglo videti kako par očiju divlje blista u uskim izrezima

kapuljače. Čak je i Glasford na trenutak začutao, prateći taj nemi dvoboj pogledima.

Čovek u crnom je pobedio. Gde god bi njegov pogled pao, oči su skretale u stranu, a udo vi činili pokrete o kojima njihov vlasnik nije znao ništa pre nego što bi bili dovrešni.

— Ima li — nasmeja se Glasford — još nekoga ko bi želeo da proverí svoju brzinu protiv Učitelja? Na dvadeset jardi? Trideset?

— Trebalo je da me Bejli posluša maločas — mrmljao je onaj isti glas. — Ono za sto milja bio je odličan savet...

Nasmejali su se svi. Sem Glasforda i Učitelja u crnom.

— U redu — reče Glasford nešto drukčijim tonom. — Izgubili smo jednog čoveka, ali smo naučili veoma važnu, istinu koju neprestano morate ponavljati u sebi: nema više ili manje opasnog oružja... ima samo više ili manje opasnih ljudi! Šta se to tamo, do đavola, događa?

Poslednja grupa od deset ljudi na desnom krilu nervozno se komešala i Glasfordovo pitanje bilo je upućeno njima.

Jedan čovek istupi iz neuređenog stroja. Visok i krupan skoro kao Glasford, sa dugom zamašćenom crnom kosom skupljenom otpozadi u neravan rep.

— Može jedno pitanje, mister?

— Samo reci — ohrabri ga Glasford osmehom.

— Da li je... da li je taj tip koga zovete Učiteljem... Japanac?

— Japanac? Kakve to veze ima?

— Paaa, možda i ima... neki ljudi ovde tvrde da je on... japanski ninda!

— Pa? — skupi Glasford obrve.

— Mislim... da li je to tačno?

Glasford se osmehnu.

— Jeste, ljudi, tačno je — reče. — Pred sobom imate autentičnog japanskog nindu!

*
* *

Glasford obrisa znoj sa lica rukavom već mokre košulje.

— Viski, mister Kaneičiro? — upita s poštovanjem u glasu.

— Ne. Hvala.

Japanski ninda skinuo je kapuljaču sa glave i pažljivo je zatakao za opasač pre nego što se spustio u udobnu stolicu od trske smeštenu tako da kroz prozor njih dvojica mogu pratiti šta se dešava ispred zgrade.

Glasford brzo prelete pogledom preko okruglog lica sa kra

tkom crnom kosom, obilato prošaranom sedim vlasima. Mnogo puta je dokazao sopstvenu hrabrost, ali još nije uspevao da izdrži sukob pogleda sa Kaneičirom.

Te oči su možda krive za to. Svetle kao dva komada usijanog koksa na ravnodušnom, sa svim običnom licu koje izgleda mnogo mlađe nego što bi se reklo po sedim vlasima u kosi.

Kaneičiro je pratio pokret kojim je Glasford nesvesno masirao želudac levom rukom.

— Čir na želucu?

— Da — iskrivi Glasford lice u grimasu. — Uspomena iz Vijetnama.

— Oficir?

— Aha. Kapetan u Zelenim beretama.

— Onda me ne čudi — Kaneičirovo lice ostalo je bezizrazno, iako su mu se tanke usne raširile u nešto nalik osmehu. — Mnogo posla za vašu jedinicu u Vijetnamu, zar ne?

— Đavolski mnogo. Bacali su nas uvek tamo gde je bilo najtvrdje.

— Ali ste ipak izgubili rat.

Glasford se odvaži na jedan pogled u par blistavih očiju. Da li se vara, ili zaista ima posdsmeha u savršeno kultivisanom Kaneičirovom glasu?

— Da, izgubili smo ga — sleže ramenima. — Bolje rečeno,

nisu nam dali da ga dobijemo. Kao u Koreji, uostalom.

— Da — klimnu Kaneičiro glavom. — Vaše vođe nisu imale hrabroti da idu do kraja. Na nesreću mog naroda, oni koji su vodili Ameriku 1945. imali su te hrabrosti. I bili svesni činjenice da ono što se naziva »ograničeni rat« ne postoji. Ako si već u ratu, onda su sva sredstva dopuštena.

— To kaže i filozofija ninducua, zar ne? — zainteresovano upita Glasford.

— Samo donekle. Ninducu ne tretira sukobe velikih masa, što čini strategiju zaraćenih armija. Definicija nije baš precizna, ali bi se moglo reći da mi nastojimo da postignemo krupne efekte što manjim — i neprimetnijim — delovanjem...

— Ninda bi, na primer, preporučio da se ubije protivnički komandant, zar ne? — Osmehnulo se Glasford.

— Možda. Pod uslovom da je takav komandant zaista vođa bez koga se ne može. U savremenim armijama to je realkost; jedan general uvek može zauzeti mesto drugog generala, a da potčinjeni ne prime te nikakvu promenu.

— U redu, mister Keneičiro, kako biste vi dobili za Ameriku rat u Vijetnamu? — nas-

meja se Glasford, malo ohrabren već drugim viskijem.

— Ja? Ja pre svega nikada ne bih započeo taj rat, mister Glasford.

Glasford ga je nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrao, a onda klimnuo glavom.

— Zato što se taj rat nije mogao dobiti?

— Zato što se nije mogao dobiti, a da se ne uništi gotovo čitava zemlja, zajedno sa svojim stanovnicima. U Vijetnamu ste mogli osetiti ukus onoga što bi vas čekalo da ste se 1945. iskricali na japanska ostrva. dragi moj Glasford.

Glasford klimnu glavom, grćeći lice od novog talasa bola koji mu prođe telom. Znao je da će tek sledeća čaša viskija doneti umiranje i zato je pohitao da je iskapljuje.

Kaneičiro ga je pratio zainteresovanim pogledom. Ili se to Glasfordu samo činilo, jer bilo je zaista teško pročitati bilo šta na tom bezizražajnom licu.

— Kako vam izgledaju moji momci? — upita nekoliko trenutaka kasnije. Bol u želucu je popuštao i on se oprezno ispravi u svojoj stolici.

— Nisu loši... za Amerikance.

— I ja tako mislim — složi se Glasford. — Uvek sam se

divio disciplini vas Istočnjaka i pitao se kako se to postiže.

Kaneičiro je kroz prozor pratio besmisleno muvanje grupa oznojenih ljudi pred zgradom. Podnevna pauza i obilan obrok učinili su ih sanjivim, ali nigde nije bilo mesta za odmor, jer će njihove barake ostati zaključane sve do večeri.

— Biće od njih dobri borci — tiho reče Kaneičiro. — Samo... nijedan od njih nikada ne može postati ono što sam ja, mister Glasford. To morate imati u vidu.

— Zašto? Imali ste bolje učitelje?

— To svakako. Međutim, čovek sa Zapada ne može postati ninda, čak i ako bi počeo da uči vrlo mlad. U pitanju je odnos prema svetlu, ono što vi rado nazivate filozofijom. Čovek sa Zapada želi da gospodari prirodom; mi je koristimo pokoravajući se njenim zakonima.

Glasford uspe da održi neutralan izraz lica, iako je u sebi mislio da Kaneičiro jednostavno pokušava da mu dokaže nadmoćnost žute rase nad belom. Uostalom, do đavola, ko je dobio poslednji veliki rat?

— Imamo svega mesec dana da načinimo od njih borce kakvi su potrebni mojim gazdama — reče. — Biće dovoljno?

— Da. Samo što će pre toga mnogi umreti.

— To je neizbežno?

— Neizbežno. Uostalom, moj uslov je bio da mi dovedete sto pedeset ljudi da bih od njih načinio pedeset boraca kakvih nigde na Zapadu nema. Dobio sam svega osamdeset... ni vaše gazde neće dobiti više od dvadeset pet ili trideset.

Glasford zatrese glavom.

— Dve trećine... dve trećine ljudi će umreti... u toku obuke?

— To nije tako loš odnos — hladno odvratí Kaneičiro. — U školu za ninde koju sam ja prošao došlo je sedamnaest kandidata. Izašlo je nas trojica.

Glasford gotovo nesvesno istrese do polovine napunjenu čašu.

— To se gazdi neće dopasti — promrmlja. — Nimalo mu se neće dopasti. Prokletstvo, svaki od ovih momaka dobio je po hiljadu dolara pre nego što smo krenuli, a obećano im je još toliko po završetku obuke!

— Bićete na dobitku — sleže Kaneičiro ramenima. — Umesto još osamdeset, moraćete da isplatite najviše još trideset hiljada, zar ne?

— Ne znam... Zar je zaista potrebno da...?

— Nije. Ali, ako želite samo najbolje, a to je bio uslov koji je meni saopšten, onda nema drugog izbora. Najbolji su oni koji prežive obuku. Vrlo jednostavno.

— Do đavola! — Glasford pogleda sitnog i naizgled krhkog Japanca s novim poštovanjem na licu. — I vi... mister Kaneičiro... vi ćete ubiti sve one koji ne budu dovoljno dobri?

— Uglavnom. Neki će poginuti nesrećnim slučajem, u borbi sa svojim prijateljima. Ili u pokušaju bekstva. Uskoro će početi i da beže, imajte to u vidu, mister Glasford...

— To neće uspeti nikome — zadovoljno se isceri drugi čovek. — Videli ste okolinu logora i sve mere predostrožnosti. O većini njih oni nemaju pojma, što je dodatna mera sigurnosti. Čak i ako neki od njih uspe da se izvuče iz logora, čeka ga pešačenje od dvadesetak milja pustinje.

— Nadam se da je tako. Ali poslušajte jedan savet, mister Glasford: vaša samouverenost je dobra stvar, pod uslovom da nije preterana. U suprotnom...

Glasford iznenađeno podiže glavu. Kaneičiro je iznenada zanemio i zagledao se kroz prozor. Njegova desna ruka, naizgled sama od sebe, krenula je

prema dršci mača još uvek pri čvršćenog ukoso preko leđa.

— Šta se dogodilo, mister Kaneičiro?

Japanac se malo opusti u svojoj stolici i ruka mu zauze prvobitni položaj.

— Onaj čovek tamo — reče tiho, glasom koji je odavao na petost. — Onaj što stoji po strani od ostalih, sa rukama u džepovima...

— Da. Vidim ga... Šta je s njim?

— Hoću da govorim sa njim, Glasford. Odmah!

Glasford uhvati sebe kako se bez razmišljanja diže sa sto lica, spreman da trenutno izvrši naređenje Japanca.

»Kao dobro dresiran pas!«, prolete mu kroz glavu. »Šta je to sa mnom, do đavola?«

— Odmah!

Kaneičirov glas odjeknu reško, kao udarac biča. Sa očigle dnom nevericom na licu, on otvori vrata i zastade na uskom tremu koji nije pružao nikakvu zaštitu od sunca.

— Hej, ti! — doviknu čoveku koji je i dalje opušteno stajao, sa obe ruke zavučene duboko u džepove svoje uniforme. — Dođi ovamo!

— Ja?!

— Ti, do đavola! Tebi govorim!

Sporo izvlačeći ruke iz džepova, čovek pođe prema Glasfordu, njišući se u hodu poput mornara. Visok skoro kao Glasford, uskih kukova i širokih ramena, sa mišićima koji su se nazirali čak i kroz bezobličnu uniformu. Kratka crna kosa, preplanulo lice, tamnoplave oči. Dosta obično lice, glatko izribajno, za razliku od većine ostalih koji se nisu trudili da upotrebe električne aparate za brijanje u jednostavnom uređenom kupatilu.

— Šta želite od mene, mister?

— Uđi ovamo — reče Glasford, uklanjajući mu se sa puta. Sa zbunjenim izrazom na licu čovek prođe pored njega i zastade pred Kaneičirom. Glasford ostade iza njega, proučavajući pogledom lice Japanca.

— Kako se zoveš? — upita Kaneičiro mirno. Delovao je opušteno, gotovo nezainteresovano, sa rukama nemarno položenim na kolena.

Glasford je, međutim, bio vrlo iskusan borac i znao je da taj položaj može i da zavara. Poštovao je Kaneičira od trenutka kada je čuo da će učitelj njegovih »regruta« biti jedan pravi japanski ninda, a naročito od jutrošnjeg obračuna sa onim glupim Bejljem.

— Eldridž — nesigurno odvrati pozvani. — Lesli Eldridž. Zašto?

— Šta si radio pre nego što si dospeo ovamo?

Čovek se okrete Glasfordu.

— Čini mi se da ste rekli da neće biti nikakvih pitanja kada ste me zvali ovamo, mister Glasford?

— Rekao sam. Pa šta?

— Odgovori!

Glasford vide kako se Eldridž trgao na oštri zvuk Japančevog glasa.

— Bio sam... bio sam mornar.

— Gde?

— Panamske zastave, uglavnom. Kakve to, do đavola, veze ima sa ovim prokletim poslom ovde?

— Da li si — tiho upita Kaneičiro — ikada bio u Japanu?

— Kako da ne. Jokohama. Pet ili šest puta. Možda i sedam. Boga mu, sve te luke liče jedna na drugu!

— Kaneičiro zamišljeno klimnu glavom, a onda se osmehnulo.

— U redu je, Eldridž. Možeš ići.

Eldridž zbunjeno pogleda Glasforda, a ovaj mu dade znak da izađe. Slegnuvši ramenima, čovek ga poslušao. Nervozno se osvrnuo još jednom pre nego što je zatvorio vrata za sobom,

kao da se plaši da će mu neko od dvojice ljudi u prostoriji pucati u leđa.

Glasford upitno pogleda Kaneičira. Ovaj se blede osmehnulo, samo razvlačeći usne.

— Kao što vidite, mister Glasford — reče tiho — i jedan japanski ninda može se previriti...

— U čemu je stvar, do đavola?

— Taj čovek... u jednom trenutku, po načinu na koji je gledao oko sebe, jedva primetno pokrećući mišiće ruku i nogu da bi im očuvao gipkost, učinilo mi se da...

— Učinilo vam se da...?

Kaneičiro uzdahnu i zavrte glavom.

— Gluposti, naravno. Mora da sam i ja previše danas bio na suncu. Učinilo mi se da bi taj Eldridž mogao biti... ninda!

*
* *

Martinez, niski Meksikanac tela izbrazdanog ožiljcima od noža, zastade pred tušem pod kojim je Eldridž stajao.

— Hej! — reče prijateljski. — Koji je dan danas?

— Danas? Utorak valjda. Za što?

— Zato što nijedan od ovih prokletih klovnova neće da mi kaže koji je dan, eto zašto! Če kam petak.

— Petak? Zašto baš petak?

— Ženske. Priča se da će nam Glasford dovesti ženske u petak uveče.

— Je li? Nisam čuo. A i da jesam, ne bih baš jako vero-
vao Glasfordu, ortak.

— Ni ja — Martinez sa dubokim uzdahom čučnu, oslanja-
jući se leđima o goli drveni zid
iza sebe. — Ali mi je bar malo
lakše kada se nadam, znaš.

Sve vreme razgovora njego-
ve tamne oči brižljivo su pret-
raživale okolinu, prateći pog-
ledom poslednju nekolicinu ku-
pača koji su hitali u krevet.
Dani u logoru bili su dugi i
naporni i svako je želeo da is-
koristi što više od slobodnog
vremena između zalaska i iz-
laska sunca.

— Glasford ima nešto pro-
tiv tebe? — reče Meksikanac
iznenada spuštajući glas i sa-
svim drukčijim tonom.

— Ne znam. Ne verujem.

— Bolje će biti da veruješ,
ortak. Danas je rekao onom
blesavom Teksašaninu Rizu da
te drži na oku.

— Je li? Zato se neprestano
vrzma oko mene? — hladno
se osmehnu Eldridž izlazeći is-
pod tuša i zatvarajući vodu.

— Hvala, Martinez.

— Nema na čemu — Meksi-
kanac se lagano uspravljao. —
Poker?

— Nisam znao da se ovde
negde igra poker?

— I te kako. Momci imaju
džepove pune para i nikakve
zabave. Divna prilika za nas
koji poker igramo ne računa-
jući isključivo na sreću, zar
ne?

— O kej — osmehnu se El-
dridž. — Dolazim za pet mi-
nuta. Gde se nalazimo?

— Ovde. Ili znaš možda ne-
ko bolje mesto za poker?

— Ovde je sasvim u redu
— klimnu Eldridž glavom. —
Vidimo se, Martinez...

Odaja sa tuševima nalazila
se na samom kraju jedne od
dveju identičnih baraka sa po
četdeset kreveta, jedinih čvr-
stih građevina u logoru pored
kućice koju su koristili Glas-
ford i Učitelj. Hrana se spre-
mala pod nadstrešnicom, od-
maknutom pedesetak jardi niz
vetar, uglavnom iz naizgled ne-
iscrpne rezerve namirnica na-
bacanih u magacin na zadnjoj
strani Glasfordove kućice.

Niko nije znao gde spavaju
i jedu stražari koji su stvarali
obruč oko logora, već ograđe-
nog bodljikavom žicom načič-
kanim senzorima i alarmnim
uređajima. Niko nije znao ni

kuda vode svi ti provodnici se nzora i kablova televizijskih kamera kao ni odakle logor do bija struju i vodu.

Navlačeći čistu košulju, Eldridž nemarno zapali cigaretu i pođe natrag prema kupatilu. Krajičkom oka posmatrao je Riza, diva iz Teksasa, koji je ležao na obližnjem krevetu, sa rukama pod glavom.

— Hej, Eldridž! — oteže on. — Kuda ovaklo kasno?

— Imam sastanak sa nekim curama — odgovori ovaj sa osmehom. — Hoćeš sa mnom?

I ne čekajući odgovor, on pređe do vrata kupatila i zatvori ih za sobom. Pored Martineza, još dva momka su sedela uza zid, a jedan od njih nervozno je prevrtao u rukama već umašćen špil karata.

Osam dana u logoru sve je učinilo nervoznim. Možda i zato što je za tih osam dana, na raznorazne načine, umrlo trinaest ljudi...

Teški Rizovi koraci čuše se pred vratima i Eldridž se pomeri u stranu kako bi ga držao na oku.

— Gle, gle! — reče Tekšanin. — Karte, tako mi boga! Gde ste ih iskopali, momci!

— Ne galami, do đavola! — reče nervozni momak sa kartama. — Ako hoćeš da igraš, sedi. I lovu na sunce. Ovde ne ma igranja na dug!

— Ne dok je taj prokleti Ja panac tu! — procedi drugi čovek kroz zube. — Jeste li videli šta je danas uradio Vernonu iz mog odeljenja? A Vernon mi je dužan dvesta dolara, prokleta mu duša!

— Šta je bilo sa Vernonom? — upita Martinez, podozrivo prateći pokrete čoveka koji je mešao karte. — Nisam bio u blizini, a tri momka koje sam pitao ispričali su mi četiri različite priče.

— Ja sam bio na deset jardi od njih dvojice, ali opet nisam siguran da sam video šta se dogodilo — otpljučnu onaj sa kartama u ugao prostorije. — Uglavnom, Vernonu se učinilo da može da sredi Japanca, jer je ovaj stajao pred njim, okrenut na drugu stranu. Video sam kako je podigao onaj drve ni mač i onda se samo okrenuo u mestu i srušio na lice. Nije se ni pomakao, časna reč!

— Đavola! — odmahnu Riz glavom. — Mora da ti je promaklo šta je Učitelj uradio!

— Može biti... Jedino što sam video kod Vernona pre nego što su ga odvukli bilo je malo krvi na grudima košulje...

— Taj tip je đavolski brz — s poštovanjem prošaputa drugi čovek. — Gotovo da ne smeš trepnuti pred njim, ako

ne želiš da ti promakne neki pokret...

— O kej — preseče Riz diskusiju. — Hoćemo li igrati ili brbljati, boga mu?

Neko vreme karte su u tišini prelazile sa jedne strane kruga na betonskom podu na drugu, kao i sitne hrpice novčanica. Igra se, međutim, rasplamsavala, uložili su postajali sve veći, zahvaljujući prvenstveno Rizu koji je neprestano insistirao kako ne želi da gubi vreme na sitne pare.

Gubio je, možda upravo zbog svog nestrpljenja, proračunajući svaki gubitak sve glasnijim psovkama.

— Daj da vidim te karte!

— zareža iznenada, otimajući čitav špil iz ruku momka koji se spremao da ponovo podeli. — Prokletstvo, mora da su obe ležene kad ovaj tip ovde uvek zna šta ja držim u rukama.

»Ovaj tip ovde« bio je Eldridž koji se smireno osmehnu, stavljajući novu cigaretu među zube.

— Vidim taj špil prvi put, kao i ti — reče tiho, ali razgovetno. — Ako misliš da su karte obeležene, reci to čoveku kome pripadaju.

— Ne lupaj, Riz — mračno odvrati Dženkins, vlasnik karata. — To je pošten špil karata, do đavola! Tvoj problem je

što misliš da ti po nekom pravu pripadaju samo jake karte i čudiš se zašto ti ne stižu kad si ih naručio. Kao maločas... čekao si treću damu, iako je i slepac morao videti da su obe preostale dame već bile prošle!

Progundavši nešto, Riz baci karte pred petog igrača, momka po imenu Dauling. Cereći se, ovaj ponovo podeli po jednu kartu, sa licem nagore, kao i uvek u otvorenom pokeru.

Pred Rizom se nađe keč herc. Martinez zavrte glavom pri pogledu na svoju osmicu, dok Eldridžotvo lice ostade nepomično iako ni desetka pred njim nije obećavala neke naročito dobre karte.

Riz odmah zatraži veći ulog i ostali prihvatiše, iako su i Dauling i Dženkins pred sobom imali istu kartu, pubove.

Riz je tražio samo jednu kartu, Dauling i Martinez po tri, Dženkins samo dve. Eldridž ne zatraži nijednu, ali je zato bez reči prihvatio Rizov poziv da se ulog ponovo podigne.

Martinez i Dauling odustadoše, ali zato Dženkins zatraži još dvadeset dolara na Rizovih osamdeset.

— Vidi, vidi! — cerio se Teksašanin. — Pokupio si tri žandara, a, Dženkins? Misliš da će ti to biti dovoljno?

— Ja mislim da hoće, mislim da hoće — pevužio je Dženkins. — Plaćaš ili ne?

— Da li plaćam? — Čoveče, još sto dolara na sve ovo!

— Eldridž? — upita Dženkins, očigledno odugovlačeći sa odlukom.

— Šta je sto dolara? — sleže ovaj ramenima. — Plaćam.

— I ja, do đavola! — odlučio se Dženkins. — Tri žandara, Riz!

— Ha-ha! Tri asa za ovu lepu gomilicu para, momci! — glasno se nasmeja Teksašanin. Odbacujući karte s licem naviše, on pruži ruke prema novcu.

Eldridžovo lice i dalje je bilo nepomično. On bez reči spusti na beton četiri desetke.

Rizovo lice nekoliko trenutaka je izgledalo tako komično, da su preostala trojica prasnula u glasan smeh. Teksašaninu jurnu krv u glavu i on skoči na noge.

— Prokletstvo, nemoguće da si imao četiri desetke, Eldridž! — zaurla. — Ja sam imao karo desetku i odbacio je iz ruke!

— Karo desetku? — hladno odvrati Eldridž. — Ako si je odbacio, još uvek bi morala da bude među ovim kartama dole, zar ne?

Riz steže pesnice i pođe napred, naginjući se nad čoveka koji je još uvek mirno sedeo.

— To znači da JA lažem, je li? — reče promuklim glasom. — Ustani varalice! Na noge! Vreme je da dobiješ dobru lekciju o tome kako se poker igra među džentlmenima!

Eldridž se lagano uspravi, ali ostade sa leđima uza zid. I ostala trojica oprezno se izmakle. Pre nego što se digao, Dauling je pokupio odbačene karte sa poda i sada ih je žurno pregledao.

— Sačekajmo da Dauling pre gleda karte — miroljubivo reče Eldridž. — Mogao si se zbuditi, Riz, i...

Zaurlavši, Teksašanin ostrim udarcem izbi karte iz Daulingovih ruku i baci se napred, kroz pravu kišu pravougaonika od kartona.

Eldridžovi pokreti delovali su sporo, gotovo nezainteresovano, ali Martinez ipak primeći nešto neobično; pre nego što je koraknuo u stranu da se ukloni od Rizovog udarca, Eldridž je u vazduhu šćepao jednu kartu i odbacio je prema suprotnom zidu, tako da se na trenutak zalepila za glatku površinu, pod samom tavanicom.

Rizova pesnica pogodi zid i on zaurla od bola, široko otvarajući usta. Eldridžov udarac

pogodi ga iskosa u vilicu i Teksasaniin zastade na trenutak, tresući glavom kao grogirani bokser.

Novi udarac stiže ga pre nego što mu se pred očima razila magla od prvog. Dobro plasiran levi aperkat, ne naročito brz, ali zato vrlo precizan. Riz zove noge odvojiše se od betonskog poda i on tresnu čitavom dužinom i ostade nepomičan.

— Dobro udaraš, Eldridž — reče Martinez sa poštovanjem. — Bio sam se već uplašio kad je ovaj grmalj krenuo na tebe.

— Malo sam ispao iz forme — odgovori Eldridž, trljajući pesnicu sa izrazom bola na licu. — Prokletstvo, taj tip ima baš tvrdu čeljust. Skoro da sam polomio prste na njoj!

— Boksovao si nekad?

— Pomalo. Pre nego što sam ukapirao da moj menadžer zarađuje više od mene na batinama koje dobijam u ringu... Pomozite Rizu da se digne, moćci. Najbolje će biti da ga neko odvede i strpa u krevet...

Vrteći glavom, Martinez pođe prema izlazu, dok su se Dauling i Dženkins muvali oko još onesvećenog Teksasaniina. Zastao je na vratima da propusti Eldridža ispred sebe u mračnu spavaonicu.

— Riz je tražio svađu — prošaputa. — I tebi se tako učinilo?

— Može biti. Idemo na spavanje, Martinez. I sutra ćemo imati gađan dan...

— Kao da ja to ne znam? — uzdahnu Meksikanac. — Ovaj... hteo sam još nešto da te pitam...

— Da?

— Ona karta koju si bacio na zid pre nego što je Riz stigao do tebe... šta ti je to trebalo?

— Karta? Kakva karta?

Martinez se tiho nasmeja.

— U redu, u redu... možda mi se učinilo. A možda ni ti nisi primetio da si jednu kartu lupio tako rukom da se skoro zalepila za zid na drugoj strani.

— Onda se sigurno tako dogodio... valjda kad sam digao ruku da se zaštitim od Rizovog udarca.

— Valjda — složi se šapatom Martinez. — Laku noć, Eldridž... i, na tvom mestu, ja ne bih okretao leđa onom Teksasaniinu, znaš. Tim momcima iz Teksasa uvek su puna usta hrabrosti i časti, ali... ipak mu nemoj okretati leđa, važi?

— Važi. Laku noć, Martinez...

*
* *

— Još jednom — reče Kaneičiro tiho. — Taj snimak nije naročito kvalitetan, Glasford.

Prigušujući zevanje, Glasford još jednom premota video-traku na početak. Nije mu bila jasna svrha posla koji upravo radi, još manje to što je Kaneičiro stigao u njegovu kancelariju odeven u kompletan kostim ninde, čak i sa kapuljačom navučenom na glavu.

Snimak doista nije bio naročito kvalitetan, najviše zato što je bio načinjen nepokretnom televizijskom kamerom skrivenom u zid pod samom tavanicom kupatila prve barake i što se sijalica na sredini tavanice nalazila između sočiva kamere i scene kod suprotnog zida.

Ipak, ono što se odigravalo bilo je potpuno jasno, čak i da takode skriveni mikrofoni nisu zabeležili svaku izgovorenu reč.

— Taj Riz je još gluplji i trapaviji nego što sam mislio — progundao Glasford. — Trebalo je da nađem nekog boljeg da drži Eldridža na oku. Iako mi još uvek nije jasno za

što to uopšte radimo, mister Kaneičiro...

Na ekranu Riz još jednom načini oštar pokret rukom, razbacujući karte unaokolo. Svojim širokim plećima gotovo je zaklanjao Eldridža od kamere kada se bacio prema njemu.

Onaj odsudni trenutak kada se Eldridž izmakao i zadao prvi udarac, nije bio zabeležen na video-traci. Nešto tamno, pravilnog pravougaonog oblika, prekrilo je sočivo kamere dovoljno dugo da se ne može videti ono što se odigralo u sledećih nekoliko sekundi. Kada je prepreka skliznula sa sočiva, Riz je već padao unazad od strahovitog Eldridžovog aperturiranja.

— Ta karta — promrmlja Kaneičiro zamišljeno. — Nije mogla slučajno doleteti pravo na oko kamere...

— Šta?

— Eldridž ZNA da se kamera tamo nalazi, Glasford!

Glasford se nasmeja.

— Gluposti, mister Kaneičiro! Niko osim nas dvojice u ovom logoru ne zna za te kamere i mikrofoni! Sem toga, nije Eldridž bacio karte, do đavola, nego Riz!

— Mislite? Vratite još jednom snimak...

Slegnuvši ramenima, Glasford poslušao. Sada se traka ponovo

vrtela pred njihovim očima, ali usporeno, što je sliku činilo još nejasnijom.

— Zaustavite! — zapovedi Kaneičiro. — Ovo je trenutak kada je Riz izbacio karte iz ruku tog čoveka, je li tako?

— Da. To se dobro vidi...

— Pokrenite sada ponovo sliku. Kvadrat po kvadrat, molim vas. Vidite li?

— Boga mu! — zapanjeno reče Glasford. — Ta karta je stvarno poletela mnogo kasnije prema kameri!

— Eldridž je tamo bacio, nema sumnje. I to ne slučajno.

Glasford isključio video-uređaj i odmahnu glavom.

— Ne znam, mister Kaneičiro... Hajde, da prihvatim da je nekako otkrio da je kamera tu... ali da u deliću sekunde, dok na njega juri grmalj kao što je Riz, uspe da baci jednu jedinu kartu tako da se zalepi baš na sočivo kamere... to je već nemoguće!

— To je dečja igra, Glasford. Za jednog ninđu, na primer.

— Ninđu — uzdahnu Glasford, sipajući viski u svoju čašu. — Sami ste rekli da taj tip NE MOŽE biti ninda, mister Kaneičiro.

— Jesam. Pošto sam najpre pomislio da on JESTE ninda. Od tada ga skoro neprestano držim na oku i do večeras mi

nije bio sumnjiv. Što isto tako može značiti i da je ninda, kao i da nije. Jer, ako je on ninda, ili nešto što je vrlo slično ninđi, do sada je morao shvatiti da sumnjam u njega...

— Ovo sa Rizom je bila dobra ideja — klimnu Glasford glavom. Mislili ste da će Eldridž morati da upotrebi neki od svojih trikova, zar ne?

— I upotrebio je. Trik sa kartom. Iako je i pre i posle toga učinio sve da bi nas ubedio kako nije neki naročito opasan borac. Onaj udarac u bradu, na primer, vrlo je naivan. Klađim se da je mogao Rizu smrskati lobanju da je to pozeleo.

— U redu, recimo da smo dobro zaključili i da je taj Lesli Eldridž nešto mnogo više od običnog plaćenog ubice. Šta onda sa njim, mister Kaneičiro? Da ga likvidiramo?

— Likvidiramo? Zašto?

— Zato što je opasan, do đavola!

Kaneičiro sleže ramenima. Ispod maske njegov glas zvučao je prigušeno, ali se u njemu jasno čuo prezir.

— Čovek ne odbacuje od sebe opasno oružje u času kada se sprema za obračun na život i smrt, Glasford. Eldridž je opasno oružje; naš jedini problem je u tome da li ga možemo kontrolisati ili ne. Uostal-

om, naš posao ovde je da za vaše gazde stvorimo što više opasnog oružja, je li tako? Njima se ne bi dopalo ako dobiju samo drugorazredne borce umesto onih koji su im potrebni za obračun sa profesionalnim vojnicima!

— Profesionalnim vojnicima? Otkud vam ta ideja, mister Kaneičiro?

Japanac se prigušeno nasmeja.

— Ja imam mozak, Glasford, i umem da ga koristim. Ne možete od onoga od koga zahtevate da vam iskuje oružje prikriti svrhu tog oružja. Pripremamo te momke za borbu u tropskim krajevima, i to tako da budu spremni i na prave okršaje automatskim oružjem i za borbu prsa u prsa, protiv pojedinačnih protivnika. Gde će oni biti upotrebljeni? Jasno — u Kolumbiji ili nekom sličnom mestu!

Glasford zastade sa čašom na pola puta do usana.

— Mene to zapravo ne zanima — nastavio je Japanac mirno. — Moju savest nimalo ne će opteretiti što novac koji dobijam od vas potiče od prodaje droge, Glasford. Vlada Kolumbije odlučila je da uništi narko-mafiju i vi želite da je u tome sprečite. Nemam ništa protiv toga, bez obzira što i va

ša vlada u tome pomaže Kolumbiji, svidalo se to nekome ili ne. Najzad, sve te milijarde dolara od prometa droge najvećim delom se, posle »pranja«, vraćaju u Ameriku kroz investicije, zar ne?

— To mene ne zanima — odvrati Glasford. — Moj posao je da od ovih momaka napravim super-borce, i to ću i učiniti, do đavola! Ne zanima me gde će oni reskirati svoju kožu, još manje za koga!

— Neka tako bude — sleže ninda ramenima. — U svakom slučaju, ljudi kao što je Eldridž su naš zajednički cilj. On ponas može postiti opasan jedino ako se utvrdi da radi za policiju. A u to sumnjam.

— I ja — nasmeja se Glasford. — Policija nema tako sposobne borce, inače...

— Inače mi ne bismo ovde ovako mirno sedeli i diskutovali — složi se Japanac.

— Onda se opet vraćamo na početak razgovora, mister Kaneičiro... šta sa tim Eldridžom?

— Najpre želim da doznam ko je on, zapravo, i gde je naučio da se ovako bori.

— U redu. Kako to doznati?

— Vrlo jednostavno. Pitaćemo ga.

— Pitati?

— Pa da — prigušeno se nasmeja Kaneičiro. — To se

obično radi kad čovek želi nešto da dozna, zar ne?

Glasford odmahnu glavom.

— Neće nam reći.

Kaneičiro se lagano uspravi, dotičući vrhom prstiju dršku mača nad svojim ramenom.

— Onda — reče metalnim glasom — onda ćemo ga prisiliti da nam kaže. Pođite po njega, Glasford.

— Odmah?

— Odmah. I bez mnogo buke. Ostali u baraci ne moraju znati da je taj tip nešto izuzetno.

Iskapivši čašu do dna, Glasford se uspravi.

— Pa, u redu — reče. — Najbolje da s tim što pre svršimo...

Kaneičiro ga isprati pogledom, sve dok se vrata nisu zatvorila za Glasfordom. Ostao je nepomičan na svom mestu, gotovo kao statua od kamena koju je neko, iz šale, obavio crnom svilom i nakitio čudnim srednjovekovnim oružjem. Samo vrlo pažljiv posmatrač mogao bi uočiti da se pod kostimom njegove grudi lagano pokreću dok je udisao i izdisao vazduh iz pluća.

Nije se pomerio čak ni kada su se spolja ponovo začuli tihi koraci.

Koraci jednog čoveka. Glasford je dolazio sam.

— Nije tamo — vrlo tiho reče Glasford kada je ušao i najpre za sobom zatvorio vrata, kao da se plaši da mu je tajanstveni Eldridž za petama.

Statua u crnom ne odgovori ništa. Glasford nesigurnim korakom pređe prostoriju, napuni čašu viskijem i jednim pokretom je sruči niz grlo.

— Ne može biti daleko — progovori prigušenim glasom, kao da sam sebe želi da uveri u ono što kaže. — Nema kud da pobegne, proklet bio!

Ponovo nikakvog odgovora, iako se Glasford upijao pogledom u ona dva izreza na kapuljači od crne svile.

— Ujutru ćemo ga naći. Savim sigurno. Unutar kruga nema nikakvog mesta gde bi se mogao duže kriti...

— Postoji li način da straže oko ograde upozorimo da budu još opreznije nego inače? — progovori iznenada Kaneičiro.

— Postoji.

— Učinite to, Glasford. Ako već nije prekasno.

Klimnuvši glavom, Glasford pođe prema zidu bočno od širokog prozora, zaobilazeći sto. Zastao je samo na trenutak da spusti prašnjavu roletnu, oprežno izvirujući u mrak.

— Šta da im kažem? — zastade sa rukom na jednom od-

ređenom mestu zida od grubih dasaka.

— Samo to da budu oprezniji. Ništa više. I neka se čuvaju senki u tami.

— Senki u tami? Ne razumem...

— Ni oni neće razumeti, ali nije bitno. Važno je da osete strah pred tamom. Strah izostrava čula, Glasford, i čini stražare opreznijim.

— Ah...

Jedan deo zida sa lakim šumom skliznu naviše na dodir Glasfordove ruke, iako se činilo da je sastavljen od čvrstih debelih dasaka. U tako na stalom kvadratnom otvoru sve tlucale su crvene i zelene lampice elektronskih uređaja.

Pritiskajući dugme pod njim, Glasford primače usta rešetki malog mikrofona ugrađenog u ploču uređaja.

— Ovde Oaza — reče tiho i razgovetno. — Crvena uzbuna. Crvena uzbuna. Prijem.

— Crvena uzbuna — gotovo odmah odgovori monotoni glas iz nevidljivog zvučnika. — Razumeo. Prijem.

— To je sve. Oaza, kraj!

— Razumeo. Kraj.

Pritisnuvši isto dugme skrivnog mehanizma, Glasford dopusti da poklopac od grubih dasaka ponovo prikrije otvor u zidu i okrete se Kaneičiru, upitno ga gledajući.

— Šta sada? — upita nesi-gurno.

— Šta znači »Crvena uzbuna«, Glasford?

— Maksimalnu pripravnost i opreznost. Čitava stražarska ekipa biće na terenu oko ovog mesta. Uglavnom ono isto što ste vi nazvali »čuvajte se senki u tami«.

— Dobro — klimnu Kaneičiro glavom. — Iako se bojim da to neće biti dovoljno.

— Da neće biti dovoljno? Mister Kaneičiro, ljudi koji su sve ovo organizovali znaju svoj posao!

— Možda. Ali mene, recimo, ne bi uspeli da zadrže.

Glasford se isceri.

— Ipak vam ne preporučujem da to pokušate, mister Kaneičiro. Kladim se da tamo na polju ima zamki za koje čak ni ja ne znam. Sem toga, stražari... Prokletstvo! Šta to treba da znači, da vas ne bi zadržali?

— Nema načina da se jedan ninda spreči da učini ono što je naumio, Glasford.

Drugi čovek pređe rukavom košulje preko čela po kome na glo izbiše krupne graške znoja.

— Da li sam dobro shvatio?

— reče prigušenim šapatom.

— Eldridž je, dakle, zbilja...?

— Dobro ste shvatili, Glasford. Eldridž je takođe ninda. Više nimalo ne sumnjam u to...

U tom istom trenutku, Eldridž se nalazio svega stotinak jardi dalje, ali na drugoj strani glavice obrasle žbunjem, je dinim rastinjem na milje unao kolo. Sa ovog mesta nije mogao videti niske barake, ali bi mu sluh odmah rekao da je u njima došlo do očekivane uz-bune.

Glasford je do sada otkrio da onaj koga poznaje pod ime nom Lesli Eldridž nije u svom krevetu u baraci. Da je samo on u pitanju, digao bi čitav logor na noge da krene u potragu za nestalim čovekom.

Taj japanski ninda, međutim, koji radi za Glasforda, ili Glasfordove gazde, ne želi nikakvu galamu. Što je i očekivao, uostalom. Ninda će zatražiti da se straže oko logora pojačaju, ali nimalo uveren da će to biti dovoljno.

A onda će krenuti za njim. Tih i nečujan, poput senke...

Taj Japanac, Učitelj, ipak je konačno uspeo da ubedi sebe kako ima posla sa pravim nin-

dom, iako se Eldridž danima trudio da ne učini ništa što bi pojačalo sumnje. Ona budala Riz napao je sasvim drukčije nego što je očekivao, inače trik sa kartom uopšte ne bi bio ni potreban. Ima i drugih načina da se prevari stakleno oko kamere.

Sigurnim, a opet bešumnim korakom, Eldridž zaobiđe mesto na koje je vetar doneo pesak među ogoljeno stenje Nevada. Ninde imaju oštre oči, što on i te kako dobro zna; ne bi bilo dobro ako ostavi trag po kojem bi ga ujutru Japanac mogao slediti.

Na trenutak je zastao kada je vetar sa planine Spring do njegovog uha doneo tiho zujanje motora. Da, straže su do sada sigurno opomenute i sada hitaju unaokolo u svojim lakim džipovima, građenim specijalno za pustinju. Moralo bi ih biti bar deset puta više ako žele da zatvore sve prolaze u ovoj mračnoj noći.

Sem toga, on uopšte ne želi da izađe van perimetra Glasfordovog logora. Ovamo je došao da bi obavio jedan posao i neće otići pre nego što to izvede.

Bio mu za petama jedan pravi japanski ninda ili ne...

Klizajući među stenjem, pognut da mu se konture tela ne bi crtavale na nešto svetlijoj pozadini zvezdanog neba, on je

napredovao hitro, kao stvorenje koje je rođeno i odraslo u ovoj pustinji. Pravoj pustinji; na zapadu samo planine, bez ljudskih naselja. Ostale tri strane sveta bar su označene širokim asfaltnim putevima, iako do najbližeg naselja, Bitija, na jugozapadu odavde, ima bar dvadeset milja peska i kamena.

Glasford je odaabro dobro mesto za svoj logor za obuku. Svi znaju da armija tu ima neke svoje zagonetne zgrade, veoma dobro čuvane, i retki prolaznici navikli su da se drže na odstojanju. Ako neko od njih i zna da je vojska pre dve godine napustila ovaj logor, verovatno je pomislio da se ponovo predomislila i ljudi u prašnjavim džipovima i kamionima neće privući ničiju posebnu pažnju.

Stigao je do mesta koje je tražio i sada se zavukao u otvor među stenama, klizeći kao zmijsa na vrhovima prstiju ruku i nogu.

Izvukao se unatraske, samo trenutak kasnije, vukući za sobom omanji zamotuljak, zaštićen istom onom crnom svilom od koje je bio načinjen Kaneiči-rov kostim. Otvor među stenama suviše je zgodno skrovište da ga potera ujutru ne bi pretlačila i zato treba ukloniti iz njega sve što bi ih moglo navedi na njegov trag.

Eldridž još jednom pređe pogledom po okolini, iako bi ga sluh mnogo pre vida upozorio na približavanje gonioca. To ne važi za japanskog nindžu, na ravno. Ako ovaj pođe za njim, vid, sluh i ostala obična ljudska čula neće biti od velike pomoći.

Vešti prsti razmotaše svilu i u Eldridžovim rukama nađe se minijaturni radio-uređaj, opremljen da na mikro-kasetu beleži primljene poruke.

Tiho šuštanje statičkog elektriciteta u atmosferi, nekoliko rutinskih poruka zabeleženih od trenutka kada je poslednji put uzimao ovaj uređaj u ruke. I poslednja poruka, stara svega nekoliko minuta.

— Ovde se nešto događa, Les — tiho je govorio prijatan i topao ženski glas sa jedva primetnim prizvukom brige u sebi. — Kao kad baciš kamen u mravinjak. Svi su istrčali iz bunkera, poskakali u džipove i sada kruže po pustinji sa ugašenim farovima... Ako imaš kakvu poruku, mi ćemo neprestano biti na prijemu...

Smešeći se u tami, Eldridž primese uređaj usnama.

— Sve je u redu, devojčice — reče tiho i razgovetno, pritišćući palcem dugme mikrofona. — Morao sam da umaknem iz barake, jer je japanski nin-

da otkrio s kim ima posla. To smo i očekivali, zar ne?

Zvučnik na uređaju zakrcka. nesposoban da prenese punu modulaciju glasa koji se javio u odgovor na njegov poziv.

— Kakve to devojčice tražiš noćas po pustinji, ortak? — reče snažan muški glas kroz smeh. — Ovde nema ničeg osim zvečarki i momaka opasnih faća u džipovima. Što se mene tiče, zvečarke mi se mnogo više dopadaju, časna reč!

— Gde je Sumiko? — upita Eldridž.

— Otišla je u blizinu bunke ra u pokušaju da dozna nešto više o ovoj iznenadnoj gužvi. Šta si im uradio tamo, Les? Sredio Japanca?

— Ne još. Štaviše, obračun sa njim moram odlagati što duže...

— Zašto, do đavola? Zar nije jednostavnije da ih lepo razjuriš još ove noći? Ja sam već spreman da oprobam kako zidovi ovog bunkera podnose tvoj eksploziv... Čoveče, sutra uveče već bismo ponovo mogli biti u San Francisku, sa čašama piva u rukama!

— Ako to učinim odmah, njihove gazde biće ubeđene da su imale posla sa nekom suparničkom bandom. Pokušaće ponovo ovo isto, možda na mestu koje nećemo tako lako otkriti. Ne,

Pite... želim da pohvatam i one krupne ribe, a najbolji način za to je da pomisle kako će čitava stvar propasti ako oni sami ne dođu na lice mesta!

— U redu, u redu... samo. ova pustinja nije zdrava za dug boravak, znaš?

— Neće trajati još previše dugo — osmehnu se Eldridž. — Tri, možda četiri dana... a onda na pivo u San Francisko. Slušaj, reci Sumiko da se ne brine ako se ne budem često javljao. Moram naći bolje skrovište za ovaj uređaj i ostalu opremu, što znači da neću moći uvek da dođem do njih.

— Jasna stvar. Čuvaj se, ortak...

— O keji. I ti. Naročito od zvečarki...

Isključivši uređaj, čovek po imenu Lesli Eldridž, jedini ne — Japanac kome je ikada uspelo da postane ninda, ponovo se zavuče među stenje. Iz skrovišta ovoga puta izroni duga vreća od grube tkanine kakibojke, pomalo nalik onim torbama u kojima se nose štapovi za golf. Zamotuljak sa uređajem nestade u torbi i Eldridž se oprezno diže na noge, pručavajući pogledom okolinu.

Pustinja je spavala pod nebom posutim krupnim zvezdama, ali je ta slika mogla i da zavara nekog manje iskusnog.

Noć je vreme kada pustinjske ubice polaze u potragu za svežom krvlju i hranom, vreme kada se odigravaju sve one užasne stvari kojima priroda na vrlo jednostavan način reguliše ravnotežu u lancu ishrane.

Kaneičiro to bez sumnje nije odao svojim američkim gazdama, ali jedna od prvih lekci ja koju kandidati za ninde moraju da nauče jeste upoznavanje zakona prirode kako bi se moglo postići ono potpuno jedinstvo sa njom kojem se teži. Ninda mora poznavati značenje svakog šuma i svakog pokreta u okolini, mora naučiti da »oseti« atmosferu jednog određenog mesta i čak da nasluti sva ku promenu u atmosferi pre nego što do nje uopšte i dođe.

Ninde to predosećanje opasnosti nazivaju imenom »haragei« i nastoje da ga neprestano usavršavaju. Otuda verovatno potiče i japansko verovanje da ninde umeju da čitaju misli svojih protivnika i tako preduprede svaki njihov pokušaj.

To nije tačno, naravno, iako haragei, zajedno sa iskustvom, u tome igra veliku ulogu. Borca koji poznaje tehniku upotrebe svih vrsta oružja protivnik jednostavno ne može iznenaditi; kao što ne može biti iznenađen ni onaj koji do tanči-

na poznaje strategiju koju je suparnik odabrao u započetom sukobu.

Ninde su obučene da misle strahovito brzo; bolje rečeno, obučene da strahovito brzo donose najoptimalnije odluke u svakoj situaciji. Međutim, vreme stečeno na taj način moralo je prethodno biti utrošeno u dugim satima meditiranja, proučavanja okoline i strategije svih onih stotina hiljada sukoba koji su ostali zabeleženi u spisima škola ninducia.

Lesli Eldridž je već poznao pustinju. Ne ovaj deo Nevade, ali i u pustinji deluju neki opšti zakoni. Štaviše, da bi ste kao iskustvo u predelima kao što je ovaj, on i Tabasko Pit, prijatelj i saradnik sa kojim je upravo maločas govorio, prove li su nekoliko meseci u jednom rezervatu Navaho Indijanaca u Arizoni.

U tome, bar trenutno, ima izvesnu prednost nad Kaneičirom. Japanac se nije potrudio da shvati ovaj predeo, da ga »upije« u sebe, svakako ne pretpostavljajući da bi u grupi od osamdeset plaćenih ubica koju obučava mogao biti i čovek ko me je uspelo da otme tajne drevne japanske veštine.

Lesli se veoma dobro sećao iznenađenja koje je on sam osetio u onom času kada je Kanei-

čiro kao duh izronio iz grmlja, pred obračun sa Bejljem. Hara-gei ga je, istina, upozorio da se neko tu nalazi, ali direktna opasnost nije pretila njemu; još uvek nije mogao sebi da oprostí činjenicu da je prvi put posle mnogo godina, ipak, osetio ono što se obično naziva neugodnim iznenađenjem.

Kaneičiro je pravi ninda, u to nije bilo nimalo sumnje. Iskusno oko prepoznavalo je to u svakom njegovom pokretu.

Isto onako kao što je i Kaneičiro, uprkos svem uloženom trudu, prepoznao njega. Danima je osećao pogled Japanca na sebi i upinjao se da se ne oda, znajući sve vreme da će do toga pre ili kasnije doći.

U redu, šta sada?

Pre nego što odluči šta treba učiniti, mora razmisliti o Kaneičirovim namerama...

Ovo mesto ovde dobro je za meditaciju kao i svako drugo. Potraživši pogodan zaklon među nepravilno nagomilanim ste- njem, Leslie se spusti u karakteristični položaj i sklopi oči, uvlačeći vazduh duboko u pluća.

Nekom neupućenom moglo bi se učiniti da je to neoprezno; većini nas bilo bi sasvim prirodno da u opasnoj situaciji nastojimo da se oslonimo na

vid koji će nas upozoriti na pri- bližavanje protivnika.

Da je bio dan, i Leslie bi to svakako učinio. U noći, međutim, sluh je mnogo pouzdanije čulo...

Kaneičiro sada, dakle, zna da je u blizini jedan Amerikanac koji je postao ninda. I za njega je to svakako bio šok, ali šok čije su posledice već prevaziđene.

Lesliejeve namere takođe su mu već jasne; uostalom, uvlačenje u protivnički logor oduvek je bio omiljeni gambit nindi, pravih majstora za prerušavanje. On i Glasford, čak i bez konsultacije sa još uvek ne poznatim naredbodavcima, sva- kako su već doneli odluku da unište čoveka koji je prodro u tajni logor za obuku.

Koji će način odabrati da to učine? Američki ili japanski?

Momcima u loguru već u ranu zoru mogu ispričati priču o ubačenom pripadniku FBI, ili nešto slično, podeliti im oružje i poslati ih u poturu. To je način koji bi Glasford bez oklevanja odabrao.

Kaneičiro najverovatnije neće ni učestvovati u takvoj potrazi, ako se Glasford odluči za nju. Sedeće nepomično u nekom uglu i čekati da vreme potvrdi ono što je sigurno već rekao Glasfordu: sedamdesetak do zu- ba naoružanih ljudi nije dovo-

ljno da uđe u trag jednom nindži čak i u ovom ogradenom prostoru.

Postoji, naravno, i druga mogućnost. Da Kaneičiro upravo u ovom trenutku kao duh krstari okolinom, tražeći priliku za direktni obračun.

Ubeđen u svoju sigurnu pobedu. Ne samo zato što Japanci umeju da budu veći rasisti od belaca.

Vlasnik čudesnih tajni ninđucua uveren je kako je samo mali krug odabranih sposoban da dosegne te tajne. Do sada su to bili isključivo Japanci; ako je neki čovek sa Zapada i uspeo da ih nekako dozna, on nikada ne može postići željeno savršenstvo.

Osećanje nadmoćnosti, među tim, neće jednog ninđu učiniti neopreznim. Ako Kaneičiro dođe, biće to borba na život i smrt...

Lesli lagano otvori oči.

U poslednjih nekoliko trenu taku iz vazduha su nestali čak i oni najtiši šumovi pustinje osvetljene zvezdama. Pesak se više ne kotrlja pod nožicama hirtlih glodara, ne čuje se huk sove, kandže većih grabljivica ne zveckaju po ogoljenom kamenju.

Prirodna stvorenja mogu da naslute da je smrt u blizini...

Kao i ninđe.

Dugi, hitri prsti radili su bešumno. Iz otvorene torbe izroni smotuljak od crne svile, pretvarajući se u kostim ninđe. Samo nekoliko sekundi kasnije Lesli je bio odeven u odeću kakvu smo već videli na Kaneičiru. Potpuno identičnu. Čak je i njegov katana sada bio pričvršćen ukoso preko leđa, tako da mu se drška nađe nad levim ramenom ninđe.

A pustinja oko njega postajala je sve tiša i tiša, sa svakim novim otkucajem ljudskog srca...

Crna senka izronila je desetotina sekundi dalje, iza jedne od humki sa koje je vetar odneo pesak. Lesli je već nekoliko sekundi gledao u tom pravcu, upozoren na gotovo fantastičan način da opasnost dolazi upravo odatle.

»Kaneičiro je dobro odabrao mesto«, prolete mu kroz glavu. »Između mene i njega je udubljenje u kojem se pesak slaže već vekovima. Tle je tamo čvrsto pod nogama; odlična arena za obračun dvojice nindži...«

On je, naravno, bio spreman i za takvu mogućnost. I verovao u sebe, bez obzira na to što japanska izreka kaže da po sle susreta dvojice nindži iza njih ostaje samo... smrt...

Ta izreka ima osnove u činjenicama, kao i većina drugih.

U sukobu dvojice vrsnih obuče njih boraca ishod je najčešće fatalan za obojicu.

Kaneičito je gledao tačno prema njemu, iako je Leslie znao da ga ne može videti.

Pokret rukom, spor, da bi bio vidljiv u tami. Kao dokaz da zna da se on nalazi među stenama, Kaneičiro je pokazivao tačno prema Lesliejevom skrovištu.

Jasniji poziv na dvoboj nije bio potreban. Duboko udahnuvši da pluća i krv ispuni drago cenim kiseonikom, Leslie načini pokret da se uspravi...

Signal radio-uređaja nije se mogao čuti, ali senzor pričvršćen za kožu ninde ispod kostima upozori ga da stiže poruka od dvoje njegovih prijatelja. Malo pomerivši glavu, Leslie dovede uho do minijature slušalice ugrađene u kapuljaču od crne svile.

— Da — šapnu u mikrofonski pričvršćen pod grlom.

— Les, moraš doći. Odmah.

Slušalica je bila previše slaba da prenese svu napetost Pitovog glasa, ali uho ninde naviklo je da izvlači maksimum čak i iz minimuma podataka.

— Šta se dogodilo?

— Uхватili su Sumiko!

— U redu. Dolazim.

To je bilo sve što se moglo reći. A Kaneičiro...

Leslijev pogled odluta prema uspravnoj prilici koja je strpljivo čekala. Kaneičiro se neće brzo odvažiti da krene prema njegovom skrovištu. Američki ninda još uvek je nepoznata za njega.

Kaneičiro će morati da potraži drugu priliku za definitivni obračun. Uostalom, on sam će mu pomoći u tome. Kad dođe čas.

Sada je važno da se neopazeno izvuče iz skrovišta među stenama. Biće užasno teško probiti se kroz ogradu oko logora i zaobići patrole u pustinji. Pro tivnik kakav je Kaneičiro za petama učiniće taj poduhvat još dvostruko, trostruko opasnijim!

Sporim pokretima, bez ijednog jedinog šuma, Leslie iz torbe izvuče ogrtač boje peska, pripremljen specijalno za šunjavanje po pustinji. Po danu ne bi njime uspeo da zavara posmatrača kakav je Kaneičiro, ali će sada morati da pokuša sreću. Uostalom, neće dugo biti izložen pogledu Japanca; svega tri ili četiri puta, u trajanju od po nekoliko desetina sekundi.

Ostatak opreme moraće da ostane ovde, naravno, ali su tu samo stvari koje mu više nisu potrebne. Kaneičiro će ih naći. I verovatno ostaviti na istom mestu, u nadi da će američki ninda možda nekom prilikom doći po njih.

Prvi pokret, kojim se visoko telo čoveka pretvorilo u dugu zmiju, spremnu da zavijuga među stenjem.

Krajičkom oka Leslie je motrio Kaneičirove pokrete. Još uvek nije bilo. Japanac čeka, sa urođenom strpljivošću svoje rase.

Samo na vrhovima prstiju nogu i ruku, zaštićen ogrtačem, Leslie pređe prve tri jarde rastojanja. Stene ga do sada zaklanjaju od Kaneičirovog pogleda, ali sledeće dve jarde, do novog zaklona, biće kritične.

Postoje dva načina da se pređe brisani prostor. Munjevito, u nadi da je protivnikovo oko baš u tom trenutku trepnulo, ili sporo, palac po palac, tako da se pokret tela ni u jednom trenutku ne može primetiti.

U oba slučaja pokušaj da se to izvede pred očima ninde ravan je opasnosti koja vreba čoveka u sve popularnijoj igri nazvanoj, ko zna kada, ruski rulet...

Kada drugog izbora nema, svako oklevanje je fatalno. Le-

sli se izdiže na prste ruku i nogu, motreći s punom koncentracijom Kaneičirovu figuru.

SADA!

Odbacio se od zemlje, angažujući za taj akrobatski podvig gotovo čitavu energiju svog tela. Ko nije nikada pokušao da podigne sa tla težinu od sto tinu osamdeset funti služeći se samo prstima ruku i nogu, ne može ni da zamisli koliko to napora zahteva od krhkog ljudskog tela.

Ipak, skok je bio izveden sa savršenom preciznošću i — što je još važnije — fantastičnom brzinom, pri čemu američki ninda nije načinio nikakav primetan šum!

Ležeći u novom zaklonu, on malo izdiže glavu. Ako je Kaneičiro video ovoj skok, to će odmah doznati.

Ne, nije. Prilika u crnom još uvek je čekala, sve više nalik predmetu koji štrči iz peska puštinje od trenutka njenog postanka, pre ko zna koliko miliona godina.

Igla revolvera ovoga puta pogodila je praznu komoru. Sledeći put... ko zna?

Pred sobom je sada imao prostor od nekih tridesetak jardi koji može prepuzati koristeći zaklon stena. To ne znači da će biti lako, naprotiv.

Ovo mesto mora da je puno zvečarki. Čoveku koji se normalno kreće kroz stene — ako neko normalan uopšte može ne što tražiti među tim kamenjem — zmiye će se ukloniti sa puta. Biće koje gmiže kroz tamu, ne čujno kao da je i samo zmijskog roda, može doživeti i nekoliko vrlo neprijatnih iznenađenja.

Desna ruka na trenutak se zadržava u visini crnog kožnog opasača da bi iz skrovišta pod njim izvuklo šuriken, jednu od smrtonosnih čeličnih zvezda koje ninde obično koriste za borbu na distanci. Ovoga puta ne će morati da baca šuriken, jer mu oštri kraci zvezde moraju poslužiti kao oružje protiv gmi zavaca koji napadaju munjevito, isto onako kako to ninde obično čine...

Svaki nekoliko sekundi zastajao je da baci pogled prema Kaneičiru. Zar je moguće da Japanac još uvek ne preduzima ništa da svog nevidljivog protivnika istera iz skrovišta?

Hi...?

Ipak!

Sreća je htela da mu pogled bude usmeren prema prilici u crnom kada je Kaneičiro načinio svoj munjeviti pokret, inače bi mu taj pokret svakako promakao. Ujedno, bilo je to objašnjenje dugotrajnog mirovanja japanskog ninde.

Ne savijajući kolena, pregibajući se samo u pojasu, Kaneičiro se sagnuo, načinivši pokret desnom rukom, tako hitar da je u tami bio gotovo nevidljiv. Ščepao je nešto sa zemlje i odmah ga zavitlao daleko od sebe, dovršavajući isti kr užni pokret rukom, potpomognut naglim ispravljanjem gornje polovine tela.

Sam taj pokret svedočio je da je Kaneičiro u izvanrednoj formi. Samo ninda na vrhuncu svojih mogućnosti sposoban je da svom telu da tu stravičnu brzinu i preciznost.

Zvečarka koja je bezbrižno dogmizala do samih Kaneičirovih nogu, verovatno je i sama bila iznenađena onim što se do godilo, još više kada je njeno telo zaplovilo kroz vazduh.

Kaneičiro je taj podvig izveo sa savršenom preciznošću. Leslie vide kako se telo zmiye, uvi jajući se u vazduhu, stropoštava tačno na ono mesto među stenama gde je on sam ležao samo nekoliko minuta ranije.

Znao je dovoljno o zvečarka ma da bi mogao zamisliti šta bi se odigralo da je ostao u zaklonu. Iznenađena u uplašena, zmiya će zariti svoje otrovne zube u prvo čega se dočepa. Možda bi ga njegovi refleksi spasili, možda bi čak uspeo da izbegne ujed, ali sve to ne bi

mogao izvesti bez naglih pokreta koji bi otkrili dobar deo njegovog tela Kaneičirovom pogledu.

I Kaneičirovom šurikenu koji sada, bez sumnje, strpljivo vreba svoj trenutak, stisnut prstima japanskog ninde...

— Domo arigato, Kaneičiro — san! — promrmlja on na japanskom. — Mnogo vam hvala... Kad dođe čas za obračun, ovo vam sigurno neću zaboraviti!

Znao je da više nema mnogo vremena, jer će Kaneičiro uskoro konačno krenuti da ga potraži u zaklonu. Vrlo sporo i vrlo oprezno, jer ta gomila stena gradi prirodni lavirint sa stotinama zaklona pogodnih za zasedu.

Kada Kaneičiro zakorači prema stenjaku, moći će da se kreće mnogo brže nego do sada, jer će pogled Japanca biti koncentrisan na neposrednu okolinu. To je dobro...

Da!

Krenuo je!

Desna ruka Japanca lako se njiše uz bok, ali Leslie zna da se među njenim prstima krije šuriken. Leva šaka Kaneičira položena je na dršku vakizašija, kratkog mača zadenutog za opasač. Među stenama u koje će uskoro zaći, dugo sečivo kata-

na neće biti nimalo pogodno ako dođe do borbe.

Leslie hitro pređe sledeći otvoreni prostor između dveju gomila stena. Kaneičiro je već na polovini udubljenja ispunjenog peskom i iz njega mu se nazire samo glava i gornji deo tela.

Napreduje sporo, bez žurbe. Njegovo uho bez sumnje napeto vreba šum sa kojim će američki ninda iz zaklona lansirati svoj prvi šuriken.

Još nekoliko sekundi koji se mogu iskoristiti da poveća rastojanje između sebe i Kaneičira.

Poslednji pogled prema Japancu. Prilika u crnom stoji na nekoliko koraka od prvog skrovišta ninde, lako nagnuta unapred, kako bi pogledom pretražila svaki palac prostora.

Kaneičiro sada već naslućuje da njega više nema tu, ali ne sme reskirati nikakav nagao potez pre nego što se uveri da li je odista tako.

Jednim naglim skokom Leslie, uspravljajući se sada na noge, pređe poslednji izloženi deo puta i baci se u zaklon velikog kamena iza koga se tle naglo spuštalo prema ogradi oko logora, udaljenoj od ovog mesta gotovo pola milje. Tama je sada njegov saveznik; čak i ako pogleda u njegovom pravcu, Kaneičiro neće moći da ga vidi.

Pod uslovom da ne načini nikakv nepotrební šum, a to je nešto što je kod nindí već postalo druga priroda...

Činilo se kao da prilika odevena u kostim od crne svile le bdi po neravnoj površini peska, jer je Leslie sada trčao dugim, karakterističnim skokovima, oslanjajući se samo kratko na stopala kako bi ostavio što manje tragova za sobom. Još jedan trik naučen od Navaho Indijanca koji će mu dobro doći.

Naravno, kad svane dan, Kaneičiro će s lakoćom utvrditi put kojim je prošao, ali se Leslie nadao da će do jutra biti da leko od ovog mesta.

I sa Sumiko...

Ne, ne sme sada misliti o njoj, iako mu mašta sa gotovo perverznom jasnoćom ponovo doziva njen lik pred oči.

Ona je sitna devojka, sa divno izvajanim telom i licem koje obećava sve blagodeti raja. Jedna od onih devojaka za kojom će uzdahnuti svaki normalan muškarac, sve dok ga ne pogleda onim svojim dubokim tamnim očima koje jasno govore da sva njena ljubav pripada samo jednom čoveku...

Kako se dogodilo da Leslie Eldridž prekrši jedan od najvažnijih i najstarijih zakona ninducia koji izričito kaže: nin-

đa ne zna za prijateljstvo i ljubav, jer...

Jer su prijateljstvo i ljubav slabosti koje bi u jednom trenutku mogle učiniti da ninda donese pogrešnu odluku i time postane manje savršena mašina za ubijanje nego što bi mogao biti.

Ipak, to mu se dogodilo. I još nijednom se nije polakajao zbog toga.

Prijateljstvo i ljubav su osećanja koja čoveka čvrsto vezuju za život, nasuprot klasičnom nindama orijentisanim prema smrti. Naviknuti da ubijaju lako, brzo i bez grize savesti, oni se veoma brzo pretvaraju u stvorenja kojima je ubijanje je dino preostalo zadovoljstvo dopušteno njihovim kodeksom poštovanja.

Ostala zadovoljstva su kratka, plitka, površna. Jeftine žene, alkohol, droga, u trenucima predaha. Ne tako retkim, uostalom, jer pri kraju dvadesetog veka ima i drugih plaćenih ubica osim nindí, pa potražnja za njihovim uslugama nije posebno velika.

Kaneičiro je jedan od onih koji je pristao da pređe okean i proda svoju veštinu u zamenu za nova zadovoljstva zemlje koju je Japan najpre prezirao, zatim poštovao, a sada ponovo približava osećanju prezira. Ja

pan je pokazao da može sve što može i Amerika, često i bolje od nje, a sada želi da dokaže kako Amerika nikada ne može postići nešto što je u Zemlji iz lazećeg sunca postignuto pre mnogo stotina godina...

Ali ne, nema sada vremena za takve misli, jer Lesliejeve no ge doslovno gutaju prostor. Iz tame će uskoro iskrsnuti obruč od trostrukog reda bodljikave žice načičkane senzorima svih vrsta i televizijskim kamerama. Na prvi njihov signal, naoružane patrolne skoncentrisaće se prema ovom mestu i on će se naći u situaciji koja dopušta razmišljanje o samo dve stvari.

Preživeti i proći...

Mesto prema kojem je trčao nije bilo odabrano slučajno. Kao ni mesto gde se do sada skrivao, uostalom, Ninde su sposobne za munjevit improvizacije, ali uvek daju prednost akcijama isplaniranim do tančina, uzimajući u obzir sve moguće varijante kakve bi mogao doneti neki manje ili više očekivani splet okolnosti.

Svake noći on je obilazio gotovo čitav logor, obraćajući najviše pažnje preprekama oko

njega, tako da je sada znao čak i raspored po kojem naoružani ljudi patroliraju oko ograde. U njegovu memoriju, sa savršenom preciznošću bili su urezani podaci o položaju, polju i osobinama svakog od stotinak senzora.

Varijanta u kojoj će morati brzo da napusti logor od početka je imala veliku verovatnoću i zato joj je posvetio mnogo vremena, više nego svim ostalim, mnogo povoljnijim po njega.

Na svega stotinak jardi pred njim ograda se povijala oko još jednog brežuljka od golih stena sa kojih je vetar skinuo peščani pokrivač, dajući im najraznovrsnije oblike. Ljudi koji su projektovali elektronski sistem obezbeđenja posvetili su toj tački najviše pažnje, upravo zato što su te stene mogle poslužiti kao zaklon beguncu iz kruga.

Pri tom je, kao i obično, načinjena greška karakteristična za samouverenost stručnjaka. Senzora je na ovom delu ograde bilo toliko da su čak i hitre pustinjske životinje i ptice često izazivale uzbunu. Sam ništa nekoliko je puta aktivirao pojedine delove sistema, hitro se potom povlačeći u zaklon. Ljudi koji su bdeli u podzemnom bunkeru, pet milja dalje od ovog mesta, svakako su do sada navikli da sve signale koji

odavde dolaze primaju sa određenom dozom sumnje.

Doslovno ur ukavu, jer je to bilo najpogodnije skrovište za još jednu elektronsku igračku, jednu od onih koje je Sumiko sa puno strpljenja i ljubavi sklapala u njihovoj maloj laboratoriji u San Francisku. U trenutku kada ninda bude dotakao dugme zaštićeno plastičnim poklopcem, aktiviraće se nekoliko uređaja skrivenih u pesku oko logora.

Sviki od njih građen je tako da u mreži kablova sistema obezbeđenja stvori lažnu sliku o istovremenom pokušaju da se perimetar probije na više mesta. Elektronske uređaje za pravo je lako prevariti, mnogo lakše nego oprezne čuvare na dve noge. Kompjuter, koji negde u bunkeru interpretira sve te signale, nema načina da otkrije koji od njih je stvaran, a koji je nastao na veštački način.

Sama za sebe, trostruka ograda od bodljikave žice na čeličnim stubovima ukopanim duboko u tle pustinje nije prepreka koja može zadržati jednog nindu...

Skriven među stenama, Lesli osmotri okolinu, posvećujući više pažnje nego obično i putu kojim je došao.

Kaneičira nije bilo u blizini. To mu reče i haragei, ono podvesno predosećanje opasnosti koje bi mu dolazak drugog ninde objavilo sa rastojanja od najmanje stotinu jardi.

Najpre dugme elektronskog uređaja skrivenog u rukavu, tek koliko da se osmatrači u bunkeru zbune. Proći će nekoliko minuta pre nego što onaj koji tamo zapoveda odluči na koju stranu treba koncentrisati patrole, a za nekoliko minuta on će biti daleko odavde.

A sada, još jedan ispit snage i spretnosti nindi...

Staza kojom je trčao takođe je bila unapred odabrana, tako da prepreke na njoj ne umanje njegovu brzinu. Potreban je dug zalet i mnogo preciznosti da se preskoči ograda od bodljikave žice visoka deset stopa.

Još jedna greška graditelja, premda im se može oprostiti, jer nisu mogli ni sanjati da će njihova ograda jednoga dana morati da zaustavlja nalet jednog japanskog ninde...

Stena udaljena pet-šest jardi od ograde dizala se do visine od čitavih pet stopa nad tлом. Bilo je veoma jednostavno razbiti je dinamitom, ali u vreme kada je ograda podizana nikome nije palo na pamet da bi se ona mogla iskoristiti kao

odskočna daska pri prelasku ograde.

Lesli je poznavao svaku pukotinu i neravninu na tom kame-nu što štrči iz pešćanog tla. Čak i ne usporavajući svoj trk, on levom nogom nađe ravno mesto i odbaci se svom snagom u sveži noćni vazduh nad pustinjom.

Nije nijednog trenutka posumnjao u svoj proračun; nijedan ninda nikada ne sumnja u mogućnosti svog tela.

U opštoj zbrci signala koji već sada stižu do kompjutera u bunkeru, ovi koji sada stižu možda će neko vreme proći ne opaženo. Što se televizijske kamere tiče, njegov skok i let kroz tamu traju suviše kratko da bi se mogli opaziti na ekranu. Detaljna analiza snimka ovog trenutka otkriće način na koji je izašao, ali će tada sve biti kasno.

Lesli u letu zgrči noge i ruke uz telo u času kad ono prelete nekoliko palaca iznad gornje ivice ograde; sada jedan salto, da se utroši nakupljena kinetička energija, a za njim trzaj koji će njegovo telo nežno spustiti u ležeći položaj između prva dva reda stubova sa žicom.

Pesak je ovde mek, i to je već znao, a mesto na koje je pao na samoj granici vidnog polja kamere.

Plemeniti čelik vakizašija za ri se bez oklevanja u pesak. Pomažući se levom šakom, ninda da za svega nekoliko sekundi iskopa plitak kanal ispod sledeće prepreke.

Krenuo je njime nogama na pred, osećajući kako ga oštre bodlje tek nežno dodiruju po svili kostima na leđima. Obe-ma rukama vukao je iskopani pesak za sobom, zatrpavajući tako načinjeni kanal.

Sunce će ujutru iskosa pada ti na ovaj deo pustinje. Čak i sam Kaneičiro morao bi da pređe prvi red žice i izbliza pogleda ovo mesto ako bude pozeleo da otkrije način na koji je američki ninda napustio logor.

Do đavola sa Kaneičirom. Pred njim je još jedan, poslednji red žice.

A iz daljine se čuje tiho brundanje motora. Jedna od patrola je ipak u blizini...

Ne dovoljno blizu da bi ome-la realizaciju poslednje etape plana za izlazak iz logora, nara-vno. Dovoljno je svega nekoliko sekundi da se i pod poslednjim redom žice prokopa prolaz i on nađe napolju, van logora.

Osluškujući šum motora u svežem noćnom vazduhu pusti nje, ninda ukloni tragove svog prolaska i oprezno se uspravi na noge. Od ovog mesta, slede-

će dve milje mora preći preko površine ravne gotovo kao dlan. To, međutim, tako izgleda samo nenaviknutom oku; površina pustinje nije ravna kao površina mirnog okeana; čak i usred dana na njoj se može naći skrovište među naoborima i naporima koje vetar neprestano stvara i razara, menjajući svakog dana lice pustinje.

Obavijajući ogrtač boje peska oko sebe, ninda potrča.

Dve milje tačno u pravcu istoka. Ako ne bude morao da se skriva od patrola, preći će to rastojanje za otprilike isto vreme koje na stazi od tartana postižu lako odeveni atletičari na srednjim prugama. Ništa neobično, uostalom; i oni su, kao i ninde, naučili da prirodnu brzinu svog tela uvećaju nekoliko puta neprestanim vežbanjem.

Do đavola, ti momci u džipu nisu morali da krenu baš pravo prema njemu u ovom trenutku!

Držeći na oku farove koji su, uz buku motora, najavljivali nailazak vozila sa gumama građenim tako da čak i u neravnoj pustinji mogu razviti veliku brzinu, ninda malo promeni pravac svog kretanja.

Ne, to ipak neće biti dovoljno...

Bacio se na tle u trenutku kada je džip ponovo skrenuo.

Ako nastavi ovim pravcem proći će tačno pored ovog mesta. Oduzeće mu samo nekoliko minuta vremena, ništa drugo; pod ovim ogrtačem, u tami, čovek bi ga mogao nagaziti na tlu pustinje pre nego što primeti da nekoga tu uopšte ima.

Kao da želi da proveriti kvalitet njegove kamuflaže, džip projuri na svega desetak jardi od njega. Vireći jednim okom ispod ogrtača, ninda nabroja četvoricu ljudi u otvorenoj kaseriji. Cevi njihovih kratkih automata »uzo« bile su uperene u pesak, ali je položaj njihovih tela govorio da oni zapravo ne očekuju da bi ih neko mogao iznenaditi na ovom mestu.

Sledeći krivinu ograde, džip odjuri dalje i on se nekoliko trenutaka kasnije ponovo uspravi, produžujući trk. Još svega pola milje do pukotine u licu pustinje, jednog od onih mesta koje Meksikanci zovu imenom arojo. Jednom ili dvaput godišnje, kada dođu kiše, dno aroja pretvara se u dno hučne reke, ali do tog dana je još uvek daleko.

Tu će napredovati sporije, ali će biti i mnogo manje izložen pogledima. Što je najvažnije, na nešto manje od tri milje odavde, arojo se završava u jednoj sličnoj pukotini u tlu.

Mnogo većoj, zapravo, toliko velikoj da je u njenom stenovi tom zidu neko nekada izgradio veliki bunker za osmatranje probnih gađanja prvim modelima protivničkih raketa.

Dno velike pukotine još je načičkanost kosturima izgorelih tenkova i čeličnim pločama različitih debljina, probijenim projektilima. Pesak ih, međutim, marljivo zatrpava i za godinu ili dve ovde će preostati tek po neki trag ljudske ruke, vraćajući pustinji privid nevinosti.

Još stotinak jardi do aroja. Bulka motora gubi se u daljini i premda površina peska donosi i zvuke drugih vozila, on zna da nijedno od njih neće proći blizu njega.

Pustinja je jednostavno prevelika. Begunac koji uspe da sačuva nerve nije u mnogo većoj opasnosti nego usred guste šume. Panika ga obično nagoni u besomučni trk i promenu pravca pri svakom šumu motora gonilaca; na taj način gube se i snaga i vreme i potera se obično završava onako kako to begunac ne želi.

Još pedeset jardi. Trenutak koji treba iskoristiti da baci pogled za sobom.

Dve svetle tačke levo od njega. Još jedan džip ide u ovom pravcu, ali je predaleko da bi mogao opaziti hitru figuru ko-

ja će za koji trenutak nestati u udubljenju.

»Glupi su«, prolete nindži kroz glavu. »Patrole koje jure unaočulo u bučnim vozilima za pravo upozoravaju begunca na svoj nailazak. Ljudi sa Zapada, kao što je govorio moj sensei Tanaka, kao da uživaju u buci koju sami stvaraju. Ilustrovao je to primerom baruta: pronašli su ga na Istoku, ali je jedino Evropljaninu moglo pasti na pamet da to novo sredstvo iskoristi za gradnju bučnog vatrenog oružja... Kad bih ja upravljao ovim patrolama, naredio bih da se sve zaustave tamo gde su se zatekle i potraže najbliži zaklon. Begunac bi pre ili kasnije morao uleteti u tako razapetu mrežu...«

Još desetak koraka. Zaista je čudno što tako jednostavna zamisao još uvek nije pala na pamet stručnjacima za obezbeđenje. Skriveni stražar, spreman za dejstvo, stotinu je puta opasniji od onoga koji veselo šeta duž svoje putanje, dajući čitavom svetu do znanja da je on tu.

Sreća što Kaneičiro ne rukovodi kretanjem patrola, inače...

Inače?

Kao da odgovara na njegovo neizrečeno pitanje, bulka motora nad pustinjom bi naglo pre-

sečena. Zastavši, ninda pogledom potraži farove džipa koji mu se približavao.

Nema ih...

Osmehnuo se pod kapuljačom. Znao je, naravno, šta se dogodilo. Kaneičiro je učinio ono što bi učinio i on sam kada bi vodio poteru. Shvativši da je Lesli svakako uspeo da napusti krug logora, Kaneičiro je ubedio Glasforda da pozove buker i naredi da se sve patrola zaustave.

U svakom slučaju, za to je kasno. Još dva koraka i on će se spustiti u aroja, a onda...

HARAGEI!

Jedna od patrola imala je vođu koji je razmišljao na sličan način kao i ninda. Lesli se nalazio na svega dvadesetak jardi od džipa prekrivenog maskirnom mrežom na dnu aroja kada je vozač upalio farove u pokušaju da ga zaslepi i bar na trenutak zaustavi njegovo kretanje!

Srećom, nije uspeo, jer refleksi ninde, naročito u času kada ih haragei upozori na opasnost, postaju neshvatljivo brzi. Leslijevi mišići pokrenuli su se sami od sebe delić sekunde

pre nego što su farovi blesnuli; mišići nogu su ga bacili na tle, mišići kapaka prekrili su raširene zenice i tako izbegli sve one neugodne posledice iznenađenog snopa svetlosti posle duboke tame.

Još dok se kotrljao po pesku, ninda je osluškivao glasove ljudi ispod sebe i škripanje peska pod njihovim nogama kada su iskočili iz džipa da krenu u poteru.

Ima li džip radio-vezu sa bukerom? Da li će vođa patrola dospeti da izgovori nekoliko reči u mikrofona pre nego što i sam krene u poteru?

Ne... koraci četvorice ljudi na neravnom tlu. Potpuno su uvereni da će im begunac pasti šaka i ne žele da dele slavu za to sa nekom drugom patrolom.

Dovršavajući pokret kojim se uklonio od dvostrukog mlaza svetlosti, ninda skoči na noge, a onda se odbaci pravo naniže, preko strme ivice aroja.

To je poslednje što četvorica iz džipa očekuju. U svetu u kojem su oni do sada živeli, je dan čovek nikada nije nasrtao na četvoricu. Naročito na četvoricu koji u rukama već imaju spremne automate.

Kratak trzaj desne ruke. Katana fuknu, napuštajući svoje korice. U srednjovekovnom

Japanu bardi na dvorovima krupnih feudalaca opevali su zvuk kojim mač samuraja najavljuje svoj ulazak u borbu, upoređujući ga sa zvukovima oluje što ruši sve pred sobom.

Pesak se raspršta pod nogama četvorice ljudi koji pokušavaju naglo da se zaustave. Stopala ninđe još nisu ni dotakla tle, a prvi udarac već je pao.

Onaj kome se najviše žurilo umro je prvi, kako to obično biva. Široko sečivo mača sruči se odozgo na njegovu glavu zaštićenu samo crnom vunenom kapom navučenom do ušiju. Naravno, ni čelični šlem ne bi bio od veće pomoći; jedva čujno zaškrpavši na kosti, katana glatko rastavi lobanju čovaka na dve polovine, izbijajući ukoso nad ramenom.

Da je produžio ovaj pokret, Lesli je mogao potpuno raseći telo žrtve, sve do prepona, ali nije bilo vremena za to. Izvlačeći ukoso mač, on u času kada je pod nogama stekao čvrst oslonac povi kolena zadajući horizontalni udarac sa poluokretom, onaj koji se naziva »udarac vetrenjače«.

Jedan jedini od preostale trojice imaće, možda, vremena da pritisne obarač svog automata. A možda i ne, sve zavisi od brzine s kojom će pasti ona dvojica pred njim, otvarajući nindi prolaz do poslednje žrtve.

Jureći kao munja paralelno sa tlom, sečivo katana opisa kratak luk, a njego vrh sa smrtonosnom preciznošću dotače grla dvojice ljudi, rasecajući ih skoro od uha do uha, gušeći početke dva krika koji su jurili iz grudi žrtvi u času kada su shvatile da umiru.

Uspravljaajući se, ninda između dva tela koja su klizila naniže, zasipajući pesak mlazevi ma krvi, zadade levom nogom udarac odozdo naviše, još jednom smrtonosno precizan.

Automat izlete iz ruku četvrtog čoveka i on glasno kriknu od iznenađenja. Ni njegov krik, međutim, nije imao šanse da stigne do svog kraja; obrćući zglavak ruke, Lesli vrhom mača pogodi samo srce, takvom silinom da sečivo izbi žrtvi na leđa kidajući sve pred sobom.

Sekundu, najviše sekunda i po. Toliko je vremena bilo potrebno da umru četiri čoveka...

Zaobišavši džip, ninda produži niz arojo korakom koji se sve više ubrzavao. Isukani mač i dalje mu je bio u ruci, iako je osećao da mu uskoro neće biti potreban.

Tabasko Pit je u škrovištu koje je sam ninda pripremio, u blizini mesta gde se arojo spaja sa širokom depresijom u tlu pustinje. Krupni plavokosi momak sada bez sumnje s napor-

om obuzdava svoje nestrpljenje, ali je i to ogroman napredak u odnosu na ono što bi učinio pre poznanstva sa ninđom.

Nekadašnji Tabasko Pit ne bi gubio vreme pozivajući prijatelje u pomoć, već bi bezglavo jurio u napad, prezirući opasnost. Bio je izvanredan borac, naravno, i izgledi da uspe bili su prilično veliki, ali...

Oni koji su ga samo površno poznavali, bili su skloni da Tabasko Pita smatraju za jednog od onih prostodušnih grmalja ogromne snage i ograničene inteligencije. Nimalo čudno, jer se i Pit često trudio da ostavi upravo takav utisak, što mu je samo pomagalo u njegovom dvostrukom životu u podzemlju Zapadne obale. Pred momcima kao što je on veliki šefovi bandi obično se ne ustručavaju da se hvale svojih poduhvata, dok obični banditi imaju poverenja u njih, prezirući njihovu inteligenciju.

Upravo stoga je Pit postao živa enciklopedija podzemlja San Franciska i čitave severne Kalifornije. Ljudi van zakona primali su ga kao svog, njegov dosije u policiji bio je, međutim, potpuno čist. Niko nije ni sanjao da Tabasko, zapravo, radi za ninđu, aktivno mu pomažući u njegovoj neprestanoj

borbi protiv organizovanog zločina.

Pit je i ovoga puta bio taj koji je Leslija doveo na trag neobičnog Glasfordovog posla. U podzemlju se pronela vest da su potrebni momci vešti rukovanju svim vrstama oružja, neograničen broj njih, i da je plata više nego dobra.

Više od toga nije se ni moglo doznati, pošto ni Glasfordovi regruti« sve do dolaska u logor nisu bili obavešteni o onome što se od njih zahteva. U takvoj situaciji jedini način da se dođe do informacija bio je Leslijev pokušaj da se u logor ubaci kao jedan od plaćenika.

Lesli na trenutak zastade, osluškujući sklopljenih očiju. Motori džipova miruju, ali nad pustinjom lebdi neka neobična napetost, pomalo nalik onoj kakva vlada neposredno pred olujom, dok statički elektriцитet pučketa u vazduhu.

Kaneičiro je u blizini. To je jedino objašnjenje...

Reagovao je odista brzo, na bazi minimuma raspoloživih podataka. Tipično za ninđu, naravno.

Vest da je sumnjiva devojka uhvaćena u blizini bunkera do ovog trenutka morala je stići do Kaneičira. Japanskom ninđi biće dovoljno samo nekoliko sekundi da shvati značaj tog no

vog podatka i pojavu devojke poveže sa pojavom drugog ninde.

On je, dakle, negde u blizini bunkera, vrebajući novu priliku za obračun. Devojka, odnosno njeno prisustvo u pustinji objasniće Kaneičiru zašto je američki ninda nastojao da izbegne borbu u krugu logora; odgovor na to pitanje svakako je dugo mučio Kaneičira.

Razlog više da što pre nađe Pita. Ma kako dobar borac bio, Tabasko neće imati nikakvih izgleda u sudaru sa jednim punokrvačnim japanskim nindom...

Produžio je put opreznije, držeći se ivice aroja na koju je obala bacala usku senku. Pitovo skrovište je u blizini, ali svaki novi korak donosi i novu opasnost.

U njegovoj podsvesti haragei pojačava impulse upozorenja, najbolji znak da ni Kaneičiro ne može biti daleko.

Ako opazi Pitovo skrovište, s Tabaskom je svršeno. On neće posumnjati da prilika odevena u kostim ninde nije njegov prijatelj, bez obzira što zna da se još jedan ninda nalazi u logoru...

Možda je ipak trebalo da se be optereti radio-uređajem, ostavljenim u skrovištu među stenama, ali je sada prekasno da se kaje što to nije učinio.

Preostalo mu je samo da ubrza korak, odbacujući tako opreznost koju je diktiralo iskustvo.

Još desetak jardi. Pit bi sada već morao čuti njegov glas...

— Pite!

— Da?

Hvala bogu! Stigao je pre Kaneičira!

— Pite, to sam ja, Les...

U potpunoj tišini škljocanje metala o metal bilo je potpuno razgovetno.

— Žao mi je, ortak — dopre do njega tihi šapat — ali ćeš morati najpre da smakneš tu kapuljaču sa glave pre nego što ti dopustim da prideš sledeći korak!

Osmehnuvši se, Lesli bez oklevanja učini ono što je Tabasko zahtevao. Pokazalo se da Pit nije ništa manje oprezan od njega i da mu je takođe pala na pamet mogućnost da umesto prijatelja u kostimu ninde stigne neprijatelj.

U dva skoka stvorio se u uskom otvoru maskiranom naslaganim kamenjem i bacio na tle pored džinovske Tabaskove prilike.

— Da li se nešto dogodilo u međuvremenu?

— Ništa, sem što su svi izleteli iz bunkera i poskakali u džipove kao da ih sam đavo goni. Tebe traže, ortak?

— Mene. Kako se dogodilo da uhvate Sumiko?

— Neka sam proklet ako znam. Mora da je i tle oko bunkera zasejano senzorima. To je jedino objašnjenje, mala nije mogla postati neoprezna...

— Govori tiše, naš prijatelj sa one strane okeana je negde u blizini...

— Ufff! I meni je to palo na pamet... i mogu ti reći da se nisam nimalo prijatno osećao kad je ta misao proletela mojom glupom glavom. Opasan?

— Nema ninde koji nije opasan, Pite — osmehnu se Lesli. — Ovaj ovde nije ni manje ni više opasan od ostalih...

— Opasan po tebe, do đavola! To sam hteo da pitam.

— U direktnom duelu moja pobeda verovatno ne bi došla u pitanje, premda on to još uvek ne zna. U ovim okolnostima, dok drži Sumiko u šakama... ko zna?

— Prokletstvo! — prostenja Tabasko udarajući pesnicom o stenu pred sobom. — Nemaš ni kakvu ideju?

— Imam. Potrebna mi je tvoja pomoć, Pite.

— A kad ti nije bila? — isceri se Tabasko, neobično zadovoljan sobom. Na njegovu veliku žalost, Lesli je često umeo da ga ukloni iz situacija koje su pretile da će dobiti opasne tok. — Šta treba da uradim? Da trknem do grada i naručim nekoliko raketnih la-

nsera? Protiv onog betona tamo ništa manje nam neće pomoći.

— Ovoga puta nastupamo bez teške artiljerije — odmahnu Lesli glavom. — Ne samo zato što je i Sumiko iza tih betonskih zidova. Mislim da već shvatam Kaneičirov plan i postoji jedna mogućnost da ga preokrenemo u našu korist.

— Jedna od koliko, ortak?

— Pa... recimo, jedan od hiljadu... Dovoljno?

— Za mene — potpuno ako ti to neшто znači, stavljam ovih sto osamdeset dolara koje imam u džepu na tebe protiv tog Japanca!

— Hvala na poverenju — osmehnu se ninda. — Saslušaj me pažljivo, Pite, jer ono što treba da učiniš neće biti nimalo lako...

*

* *

Glasford pređe rukavom svo je jakne preko oznojenog čela. Prokletstvo, otkuda sav taj znoj kad je pustinja oko njega ledeno hladna?

Znao je odgovor na to pitanje, bar podsvesno. Glasford je stario, a kada borac stari, onda se oseća sve neugodnije u-

koliko je situacija komplikovana.

Kao ova sada, na primer... Da je stvar bila prepuštena nje mu samom, on bi već znao kako da iskoristi tu lepoticu uhvaćenu u pustinji. Bolji mamać ne može se zamisliti, a kada njen prijatelj ninda dođe po nju, stvar će biti sređena sa nekoliko precizno ispaljenih rafala, do đavola!

Nije mogao videti Kaneičirovo lice pod maskom, ali je imao utisak da se ono iskrivilo u grimasu prezira kada je saslušao Glasfordov plan. Odbio ga je bez reči, pokretom ruke kojim ljudi obično prate iz rešetane gluposti male dece.

Stisnuo je zube, ali se u sebi zarekao da će mu Kaneičiro kad-tad platiti taj gest. Čak i jedan japanski ninda možda će jednom, samo na trenutak, postati neoprezan, a onda...

Kaneičirova uputstva, među tim, bila su potpuno jasna i zato se on sada nalazi na ovom odvratnom mračnom i ledenom mestu, strepeći od nailaska tog drugog ninde, Amerikanca, prema kome, to je bar očigledno, i Kaneičiro oseća strahopoštovanje...

Još svega nekoliko minuta, do đavola. Ti momci u Bitiju kao da najpre treba da montiraju prokleti helikopter!

Sve još više komplikuje Kaneičirova odluka da se ne pokaže u kostimu ninde pred ljudima iz spoljnog obezbeđenja logora. Naravno, oni treba da znaju što manje o onome što se zbiva unutar bodljikave žice, ali taj Japanac ipak preteruje. Svi u logoru znaju da je među njima ninda, a nijedan od tih momaka tamo neće umeći da drži jezik za zubima kada čitava ova prokleta priča bude završena.

Sem ako Kaneičiro ne slutiti da nijednom od njih nije suđeno da se vrati u Ameriku po što obave svoj posao u Kolumbiji. Uostalom, Mek Alister nije svoje planove poveravao ni Glasfordu, ali je ovaj dobro znao šta se sve može dogoditi neugodnim svedocima...

Ništa lakše nego aranžirati avionsku nesreću u kojoj će stradati svi oni koji prežive gužvu oko Medeljina. Avioni su, istina, skupe igračke, ali ako Mek Alisterovi prijatelji u Medeljinu dobiju bitku njihovi profiti i dalje će se meriti milionima dolara. U poređenju s tim cena jednog aviona je zanemarljiva...

Šta rade, do đavola? Prokleti šmokljani! Mora da su tamo u Bitiju svi mrtvi pijani! Prošlo je skoro deset minuta kako ih je pozvao, a oni...

Ah! Eno helikoptera!

U tišini pustinje najpre ga je brujanje motora upozorilo na dolazak čelične ptice, ali je brzo otkrio i poziciona svetla letelice na horizontu. Dobro je... neće morati još dugo da stoji sam na ovom đavolski izloženom mestu!

— Budi oprezan, Glasford! Neko je u blizini!

Poskočio je kada je začuo šapat iza svojih leđa. Prokletstvo!

Uzalud je pretraživao tamu pogledom. Nije moguće da mu se učinilo! Ah, prokleti Japanac!

— Ne možeš me videti, Glasford. I prestani da se osvrćeš, do đavola! On te drži na oku!

Stežući dršku kolta oznojenom šakom, Glasford ustuknu jedan korak, povlačeći se u za klon maskirne mreže razapete da od pogleda zaštiti izlaz iz podzemne garaže bunkera. Levo stopalo dotače mu metal vrata postavljenih horizontalno u pesku i odjeknu zvuk nalik potmulom udarcu u bubanj.

— Šta radiš, boga mu? — siktalo je Kaneičiro.

— Ništa — Glasford pređe još jednom po čelu mokrom od znoja. — Sasvim slučajno...

Smanjujući visinu, helikopter se brzo približavao, sledeći severnu ivicu pukotine. Haski-

ns, pilot, zna svoj posao i do sada je uvek bio pouzdan. S njegovim, Glasfordovim, nervi ma jednostavno nešto nije u redu. Do đavola, kad bolje razmisli, Haskins i nije mogao pre stići iz Bitija, ako se u obzir uzme vreme potrebno za zagrevanje motora.

— Halo, Haskins! — reče u mikrofon toki-vokija koji je do tle bio okačen o njegovo rame. — Sada ću otvoriti vrata garaže, pa ćeš videti svetlost na tlu. Ja sam kraj vrata; hoću da lebdiš pedeset stopa nad njima, Haskins! I ni stope niže! Jasno?

— Savršeno jasno, šefe.

Hvala bogu da je Haskins od onih koji ne postavljaju nepotrebna pitanja!

— O kej! Otvaram vrata!

Udarac nogom o lim, sada je bio mnogo glasniji i čovek na drugoj strani vrata, na početku strme rampe kojom su vozila mogla silaziti i peti se do garaže, pritisnu polugu mehanizma za otvaranje.

Odstupivši u stranu, Glasford obori kapke, okrećući leđa vrata. Mlaz jake žute svetlosti oboji pesak pred njegovim nogama bojom starog zlata.

— Vidim vrata, šefe! — začu se Haskinsov glas iz zvučnika. — Silazim na pedeset stopa!

Glasford ne odgovori, koncentrisan na neobični par koji se uspinjao rampom; niska devojka, ruku vezanih na leđa, i iza nje čovek u poluvojničkoj uniformi koji je gurao naviše, savlađujući njen otpor.

— U redu je — reče Glasford prihvatajući vezanu devojku levom rukom, dok joj je desnom pritiskivao cev pištolja tačno među dojke. — Idi dole i zatvori vrata za sobom!

Čovek klimnu glavom i po hita niz rampu. Trenutak kasnije, vrata se ponovo sklopiliše, ostavljajući ih u tami.

— Budi mirna, divlja mačko! — procedi Glasford kroz zube, boreći se sa devojkom koja je pokušala da mu se otrne, kao da zna da se neće usuditi da ispali metak u njene grudi. Đavolski dobre grudi, uz gred, primeti Glasford, osetivši pod dlanovima njihovu veličinu i čvrstinu. Ali, do đavola, nema sada vremena za ovu malu divlju mačku, jer...

Devojka se naglo umiri u njegovim šakama i on se iznenađeno trže.

Kaneičiro je stajao na korak od njega, a vrh njegovog mača sada je dodirivao grlo devojke, prisiljavajući je da zabaci glavu unazad.

— Pozovi pilota! — reče Kaneičiro. Ispod kapuljače od gu-

ste svile glas mu je bio prigušen.

— Haskinse, spusti lestvice do mene! — izgovori Glasford u toki-voki. Osećao se sada mnogo sigurnije, kao da je krhko i sitno telo devojke zapravo debeli štitić od čelične ploče kroz koju nikakva raketa ne može da prodre.

— Svuci je! — zapovedi mu klo Kaneičiro.

— Šta?!

— Skinij odeću sa nje, čoveče! Šta je? Zaboravio si svoj maternji jezik?

— Zašto, do đavola?

— Doznaćeš na vreme. Svuci je, Glasford!

Glasford nije trpeo otpor i Glasford odloži pištolj za opasač, nespretno otkopčavajući debelu sivu košulju devojke. Boga mu, nije se prevario, ma la ima grudi kao one lepotice iz porno-filmova... samo što ovde nema ni trunke silikona, kladio bi se u svoj poslednji dolar!

— Ostavi svoja milovanja za neku bolju priliku — suvo reče Kaneičiro. — Sada nemamo vremena za to!

Telo devojke bilo je toplo pod njegovim rukama, ali čudno ukočeno, kao napeta čelična struna i to je na neki neobičan način umanjivalo Glasfordovo zadovoljstvo od tog do

dira. Dahćući, on se saže da joj svuče čizme sa nogu, a potom i uske farmerke, prisilivši je da iskorači iz odeće odbačene na tle.

Poslednji komad bio je prava poslastica. Parče providne svile, sastavljeno sa rafiniranim ukusom u deo odeće koji više otkriva nego što skriva. Cmoknuvši usnama, Glasford ga raskide rukama, ne obraćajući pažnju što se ivice gaćica zarivaju u nežnu belu kožu devojke.

— U redu — reče Kaneičiro, prihvatajući slobodnom rukom odmotani kraj lestvica spuštenih iz helikoptera. — Kao što vidiš, nago žensko telo u mraku ostavlja mnogo drastičniji utisak, nego u onoj neupadljivoj odeći. Zamisli sada sebe na mestu njenog prijatelja; on jednostavno neće ni pokušati da se suprotstavi onome što mu budemo naredili!

— U pravu si... u pravu ste, mister Kaneičiro! — hitro se ispravi Glasford. Bez žurbe je opasačem izvučenim iz devojčinih pantalona vezivao njezne zglavke za šipku lestvica nad njenom glavom.

— Drži se dobro, kučko! — uporozi poluglasno. — Pedeset stopa nije neka visina, ali bi

bilo baš šteta da se to divno telo smrska na ovom pesku dole!

Ona ga prezrivo pogleda, konačno slobodno okrenuvši glavu, jer je Kaneičiro vratio svojoj mač u korice.

Dovršivši vezivanje, Glasford dopusti svojim rukama da lagano skliznu niz devojčina ramena do grudi. Uhvatio ih je vešto, stežući bradavice između palca i kažiprsta, ali ona nije reagovala, pokazujući zaista fantastičnu kontrolu nad svojim telom.

— Dosta, Glasford! Naredi da je dignu.

— Samo još trenutak, mister Kaneičiro — isceri se ovaj. — Još malo predstave za njenog prijatelja, zar ne?

Desna ruka mu niz napeti trbuh skliznu još niže, zadržavajući se nekoliko trenutaka u mekim dlačicama, milujući ih i blago čupkajući. Zarivajući grubo dlan među njene sastavljene noge, on vrhom srednjeg prsta zađe u topli otvor.

Nema žene koja neće uzdržati od tog dodira, bez obzira na sav strah i ledeni vazduh pustinje.

Ova devojka, međutim, ponašala se kao da ga i ne primećuje. Gledala je u njega, ali

njene oči kao da ga nisu videle, koncentrisane na nešto mnogo zanimljivije što se odigrava miljama iza Glasfordovih leđa.

— Prokleta kučko! — reče tiho. — Šteta što nemam vremena da ti pokažem ono što JA imam među nogama!

Odstupio je korak unazad i primeo drhtavom rukom tokivoki usnama.

— Diži, Haskins — reče. — Pod sam helikopter. I ostani u mestu dokle god ne naredim drukčije!

— O keji, šefe! — stiže odgovor iz visine. Haskins je odisa pravo blago kad čak ni sada nema nikakvo pitanje za Glasforda!

— Dobro je, Glasford — reče tiho Kaneičiro prateći pogledom devojkicu koja se vezanim rukama držala za lestvice, oslanjajući se nožnim prstima o najnižu prečagu. — Sada ga možeš pozvati.

— Sigurni ste da je u blizini?

— Siguran sam.

Glasford baci još jedan pogled naviše, izvuče pištolj iza opasača i okrete se pustinji pred sobom.

— Eldridž! — povika iz sveg glasa. — Mi te čekamo... ako

želiš onu curu gore, dođi ovamo... ali sasvim nag i bez oružja!

*
* *

Motor helikoptera neravnomerno je zujao, boreći se sa vazдушnim strujanjima koja u pustinji najavljuju dolazak jutra. Lestvice sa vezanom devojkicom vrtele su se ukrug, čas na jednu, čas na drugu stranu, izlažući njeno telo kao eksponat na izložbi poludelog umetnika.

Sem toga, drugih zvukova i pokreta nije bilo. Čak je i Glasford uspeo da obuzda u sebi želju da se baci unazad, u zaklon maskirne mreže i počne da udara pesnicama o vrata urlajući da ga puste unutra.

— Eldridž! — zaurila on ponovo, nastojeći da ne pokaže svoj neobjašnjivi strah. — Dolaziš li ili ne?

— Ne viči — tiho reče Kaneičiro. — On dolazi...

Sledeći pogled Japanca, Glasford se zabulji u tamu.

Prokletstvo, Kaneičiro je u pravu. On zaista dolazi... ali...

— Hej! — vrisnu prinoseći tokivoki usnama. — Rekao sam nag i nenaoružan, do đavola! Ako načiniš još samo je

dan korak, narediću pilotu da otkaći lestvice!

Senka zastade, na samoj ivi ci pukotine. Glasford ču kako Kaneičiro pored njega šumno ispušta vazduh kroz stisnute zube. Znak nezadovoljstva? Či me?

Sporim, užasno sporim pokretima, prilika skrivena tamom poče da se svlači. Najpre kapuljača sa glave, tako da se sada može nazret nešto svetliji oval lica.

Pokret kojim se sa leđa zbacuju korice sa mačem, njihov pad negde na tle prekriveno tamom, bešuman u urlanju mo tora čelične ptice. Glasford se isceri, stežući dršku pištolja. Prokleti Japanac, dobro je pre dvideo šta će se dogoditi!

Kostim od crne svile klizi naniže, ali od sunca preplanulo telo ne vidi se mnogo bolje na pozadini boje peska.

— Priđi! — uzviknu, nastojeći da nadjača buku motora. — Polako, sa rukama na glavi. Hajde, ortak! To dete će se smrznuti gore ako ne požuriš!

Prvi korak, drugi. Glasfordove oči, naviknute na mrak sada sasvim jasno vide konture nagog tela.

Ponovo onaj isti zvuk, šištanje vazduha između zuba. Šta se događa sa Kaneičirom?

Da nije to možda prvi nagovestaj trijumfalnog krika koji će uskoro ispustiti?

Samo da se ovo završi, do đavola. Kada stvar ponovo bude pod kontrolom, narediće Haskinsu da spusti curu na tle i odvesti je dole, u jednu od prostorija bunkera rezervisanu za posete važnih osoba. Malo će se opirati, ali do đavola s tim; sve one se pomalo opiru dok ih dobro ne zajašeš, a posle toga je problem da ih skineš s vrata!

U međuvremenu, nagi čovek načini sledeća dva koraka. Pored Glasforda, japanski ninda naže se napred, kao da želi da probije pogledom tamu.

Motor helikoptera iznenada zaurla, kao ranjena zver. Bulka priguši Kaneičirov glas tako da do Glasfordovog uha dopre samo nekoliko nerazumljivih slogova.

— To...e...o...

— Šta? — zaurla dižući pogled naviše. — Šta?!

Gore, u vazduhu, događalo se nešto čudno. Helikopter se klatio, nagnut na desni bok, poput ranjene ptice. Oslobođena, devojka se vešto uspinjala uz poslednjih nekoliko prečaga, već pružajući ruku prema otvorenim vratima.

— Kaneičiro! — vrisnu on dižući oružje. — Ona se oslobodila!

Japanca više nema kraj nje ga, vide krajičkom oka. Isuka nog mača, jurio je kao vihor prema nagoj prilici.

Da puca? Ili da sačeka da se Haskins obračuna sam sa devojkom? Valjda je u stanju da to učini sam, proklet bio!

Ne, bolje da najpre pomogne Kaneičiru... ovaj tip dole, američki ninda, svakako je opasniji od devojlke!

Okretno se u pravom trenutku da vidi kako se Kaneičiro obrće u vazduhu, dižući oštricu mača horizontalno pred grudima, kao da želi da se zaštititi od udarca nevidljivog protivnika. Nešto blesnu u tami, suda rajući se sa oštricom, sa koje poleteše zelenkaste iskre; uprkos buci motora, Glasford jasno ču zvuk udara metala o metal.

Bio je dovoljno iskusan borac da shvati kako je iza njegovih leđa, novi, nevidljivi protivnik, lansirao nekakav projektil prema japanskom nindi, prinudivši ga da se baci na tle i tu potraži zaklon.

Glasford se okrete munjevitom, tražeći cilj za svoj pištolj. Tamo, samo nekoliko stopa levo od mreže, nekakav pokret...

Stežući zglavak desne ruke levom, raširenih nogu, on is-

pali tri hica u brzom tempu, još unapred siguran da neće pogoditi nevidljivi cilj. Nastojao je ipak da sa tri hica pokrije što veći prostor, nadajući se srećnom pogotku...

Urlanje motora... šta se događa sa helikopterom?

Ono što je video, na trenutak mu zaustavi dah. Načinivši uzan luk u vazduhu, čelična ptica je gotovo kao kamen padala prema njemu!

Mišići Glasfordovih nogu baciše ga unazad i on se pruži po metalnim vratima, hladnijim od leda, u krhkom zaklonu maskirane mreže. Ako se sav taj čelik sa neba sruči na njega, mreža neće pomoći. Stežući nesvesno dršku pištolja, Glasford zaurla dugim, prodornim krikom bića u smrtnom strahu.

Buka motora ispuni svemir i on sklopi oči, nerazumnim pokretom štiteći glavu od udarca koji će, ako dođe, smrvti čitavo njegovo telo zajedno sa metalom ispod njega.

Maskirna mreža, otrgnuta vihorom sa rotora letilice, odlete nekud u mrak i Glasford shvati da su točkovi helikoptera prošli svega nekoliko palaca nad njegovom glavom.

Urlajući, sada već od besa, on se obrte na leđa, nastojeći da što pre ispravi ruku sa pištoljem.

Ono što je video, međutim, zaustavi mu pokrete čitavog tela.

Sa tla u magnovenju se po-
diže prilika čoveka, nagog do
pojasa i ščepa lestvice koje su
šibale po pesku. Poziciona sve-
tla helikoptera davala su do-
voljno svetlosti za Glasforda
da može prepoznati napeto li-
ce, udaljeno svega desetak jar-
di.

— Eldridž! — vrisnu on. —
Proklet bio!

Ruka sa pištoljem produži
pokret, ali je helikopter već
odnosio Eldridža dalje. U Gla-
sfordovu memoriju urezaše se
nebitni, beznačajni detalji: ka-
ko oko nogu američkog ninđe
lepršaju preširoke pantalone,
igra raznobojnih senki na mi-
šićavom gornjem delu tela dok
se Eldridž, veštinom cirkuskog
akrobate obrće na lestvicama
tako da ostane viseći okačen
samo nogama.

Sve se odigravalo tako brzo
da je Glasford tek mnogo kas-
nije uspeo da rekonstruiše one
najvažnije detalje: hitri pokret
Eldridžove desne ruke kojim
je nešto sitno odbacio kroz va-
zduh prema mestu gde je ležao
Kaneičiro, pravi trijumf hrab-
rosti, veštine i snage kada je
ispruženim rukama ščepao ru-
ke potpuno nagog čoveka dži-
novskog rasta i povukao ga za

sobom, dok se na leđima ovog
drugog klati zamotuljak iz ko-
jeg viri katana u svojim kori-
cama...

Klečeći, Glasford isprazni ša-
ržer za helikopterom, više kao
način da izrazi nakupljeni gn-
ev, nego što se nadao da će ne-
što pogoditi.

— Neka me đavo nosi! — re-
če glasno, sa poštovanjem u
glasu. — Neka me đavo nosi!

Vrteo je glavom buljeći za
pozicionim svetlima helikopte-
ra. Jasno je video kako je, na
udaljenosti od milju, milju i
po, letelica na trenutak dota-
kla peščano tle, da bi se odmah
zatim ponovo digla i otplovila
prema zapadu.

Eldridž i njegov nepoznati
nagi pomagač sada su u kabini
helikoptera, potpuno bezbedni,
pošto su izveli akciju od koje
bi zastao dah čak i onim koji
bi je videli na filmu, uz kori-
šćenje svih mogućih studijskih
trikova...

Glasford se oprezno uspravi,
proveravajući da li su kolena
ponovo u stanju da nose njego-
vu težinu. Kao i obično, rea-
kcija je nastupila tek sada i on
oseti kako drhti čitavim telom
na samu pomisao na ono što se
moglo dogoditi da je taj heli-
kopter proleteo samo nekoliko
palaca niže...

— Glasford...

Kaneičiro? Šta je sa njim?

Priskočio je prilici opruženoj na pesku. Japanac je ležao po trbuške na pesku, istežući desnu ruku u nezgrapnom pokušaju da se počese po leđima. Ili se tako bar učinilo Glasfordu.

— Šta se dogodilo?

— Šuriken... iščupaj mi ga iz leđa. Glasford... ne mogu ga dohvatim!

— Šta?

— Ranjen sam u leđa, do da vola! Čelična zvezda, sa ostrim krakovima... iščupaj je da bih mogao da se ispravim! Brzo, pre nego što tvoji ljudi iz bunkera dođu da vide šta se ovde dogodilo!

Savlađujući iznenadno gađenje, Glasford prstima opipa tkaninu kostima, vlažnu i toplu od krvi. Prigušeno je uzviknuo kada mu oštro sečivo duboko zaseče neoprezni kažiprst.

— Boga mu, ta stvar seče kao žilet! Ne znam kako da je uhvatim... krv... kliza se!

— Stegni šuriken čvrsto... pljoštimice — govorio je savršeno mirno Kaneičiro, iako mu je svaki pokret morao zadavati užasne bolove. — Izvuci ga naglim trzajem! Hajde već je-dnom!

Stegnuvši zube, Glasford ga poslušao i među prstima desne

ruke ostade mu pravilna zvezda sa šest krakova, umazana Kaneičirovom i njegovom krvlju.

Japanski ninda se uspravi elastičnim pokretom. Ponašao se kao da se baš ništa nije dogodilo.

— Hej... trebalo bi to previti — upozori Glasford. — Prilično krvari...

— Nije važno. Idemo odavde.

— Kuda?

— Natrag u logor. Sidi po neko vozilo, čekaću te pedesetak jardi odavde. Požuri, samo što nije svanulo!

— U redu... ali... Do đavola, možete li mi objasniti šta se ovde dogodilo, mister Kaneičiro?

— Kasnije! Idi po džip, Glasford!

Vrteći glavom, Glasford se okrete i pređe opet rukom preko lica, nalik čoveku koji se budi iza sna.

Upravo tako i njegov mozak postepeno je povezivao činjenice akumulirane u memoriji, dok je silazio niz betonsku rampu i mehanički se posvetio poslu da pokrene jedino preostalo vozilo u njoj, ne mareći za radoznale poglede ljudi sa puškama u rukama.

Sve se, zapravo, odigralo vrlo jednostavno. Jednostavno, ali za onoga koji je u stanju da čak i najteže poduhvate iz

vede s lakoćom koja stvara pri vid jednostavnosti...

Nepoznati Eldridžov poma-gać obukao je kostim ninde i privukao pažnju na sebe. I Kaneičiro i on koncentrisali su se na priliku u kostimu, ubedeni da je američki ninda u njihovim rukama zato što se nago telo devojke vrti u vazduhu...

Za to vreme Eldridž im se prišunjavao iza leđa, u širokom luku. Verovatno je jednim od onih prokletih šurikena pogodio Haskinsa u helikopteru, da jući tako devojci priliku da se dočepa komandi. »Ona bi se verovatno snašla i bez njegove pomoći«, pomisli Glasford, sećajući se čvrstine i spretnosti tela koje je pre samo nekoliko minuta bilo u njegovim rukama.

Ostatak poduhvata bio je gotovo smešno lak u poređenju sa tim prvim korakom. Stavivši, Kaneičiro i on sam spasili su se samo za dlaku. Japanac je oštricom mača odbio prvi bačeni šuriken, drugi mu se zario u mišiće leđa samo zato što je hitrim trzajem izbegao hitac usmeren prema njegovom srcu, ili nekom drugom vitalnom delu tela.

Te ninde... Prokletstvo, opasniji su od čitavog klupka razjarenih zvečarki!

Glasford grubo zakoči, gledajući kako pesak pršti pod točkovima džipa. Prilika u crnom kostimu ćutke uskoči na sedište pored njega.

— U logor, mister Kaneičiro?

— U logor, rekao sam. I pokušaj da tamo stignemo pre nego što se momci probude.

— Danas ćemo im dati slobodan dan — uzdahnu Glasford, dodajući gas. — Sam bog zna da je i meni potreban odmor, a oni...

— Slobodan dan? Čemu?

— Ovaj... mislio sam da vaša rana...

— Sitnica! — s prezirom reče Kaneičiro sležući ramenima. — Naprotiv, Glasford... moramo požuriti sa obukom, reskiraću čak da ne postignemo onaj kvalitet kakav smo od početka želeli.

— Ali, zašto? Sada, kada je Eldridž eliminisan, možemo da...

— Eliminisan? — Kaneičiro se suvo nasmeja pod svojom maskom od crne svilu. — Ne zanosi se lažnim nadama, Glasford; jedan ninda nikada ne ostavlja posao nezavršenim...

— To znači da... da će on ponovo napasti?

— Napašće ponovo... a to se može dogoditi još pre nego što sunce ponovo zađe!

*
* *

Hotel »Šošon«, svega četiri milje izvan Latrop Velsa bio je mnogo luksuzniji nego što bi se dalo naslutiti po izgledu samog mesta. Neki neoprezni investitor uložio je gomilu para, nadajući se da će posetio-ci obližnje Doline smrti koristiti njegov hotel kao bazu za svoje izlete, ali Dolina smrti nikada neće postati mesto za duži boravak turista, a za većinu njih i boravak od deset minuta sasvim je dovoljan da je nikada ne zaborave...

Veliki apartman u prizemlju, međutim, ponajviše je sačuvao tragove nekadašnjeg sja ja, možda i zato što je najređe i bio iznajmljivan. Gosti dubokog džepa nemaju posebnog razloga da se zaustavljaju u Latrop Velsu, jer se Las Vegas sa stotinama hotela boljim od ovoga nalazi svega sto trideset milja južnije.

Bilo je možda pogrešno na takav način objavljivati svoje prisustvo u hotelu, ali je Leslie procenio da rizik nije preveliki. Čak i ako Kaneičiro u do

govoru sa svojim još uvek nepoznatim gazdama donese odluku da napadne prvi, proći će mnogo vremena pre nego što takav napad bude organizovan. Mesto naseljeno sa deset ili dvadeset hiljada stanovnika i pak nije pustinja po kojoj nekažnjeno mogu vršljati ubice naoružane do zuba...

Sem toga, njima je odmor bio potreban, čak i nindi čije čelično telo praktično ne zna šta je to zamor. Sumiko i Tabasko Pit, međutim, poslednjih desetak dana proveli su pod otvorenim nebom pustinje, u ne prekidnoj napetosti; to što ne priznaju da su umorni može biti dovstruko opasno, jer, us porava reflekse i često je uzrok pogrešnim odlukama u od sudnom trenutku.

Njih dvoje prespavali su čitav dan, potpuno opušteni, sve sni da ninda bdi nad njima. Čak i u trenucima kada se i sam odmara, jer haragei ne zna za odmor i deluje isto onako pouzdano u snu kao i kada je ninda potpuno budan.

Ne paleći svetlo u spavaćoj sobi koju su uzeli on i Sumiko, Leslie tiho izađe na balkon. Pogled mu nije odlutao pre ma planina Šošon, bez obzira na ubedljive priče posluge o lepoti te planine.

Pred njegovim nogama pružao se predeo lagano nagnut

prema hotelu. Dve milje dalje prolazio je put iza koga se tle lagano uzdizalo prema planini.

Miran i tih predeo, bez većih naselja. Da nije puta punog vozila i ovog modernog hotela, čovek bi mogao pomisliti da će svakog trenutka ugledati grupu kopača zlata kako lagano napreduju obronkom vukući svoje tovarne mazge.

Haragei čuti pred ovom slikom, najbolji znak da Kaneičiro i njegovi prijatelji tek kuju svoje planove na drugoj strani planine. Uostalom, noć tek počinje, a noć je pravo vreme za ninđe...

Vrativši se u sobu, Leslie podiže slušalicu telefona i izdiktira recepciji poduži jelovnik, sa nalogom da kolica sa večerom budu ostavljena pred vrata apartmana.

— Hej! — pozva ga nežan glas iz tame. — Da li sam to čula da neko pominje večeru?

— Spavalice! — nasmeja se on. — Znao sam da je ovo jedini način da te probudim. Ne bi me iznenadilo da se ona vrata tamo sada otvore i Tabasko proturi ovamo svoju čupavu glavu, pitajući šta je sa klopom!

Njegova ruka skliznu pod pokrivač i pogladi nago, toplo rame devojke. Za njegove osetljive prste drhtaj koji prođe njenom kožom govorio je mnogo. Veoma mnogo.

— Nemoj — šapnu ona. — Moram najpre da se istuširam...

On podiže ruku i blago joj pogladi obraz.

— Još uvek ne želiš da razmišljaš o onome što se dogodilo kod bunkera? — upita tiho.

Ona se uspravi i potraži prekidač lampe na noćnom stočiću. Nije marila što joj je pokrivač skliznuo, otkrivajući sa vršeno izvajane grudi za koje bi samo najprefinjenije estete utvrdile da su možda malo prevelike za njen stas.

— Ne znam — reče, zabacujući unazad dugu, svilastu kosu. — Kad samo pomislim kako te prljave šape klize po mom telu...

Stresla se ponovo, izbegavajući njegov pogled.

On se uspravi i pruži joj ruku.

— Dođi — reče nežno. — Idemo zajedno pod tuš.

Držeći se za ruke oni predoše onih nekoliko jardi do ogromnog, blistavog kupatila. Dvoje divnih mladih ljudi sposobnih da se osećaju i ponašaju prirodno i bez ikakve odeće na sebi.

Nimalo čudno za Sumiko čije je poreklo bar jednim delom bilo japansko, jer Istok ne poznaje onu lažnu stidljivost koju je hrišćanstvo nametnulo

Zapadu. Znala je da ima lepo telo i nije joj smetalo što ga miluju muški pogledi.

Ipak, nešto sasvim drugo je kada to isto telo miluju grube šake čoveka koji je iskoristio da bi u zamku uvukao čoveka koga ona voli!

Uostalom, jedan od predaka Sumiko bio je takođe ninda, iako je zvanična porodična istorija odbijala da prizna tu činjenicu. Već tri generacije porodica je živelo u Americi, gde mislila je pre nego što je sreća Leslija, takvo srodstvo može biti više od štete nego od koristi.

A onda, jednog dana na dokovima San Franciska, dok su se ona i Tabasko Pit, prijatelji iz detinjstva, borili protiv bande pljačkaša, umešao se visok mladić crne kose i fascinantnih plavih očiju.

Jedan pogled bio je dovoljan da ga zapamti. Sledeća dva minuta da shvati kako nikada još nije gledala takvu veštinu u borbi golim rukama...

Deset minuta kasnije sa potpunom izvesnošću je znala dve stvari: da je sreća čoveka svog života i da taj čovek, gotovo po svemu, odgovara opisima nindi koje je čitala u starim janskim knjigama...

Prošlo je mnogo vremena pre nego što mu je priznala ovo drugo. Za ono prvo vreme ni-

je ni bilo potrebno; kao što pešnik kaže, mi smo samo polovine koje se čitavog života uza jamno traže. Njih dvoje su našli jedno drugo.

Sumiko je najpre strah sprečavao da oda Lesliju svoje otkriće. Strah zato što onaj ko otkrije pravi identitet ninde za njegova života može očekivati samo smrt...

Kada je shvatila da je on ne može ubiti, čak i kada bi zapretila da će njegovu najveću tajnu rastrubiti po čitavom svetu, osetila je ponovo strah, ali je to sada bila ona plemenita vrsta straha, dostojna samo pravih ljudi.

Plašila se za Leslija, jer je znala da ljubav jednog nindu čini ranjivim...

Što je najgore, ona taj strah još uvek oseća. Uostalom, kakvoj se opasnosti prošle noći Lesli izložio da bi spasao nju? A samo njena sopstvena glupost odvela je u ruke Glasfordovih ljudi!

— U kadu! — zapovedi Lesli sa lažnom oštrinom. — Imamo sasvim dovoljno vremena pre nego što večera stigne!

Njen pogled odluta prema vratima kupatila.

— Pit ima oči i uši i ume da se služi njima — osmehnu se ninda. — Znaće da smo u kupatilu, nemaš čega da se bojiš...

Ona se osmehnu, uvijajući spretnim rukama kosu u punđu na temenu. Kada je već bila do pola ispunjena toplom vodom i ona sa zadovoljnim uzdahom klonu na njeno dno, sklapajući oči.

— Oh, ovo je dobro — promrmlja. — Kako je dobro...

Voda se pokrete, blago joj milujući telo. Spuštajući se u kadu, Lesli kleče među njene raširene noge i usne mu se spuštije na bradavice koje su kao cvetovi štrčali iz vode.

Ovoga puta im se žurilo; prošli su čitavi dani otkako su vodili ljubav. Što je još gore, dani ispunjeni opasnošću i nasiljem, u kojima nema vremena čak ni za pomisao na ovakve trenutke nežnosti.

Uzdahnuvši, devojka mu oba vi mokrim rukama vrat, izdižući grudi nad vodu. Usne im se spojiše, a potom ona ponovo klonu naniže, širom se otvarajući da ga primi.

Nekoliko trenutaka ležali su potpuno nepomično, uživajući u dodiru, ali se onda kukovi devojke nestrpljivo pokretoše, tražeći akciju od njega. Kriknula je kada se snažno zario u nju, vriskom starim koliko i čovečanstvo, trijumfalnim krikom ženke koja u dodiru sa mužjakom sa neskrivenim za-

dovoljstvom obavlja svoj sveti zadatak produženja vrste...

Kažu da su najniža osećanja i najčistija. Možda je to tačno i za strah, i glad i žeđ... ali je za ljubav sasvim sigurno tačno.

Nije bilo tajni u njihovim telima i na njima za ono drugo, ali je svaki dodir, nadahnut čim tim osećanjem, bio nov i svež, kao da se tek upoznaju. Čak i sada, kada hitaju da ublaže vodu u svojim telima, mnogo da na zapretanu pepelom života ispunjenog opasnošću...

Vrisnula je još jednom, potpuno promuklim glasom, kada je osetila vreli mlaz u sebi, a onda se potpuno opustila u njegovim rukama, sklapajući oči, sa srećnim osmehom na licu.

Dodirnuo joj je usnama obraz i ona otvori oči.

— Oh, Les...

Ruka joj skliznu niz njegove grudi, trbuh, još dalje...

— Hej, devojčice... došli smo ovamo da se okupamo, se čaš se?

— Izbegavaš obaveze? — po diže ona obrve. — Gle, gle?

— Naprotiv. Moja obaveza je da se brinem o tvom zadovoljstvu... a imam utisak da ću u šakama imati proketo nezadovoljnu žensku ako ti za pet ili šest minuta ne serviram večeru dostojnu tvog apetita!

— Oh, u redu, u redu! — tobože se ljutnu ona. — Izlazi onda iz kade, slugo, i odlazi pod tuš. Tako ćemo brže završiti, zar ne? Već čujem kako se Tabasko Pit vrzma unaokolo...

Pet minuta kasnije našli su se svi troje u dnevnoj sobi apartmana. Klečeći pred otvorenim frižiderom, Tabasko Pit ih tužno pogleda ispod čitave gomile neuredne plave kose.

— Samo piće! — reče rezignirano. — I jedna jedina vrsta piva, i to ona koju ne bih popio ni da crkavam od žeđi!

— Nije valjda da si gladan? — začudi se ninda. — Čoveče, jeli smo jutros, čim smo stigli u hotel!

— Jutros? Imam utisak da je to jutro bilo prošlog meseca, ili tako nekako — progundava Tabasko. — Dobro, ko je na redu da podigne slušalicu i konačno naruči nešto za jelo?

— Na primer?

— Na primer... na primer... srednje pečen biftek od dve funte, gomilu krompirića na francuski način... tri porcije pite od jabuka... lonac kafe i...

— Australijsko pivo! — dodadoše uglas Lesli i Sumiko smejući se apetitu svog prijatelja.

Vrteći glavom, Lesli priđe vratima i otvori ih. Tabasko

Pit razrogači oči kad u dnevnu sobu stigoše kolica prepuna posuda iz kojih se, uprkos poklopcima, širio zamaman miris ukusne hrane.

— Imaš predvidljiv ukus — nasmeja se Sumiko, dižući poklopce jedan po jedan. — Les je naručio tačno ono o čemu si sanjao!

— To se zove pravi prijatelj — zadovoljno reče plavokosi džin, imitirajući pokrete kojima fino vaspitani ljudi vezuju salvetu sebi oko vrata dok je zauzimao mesto za stolom. — Kladim se, međutim, da jedna stvar nedostaje!

— Žao mi je — osmehnu se ninda. — Nema australijskog piva nigde u Latrop Velsu. Šef recepcije je siguran da ga ima u Las Vegasu, ali pre jutra ga nikako ne možemo dobiti...

Večera je protekla u živahnom razgovoru, jer su sve troje bili svesni koliko im je opušta nje potrebno posle svih napora u nekoliko poslednjih dana. Iz razi na licima, međutim, promenili su se onoga trenutka kada su se vrata zatvorila za dečakom koji je uklonio ostatke večere sa stola, bez obzira na to što su ostali da sede uz konjak i kafu, sa cigaretama u ustima.

— Da pređemo na stvar — osmehnu se Tabasko dižući čašu sa pivom za koje je blagona

klono izjavio da se može nazvati podnošljivim. — Nastavljamo što smo započeli, ili tražimo posao u nekom cirkusu, Les?

— Na žalost, Kaneičiro je još živ — sleže ninda ramenima — a njegov logor za obuku bez sumnje radi punom parom. Iz dana u dan biće sve opasnije prodreti tamo; on je zaista izvanredan sensei i od tih momaka načiniće odlične borce.

— Čemu oni treba da posluže, Les? — upita tiho devojka.

— Gde se sada vodi najogorčenija borba? — sa gorčinom se osmehnu ninda. — Južna Amerika, svakako. Kolumbija, po mojoj proceni. Bosovi naroko-mafije neće se tek tako odreći svojih profita. Imaju sasvim dovoljno plaćenika da se odupru regularnoj armiji, ali su im potrebni vrhunski obučeni ljudi za specijalne akcije. Kaneičirov posao je da za njih pripremi odred komandos. Na ravno, to je samo prva aproksimacija, ali mi sve govori da se nisam prevario.

— Nešto slično se zucka i po Kineskoj četvrti — potvrdi Pit glavom. — Ti prokleti Kinezi znaju sve šta se događa u San Francisku... a kako je San Francisko centar sveta, možeš odmah zaključiti da znaju i sve zanimljivo što se zbiva bilo gde

na ovoj šašavoj planeti. Mislim da si u pravu, Les... Premda, u krajnoj liniji, i nije bitno kuda oni nameravaju da krenu; bitno je da ih u tome sprečimo, zar ne?

— Upravo tako. Na žalost, stvari stoje tako da ću morati još jednom da se vratim u taj logor. Nemamo izgleda na uspeh pre nego što se ne obračunamo sa Kaneičirom...

— U logor? — trže se Sumiko. — Ali...

— Nikakav drugi potez ne može razrešiti situaciju, a faktor vreme veoma je bitno. Kaneičiro zna da ću napasti po novo i verovatno je ubrzao obuku svojih pitomaca.

— Možemo obavestiti FBI, zar ne? — tiho predloži Sumiko.

— Možemo. Štaviše, ne sumnjam da su to operativci iz Ne vade već učinili...

— FBI neće preduzeti ništa, mala moja — nasmeja se Tabasko Pit. — Ili će upasti u taj logor tek kada ptičice odlete. Kažu da svake godine najmanje deset milijardi dolara profita od trgovine drogom stigne u ovu blagoslovenu zemlju; ako nekoliko procenata te love završi u Vašingtonu, situacija je potpuno jasna...

Ninda pogladi devojku po kosi.

— Neće biti ništa opasnije nego prvi put — umiri je osmehom. — Ovoga puta nešto ću ostaviti van logora... svoje lice!

— Svoje lice? Šta to znači? — isceri se Pit. — Nemoj mi reći da ćeš na plastičnu operaciju?

— Da imamo vremena, učinio bih to bez oklevanja — odvrati ninda mirno. — Ovako, i šminka će morati da posluži. Pogledaj ovaj crtež, Sumiko; načinio sam ga po sećanju, lik momka po imenu Kozlovski. Odgovara mi visinom i građom, a mislim da sam u stanju da verno podražavam njegove pokrete...

Zagledavši se u crtež, Sumiko je nekoliko dugih trenutaka upoređivala lice na hartiji sa Leslievim licem, da bi na kraju bez oduševljenja klimnula glavom.

— Moguće je — reče vrlo tiho. — Mogu ti dati lik tog Kozlovskog, ako ti je baš toliko stalo do njega!

* *

— Spreman, ortak? — odjeknu u slušalicama glas Tabasko Pita.

— Spreman! — odgovori Leslie u mikrofonski pričvršćen pod bradom. — Otkaćinji!

Oštar trzaj na trenutak poremeti let jedrilice, ali se on brzo stabilizova pod sigurnom rukom ninde. Već daleko pred njim, Tabasko Pit, u malom sportskom avionu, načini oprostajni krug, mašući krilima.

Zavaljen u sedištu, ninda je uživao u prizoru pod sobom, obasjanim poslednjim zracima sunca. Tek kada je posmatrao ove visine, može shvatiti verovanje Navaho Indijanaca da je pustinja mesto koje je Veliki Manitu odabrao da ljudima prikaže sve svoje čarobne moći.

Čarobne boje zalaska sunca davale su nikada još viđene nijanse pesku i ogoljenim stenama. Možda pustinja na samoj svojoj površini izgleda kao pakao, ali odavde gledana liči na zemlju iz bajki...

Proći će još najmanje dva sata pre nego što ga vazdušne struje dovedu nad Glasfordov logor, ali on to i želi. U mrklom mraku jedrilica, za ovu priliku obojena potpuno crno, neopaženo će aterirati na pesak logora daleko van domašaja pogleda iz baraka. Znao je da ga dole čekaju, i straže oko perimetra i Kaneičiro u samom logoru, sli nikom od njih neće pasti na pamet da bi ovoga puta opas-

nost mogla doći sa mračnog neba...

Sat i po kasnije njegove oštre oči nazreše poznate obrise u pustinji. Široka pukotina, arojo koji vodi do nje. I svetla koja pokazuju položaj logora.

Sa rukama na komandama, on načini jedan krug na visini od četiri hiljade stopa. Brzina jedrilice još uvek je prevelika, a i prerano je za spuštanje. Tre nutak sletanja mora biti veoma pažljivo odabran, ako želi da ostane neopažen.

Lagano obarajući kljun jedrilice prema tlu, dvadesetak minuta kasnije, ninda se upi pogledom u tle ispod sebe.

Senka jedrilice vidljiva je na zvezdanom nebu, ali su mali izgledi da se neko uopšte nalazi u ovom delu logora. Što je najvažnije, njegova letelica praktično je bešumna; vazduh samo prijatno šušta po glatkoj plastičnoj površini, potvrđujući još jednom da je ovo jedini pravi način da se oseti čar visina.

Stotinak stopa nad pustinjom... mora podesiti visinu tako da prođe samo stopu ili dve iznad trostrukog reda bodljikave žice.

Haragei ćuti; dobar znak za ovaj najosetljiviji deo operacije. Jedrilica je, neposredno pred sletanje, vrlo osetljiv mehanizam. Jedan jedini rafal mo-

gao bi oštetiti njenu krhku građu i survati i nju i putnika u njoj na zemlju.

Zica projuri ispod njega, jasno vidljiva na svetloj površini peska. Podižući zakrilca, ninda naglo smanji brzinu, zaočekujući jedrilicu u stranu kako bi što bolje iskoristio glatku površinu peska pod sobom i zaustavio se pre neravnih, pretećih stena.

Točkovi dotakoše pesak i jedrilica posrte. Pesak nije najpogodnija podloga za sletanje, čak i ovako lakih letelica, ali on nije mogao da bira.

Sve će ipak biti u redu, znao je, mnogo pre nego što se uz tihi uzdah vazduha na glatkoj površini jedrilica zaustavila, na samo nekoliko koraka od stena.

Iskočio je istog trenutka. Jedrilica mora nestati, i to odmah...

Popodne provedeno u radionici za izradu jedrilica u Santa Klari, pre mnogo godina, konačno se isplatilo. Njegove vešte i snažne ruke za manje od jednog minuta razdvojiše krila i repne stabilizatore od vitkog trupa. Minimalan napor bio je potreban da trup odvuče među stene, savlađujući neravnine na svom putu.

Iza zadnjeg sedišta izvukao je posudu u kojoj se pod pritiskom nalazio sprej specijal-

nog sastava, na brzu ruku pri premljen u kupatilu apartmana hotela »Šošon«.

Plastika jedrilice doslovno je isparavala u dodiru sa sprejom, tako brzo da je sve to podsećalo na jedan od holivudskih filmskih trikova. Kada je posao bio završen, pet ili šest minuta kasnije, među kamenjem je ostalo svega nekoliko metalnih šipki, zavrtanja i delova instrumenata iz kabine koje neće biti nimalo teško sakriti u ovom predelu.

Još krila i stabilizatori. Biće mu potrebno još manje vremena za njih...

Petnaest minuta kasnije svi tragovi jedrilice zauvek su nestali među stenama. Potraživši svoje ranije skrovište, Lesli među kamenje ponovo sakri torbu sa kostimom i oružjem ninde, a zatim se zavuče i sam da pri svetlosti minijaturene džepne svetiljke u malom ogledalu još jednom proveri svoj novi lik.

Sumiko je, kao i obično, savršeno obavila svoj posao. Iz ogledala u njega je zurilo nepo verljivo slovensko lice Kozlovskog, nimalo nalik licu sa kojim je Lesli došao na ovaj svet.

Biće smešno, pomisli, ako je Kozlovski juče ili danas stradao u gruboj Kaneičirovoj obuci. Na žalost, momci sa kojima

će imati posla ne veruju u duhove, Kaneičiro još manje od ostalih. Ali, bio je to rizik koji se u ovoj situaciji morao prihvatiti...

Odeven samo u uniformu kaki-boje, uobičajenu odeću u logoru, on se hitrim korakom uputi prema barakama, oslanjajući se na haragei da ga na vreme upozori na pojavu eventualne opasnosti.

Ove noći motori džipova ne čuju se oko logora. Glasfordovi čuvari svakako su naučili svoju lekciju, ali i to predstavlja dodatni rizik. Kaneičiro neće propustiti da Glasforda upozori kako momci spolja povremeno treba da bace koji pogled i u krug logora, ne poznavajući se previše u gomilu elektronskih uređaja koje je tako lako zavarati.

Kakve je mere predostrožnosti Kaneičiro preduzeo unutar logora?

Kakvo mu je iznenađenje pri premio?

Svestan da ovoga puta ima posla sa jednim nindom, Japanac će učiniti sve da ga spreči da stigne do njega samog. Ne može to izvesti klasičnim strazama, pošto je i američki ninda o njima naučio sve što se uopšte može naučiti.

Biće to zamke, naravno. Nevidljive u tami i u pesku. Ninde zapravo uživaju u konstru-

isanju lukavo smišljenih i izvedenih zamki i novih zamki unutar onih prvih, u želji da protivnika savladaju klasičnom strategijom nindžucua: što manje napora, što manje gole fizičke snage...

Kaneičiro, srećom, nije imao previše vremena. Premda konstrukcija izvesnih zamki može vrlo uspešno biti upotrebljena i u obuci Glasfordovih ljudi.

Ninda prvi put zastade kada je stigao do kraja uzvišice od golog stenja. Strpljivo ležeći, osmatrao je palac po palac peska pred sobom, prilagođavajući vid minimumu osvetljenosti ovoga sveta tišine.

Ništa. Čak nema ni tragova neopreznih nogu koji bi posve dočili da se na ovom pesku prethodnog dana nešto događalo.

Što ne mora značiti ništa, na ravno; Kaneičiro će se pobrinuti da svi tragovi nestanu mnogo pre nego što je noć pala na pustinju.

Brisani prostor koji mora preći je veliki, gotovo pola milje. Međutim, posle naporne celodnevne obuke, Kaneičirovi osmatrači biće umorni, a nema monotonijeg pogleda od ravne površine peska osvetljene samo zvezdama sa neba.

Sam Kaneičiro ne može u svakom trenutku biti na svakom mestu, bez obzira na ono što japanske legende govore o

nindama. Prema tome, Lesli se ponovo upušta u rizik koji se mora prihvatiti.

Zakoračio je na pesak i gotovo uleteo u prvu Kaneičirovu zamku.

Primitivnu i efikasnu; vrlo tanka bakarna žica napeta nad samim peskom tako da je čovek koji se oprezno šunja mora zakačiti stopalom.

I ne pokušavajući da prekorači žicu, ninda se obrte da pogleda stene iza sebe.

Da, pogrešio je. Odabrao je za silazak na pesak najpogodnije i najlakše mesto. Ako i pre skoči ovu žicu, odmah iza nje, skrivena u pesku svakako se nalazi nova zamka...

Pomerajući se nečujno kao duh, on pođe duž žice, pažljivo osmatrajući tle pred sobom, da bi prekoračio prepreku tek kada se odmakao čitavih pedeset stopa.

Šta dalje? Od ovog trenutka izložen je pogledu osmatrača koji se možda nalazi u žbunju na vrhu uzvišenja.

Ispravka: osmatrač se sasvim sigurno nalazi u tom žbunju...

Uostalom, i ta varijanta je predviđena njegovim planom. Kaneičiro neće zaboraviti na tako elementarnu predostrožnost, znao je.

Čučnuvši u senku stenja, on ispod odeće izvuče komad šupljeg drveta, nalik jednoj od o-

nih duvaljki za izbacivanje ot-rovnih strela, kakve koriste ju žnjački Indijanci.

Ovo oružje, međutim, ne ko-risti snagu ljudskih pluća, već vrlo jaku čeličnu oprugu, sabi jenu pod presom do sasvim ma-lih dimenzija. Umesto strelice, ninda u otvor pažljivo postavi valjak od crne plastike, pošto je prethodno vrhom noža pri-tisnuo jedno određeno mesto na njemu.

Jedan dodir prsta biće dovo-ljan da naglo oslobodi energij-ju opruge koja će odneti plas-tični cilindar tamo kud ninda bude želeo.

Pažljivo odmeravajući rasto-janje, Lesli hitro sračuna nagib pod kojim mora postaviti drve nu cev. Ostali elementi jedna-čine, kao što su početna brzina, težina valjka i otpor vazdu ha već su poznati. Da bi se do bio željeni domet, cev treba da bude pod uglom od oko četrde set stepeni.

Otpuštena opruga potmulo za zvoni; čučeći u senci ninda ot-prati pogledom prvi deo puta-nje plastičnog cilindra.

Sve je u redu; on će upasti u žbunje tačno tamo gde ninda želi, tridesetak jardi iza mesta koje je najpogodnije za osmat-ranje ovog dela pustinje.

Još nekoliko sekundi i uređaj skriven u cilindru počeo da deluje...

Dodir vrhom noža pokrenuo je minijaturni satni mehanizam u unutrašnjosti cilindra. Kad prođe šest sekundi, mehanizam će pokrenuti motor mikro-ka-setofona. Ton snimljen na traci čuće se prilično razgovetno iz zvučnika koji će se ukazati ka-da jedan od osnova cilindra bu-de uklonjena sa svog mesta, ta-kođe delovanjem mehanizma.

Tabasko Pit se lepo zabavio snimajući željene poruke na mi-kro-kasetu, ali je Lesli bio si-guran da će trik uspeti.

Upravo u ovom trenutku st-ražar se verovatno zbunjeno osvrće oko sebe, jer iz žbunja dopire poziv izgovoren šapa-tom.

— Hej, dođi ovamo! Dođi!

Pauza. Dovoljno duga da st-ražar shvati da je nešto odista čuo. Možda čak upita i ko ga to zove.

— Čoveče, čuješ li me? — to je sledeća poruka. — Dođi, po-mozi mi...

Recimo da osmatrač nije sam. Izgledi da dvojica, trojica, ili čak četvorica ljudi u mrk-lom mraku pronađu cilindar od crne plastike praktično su nikakvi. Pogotovo zato što je ugrađen i senzor koji automat-ski prekida reprodukciju poru-ke ako oseti korake na rastoja-nju manjem od šest stopa...

Zbunjeni stražar sada kruži kroz žbunje, pitajući se odakle

dolazi taj tajanstveni glas. Još ako je praznoveran, potpuno će zaboraviti zbog čega se uopšte nalazi u tom žbunju...

Ipak, Lesli mora da žuri. Učinio je sve da sebi osigura bezbedan prelazak preko brisanog prostora, ali sreću ipak ne treba previše izazivati.

Još jednom je poleteo preko peska brzinom koju veoma retko dostižu čak i najbolji svetski sprinteri. Staza od pola milje ne može ozbiljnije narušiti njegovu energiju, čak i ako je pređe punom brzinom, a on se sprema da učini upravo to.

Ne zanemarujući pri tom nove Kaneičirove zamke. Jer, biće ih još, a verovatnoća da upadne u jednu od njih sve je veća ukoliko se približava barakama.

Putanja kojom je trčao vodila ga je pravo do mesta udaljenog pedesetak jardi od zamišljenog položaja osmatrača. To bi trebalo da bude dovoljno ako trik sa mikro-kasetom upali.

A upalio je. Već nekoliko sekundi on pogledom prati jedva primetno bleskanje džepne lampe u žbunju na vrhu uzvišenja.

Kaneičiro nije u blizini, inače bi ta budala od osmatrača do sada već glavom platila svoju neopreznost. Utoliko bolje...

Nimalo zadihan, ninda se potrušio u senku prve grupe bodljikavih žbunova koji su označavali početak uzvišice. Na jopasniji deo puta je za njim, ono što sledi prava je dečja igra u poređenju sa preprekama koje je već savladao.

Ipak, nema razloga za žurbu. Treba nadoknaditi kiseonik iz krvi utrošen za trčanje maksimalnom brzinom. Nikad se ne zna kada će mu energija ponovo biti potrebna...

Bešumno ispunjavajući pluća vazduhom, ninda je osluškivao šumove iz žbunja. Samo jedan osmatrač; Kaneičiro je ipak shvatio da od umornih ljudi nema previše koristi u poslu ove vrste.

To znači da će ih menjati česće nego što je uobičajeno. Još malo vode na Lesliejev mlin, jer kretanje i šapat u baraci i okoline neće privući posebnu pažnju ljudi željnih sna.

— Hej, pa gde si? — čuo je sada sasvim razgovetno glas sa trake. — Do đavola, zašto ne dođeš, zapetljao sam se u ovo žbunje!

Snop svetla iz lampe sada je opipavao mesto gde bi se cilindar mogao nalaziti. Osmatrač se približavao korak po korak, sa lampom u jednoj i pištoljem u drugoj ruci.

Senzor je bio građen tako da primi čak i najslabije vibraci-

je koraka kroz tle. U času kada se pređe granica od šest sto pa mehanizam staje i nema više nikakvog šuma koji bi tražila poveo u pravom smeru.

Do Leslijevih ušiju dopre ga dina psotka i on se osmehnu za sebe. Osmatrač polako gubi nerve. Utoliko bolje.

Ah... drugi koraci...

Neko se približava od baraka, zaobilazeći uzvišicu obraslu žbunjem. Smena za osmatrača, ili...?

To nije Kaneičiro, sasvim si gurno. Njegovi koraci ne bi bili tako čujni, bez obzira što i ovaj čovek koji dolazi nastoji da se kreće tiho.

— Hej! — pozva on, ugledavši kroz žbunje svetlost lampe. — Šta to, do đavola, radiš gore, Ski?

Bez reči, ninda podiže pogled prema nebu. Ove noći ono je odista na njegovoj strani; ne samo što ga je neopaženog dovelo usred logora nego mu je poklonilo upravo onog čoveka koga traži!

— Ko je to, boga mu! — mlaz svetlosti potraži pridošlicu, ali ne uspe da ga nađe.

— Martinez — glasio je odgovor. — Čoveče, zašto su upalio tu lampu? Ako te Japanc nac vidi, gotov si!

— Neka se nosi u pakao! — zareža Kozlovski ogorčeno. —

Ovde se događa nešto čudno, čoveče...

— Šta je? Pustinja ti ide na nerve, hombre?

— Dodi, proklet bio. I oslušni...

Vešto se probijajući kroz žbunje, Martinez priđe Poljaku, a ovaj tek tada ugasi lampu.

— Poslušaj — reče šapatom koji sasvim razgovetno stiže do ušiju ninde.

Nekoliko trenutaka mrtve tišine. Samo se jednom pesak za kotrlja pod neopreznim stopalima Kozlovskog.

— Ja ne čujem ništa — progundla Meksikanac. — Ski... mislim, siguran si da ti se nije učinilo?

— Ha! — prezrivo odmahnu glavom drugi čovek. — A dodi sad ovamo pa oslušni!

Ninda je sluhom pratio kako se oprezno odmiču od nevidljivog cilindra. Osmehnuo se, shvativši šta sada dolazi.

— Halo! Halo! — dopre Pitov šapat sa trake do njega. — Halo... ovde sam!

— Odande dopire! — reče Martinez smireno. — Baš tamo gde smo maločas bili!

— Tačno. A kada priđeš, više ničega nema...

Martinez kroz stisnute zube izusti gadnu špansku psotku. Obojica načiniše nekoliko koraka napred, prekidajući Pita usred novog poziva.

— Jasna stvar — reče Martinez sa dubokim uzdahom olakšanja.

— Jasna? Čega tu ima jasnog, prokletstvo?

— Tu nema nikoga, Ski — sleže Meksikanac ramenima. — Samo zvučnik... ili nešto slično. Mali je, pa ga zato nećeš naći... A i podešen je tako da ne radi kada je neko u blizini...

— Misliš? — sumnjičavo upita Kozlovski.

— Ništa drugo ne može biti, hombre... Sem ako ne veruješ u duhove?

— Ne-ne... ali taj glas...

— Do đavola s njim! Taj glas ti ne može naškoditi, zar ne? A onda, zbog čega te je Japanac uopšte poslao ovamo, a?

Obojica su zastali da bi se kroz žbunje zagledali u pustinju. Lesli se još jednom osmehnu, lagano se pomerajući iz svog zaklona kako bi bolje držao Kozlovskog na oku.

— Nema nikoga — reče Kozlovski nekoliko trenutaka kasnije, sa vidnim olakšanjem u glasu. — Slušaj, Martinez... ako to i jeste neki zvučnik... ko ga je, do đavola, postavio u to žbunje?

— Ne znam... ali mogu da pretpostavim...

— Japanac?

— A ko bi drugi? Svakako želi da proveri kako ćemo se

ponašati u neobičnim situacijama, proklet bio! Ispao bi prava budala da si počeo da pucaš, znaš.

— To je i meni palo na pamet... Pa u redu, Martinez... Hvala ti... sad ću valjda moći da odspavam koji sat, prokletstvo!

— Seguro, hombre. Laku noć...

— Laku noć, Martinez...

Nekoliko trenutaka kasnije, Martinezu se učini da čuje neki neobičan šum iz pravca kojim je Kozlovski otišao. Stežući pištolj u šaci, on se oprezno osvrte oko sebe, a potom potraži mesto odakle je mogao videti Poljaka kako odmiče.

Ne, mora da mu se učinilo. Kozlovski je sporo odmicao, onim svojim karakterističnim klimaavim hodom, sa rukama koje mu kao nepotrebne vise niz bokove...

*
* *

— Danas — monotono je intonirao Kaneičiro — danas ću vam demonstrirati upotrebu ovog oružja koje vidite u mojoj ruci. Zove se bisento i ima povijeno, široko sečivo i vrlo dugu i tešku dršku.

Kroz već ozbiljno smanjenu grupu učenika prođe jedva ču-

jan uzdah. Oružje koje je Kaneičiro držao u obe ruke ponajviše je ličilo na jednu od srednjovekovnih halebardi na kojoj je neki šaljivdžija sekiru zamenio širokom zakrivljenom sabljom i još dodao manji šiljak pod savijenim delom oštrice kako bi sačuvao bar daleku sličnost sa halebardom.

— Mali su izgledi da se sretete sa bisentom — suvo se osmehnu Kaneičiro — ali, danas govorim o njemu zato da shvatite kako telo sa minimumom energije može kontrolisati i ovako teško i naizgled nespretno oružje. Najpre jedan od osnovnih položaja: ovaj se zove seigan no kamae...

Stojeći tako da ga delimično zaklanjaju leđa čoveka pred njim, Lesli je pažljivo proučavao pokrete japanskog ninđe.

»Moj drugi šuriken pogodio ga je u jedan od mišića leđa«, zaključio posmatrajući držanje svog protivnika. »Za danas je loše odabrao oružje; bisento na preže upravo taj povređeni mišić zbog čega je Kaneičiro za nijansu sporiji nego što bi mogao biti. Ne da bi to neko od ovih momaka ovde mogao da primeti, ali je to podatak koji vredi zapamtiti...«

Neprestano govoreći, Kaneičiro je pokret po pokret demonstrirao tehniku borbe bisentom, na takav način da je i

najgluplji u ovoj grupi jednostavno morao shvatiti u čemu je ideja kod napada i odbrane i kako se umesto mišića ruku koriste mišići nogu da bi dali dovoljnu brzinu i preciznost teškom oružju.

— To bi bilo za sada sve — završi Kaneičiro, postavljajući se ponovo u početni položaj. — Da li je neko raspoložen da me sada napadne bisentom?

Mrtva tišina, sem šuma neravnog premeštanja s noge na nogu. Svaki od njih zna da je takav pokušaj ravan igri sa smrću...

— Niko? — hladno govori Kaneičiro. — Glasford, odredi jednoga!

Glasford steže usne. I on je potpuno svestan da jednog od svojih ljudi treba da osudi na smrt. Pogled mu prelazi preko niza lica, a njegovo sopstveno lice je neodlučno...

— Uhh... ja bih da probam... mister Kaneičiro...

Glasford iznenađeno otvara usta. Ništa manje nije iznenađen ni Kaneičiro, ali se to ne može videti na licu skrivenom crnom svilom.

— Ti, Kozlovski? — ceri se Glasford. — Siguran si?

— Ovaj... jesam... zgodno oružje, čini mi se...

Visoki Poljak istupa iz reda, klateći se u hodu, sa rukama opuštenim niz bokove. Krajič-

kom oka posmatra izraze na Kaneičirovoj maski dok mu la gano prilazi, kao da želi da opi pa stopalima svako zrno peska na svom putu.

Oseća Kaneičirov pogled na sebi, oseća sumnju koja raste iza te neprozirne crne maske.

Sada je, međutim, za Kaneiči ra kasno da odstupi. Čak i ako još uvek veruje da je pred njim samo Kozlovski...

— Mogu li — oteže Poljak — mogu li... uh... da oprobam težinu... mister Kaneičiro?

Da, to je glas Kozlovskog. U njkav, nesiguran kod glasa »r«, uvek pomalo zadihan...

Kaneičiro bez reči dobacuje teško oružje i Kozlovski ga, ne baš spretno, hvata.

Oko njih se lagano stvara krug, ali je taj krug ćutljiv. Ovaj pesak pod njihovim nogama već je upio previše krvi da bi posmatračii osetili ono divlje pri posmatranju borbe na život i smrt...

Kozlovski vrti glavom i nešto gunda sebi u bradu, opipavajući sečivo oštro poput brijača, a onda bez žurbe zauzima početni položaj, seigan no kamae.

Svila nad Kaneičirovim ustima se pomerila kada je japanski ninda naglo uvukao vazduh u pluća. Leslie jasno vidi kako se on izdiže na nožne prste.

— Da, to sam ja — reče svojim običnim glasom, ali tako tiho da ga samo Kaneičiro može ćuti.

Katana izleće iz korica, nalik blesku munje koji cepa oblačno nebo. Međutim, Kaneičiro ga nije potegao da bi zadao udarac, već da bi svojom oštricom odao počast protivniku čija je hrabrost daleko veća nego što je očekivao...

Ćast ninde ne može mu dopustiti da dozove u pomoć. Pa čak i ako pobedi u ovoj borbi, Kaneičiro nikome neće odati koga je pobedio. Njegov obraz je uprljan lukavstvom protivnika i sada ga samo krv može oprati.

Zato Kaneičiro i napada prvi, dijagonalnim udarcem sleva udesno, kako bi uklonio bisento sa svog puta i dobio prostor za rez vrhom katana po nezašćenim grudima.

Naizgled još uvek nespretno, Leslie povlači desnu nogu unazad, uklanjajući grudi sa puta nje mača. Nezgrapno oružje oslonjeno je pljoštimice o njegovu levu butinu koja s lakomćom podnosi njegovu težinu.

Borba dva velika majstora nikada ne traje dugo. U pitanju su, doslovno, delići sekunde. Međutim, za to vreme se dogodi toliko toga, zada se to-

liko udaraca i protivudaraca da to vreme posmatračima izgleda kao čitava večnost.

Obrnuvši ruku, Kaneičiro uzvraća novim udarcem, zdesna ulevo, ciljajući ovoga puta vrat ninde. Za posmatrača je taj drugi udarac praktično nastavak prvoga, iako je katana na neshvatljiv način promenio pravac svog kretanja.

Sada i ninda mora da reaguje munjevito, jer ovaj udarac nosi smrt. Iskoračujući levom nogom, on izbacuje dršku bise nta horizontalno pred lice, zaustavljajući na taj način sečivo koje pogađa malo iskosa, pljoš timice, kako ne bi kao graničicu preseklalo drvo debelo nekoliko palaca.

Kaneičiro u sledećem deliću sekunde odskače, povijajući se. Dok je bisento u vazduhu, trbuh protivnika je izložen udarcu vrha mača, udarcu koji je brz kao ujed otrovnice.

Ali je ipak stigao prekasno; nošen sopstvenom težinom, bisento pada naniže i njegov povijeni vrh zariva se u Kaneičirovu nadlakticu, zaustavljajući mač na samom početku njegovog puta. Drška bisenta ponovo je oslonjena o levu butinu koja naglim pokretom daje novu energiju za promenu pravca nezgrapnom oružju.

Šiljak na donjem delu oštrice nepogrešivo se zariva Kanei

čiru u bradu, prinudivši ga da zabaci glavu unazad. Taj udarac nije smrtonosan, ali...

Ali nema više na ovom svetu sile koja bi mogla spasiti Kaneičira. Kao da u rukama ima štapić od trske, američki ninda obrte dršku u šakama da bi se drugi kraj oštrice, poput vodopada, sručio niz grudi i trbuh protivnika, otvarajući u njima dugi rez iz kojeg u sledećem trenutku naviru krv i utroba...

Kao da je zapanjen onim što je učinio, Kozlovski ispušta bisento na tle i odstupa jedan korak nazad. Njegov zbunjeno pogled prelazi sa lica na lice.

— Uhhh — kaže on. — Gaddno oružje, a?

Niko nema snage da se pomeri, niko čak ni da uzdahne. Danima je taj Japanac u crnom kostimu sejavao strah i smrt oko sebe, a sada ga je ubio Kozlovski, glupi Poljak Kozlovski, sa oružjem koje je prvi put uzeo u svoje nespretne šape!

Sa glasnim krikom na usnama, Glasford priskoči opruženom telu u crnom kostimu koji je sada otvoren спреда. To kao da razbija opštu ukočenost i oni najbliži hitaju da se okupe oko Kaneičira pre nego što ostali stignu da zauzmu bolja mesta za posmatranje spektakla.

Ruka pokrivena crnom svilom se diže, kao da doziva. Gospođe, pa taj prokleti Japanac još nije mrtav!

Nerazumljivo šištanje pod crnom svilom. Glasford se saginje da bi bolje čuo.

— Šta, Kaneičiro? Šta si rekao?

Duga rečenica na nerazumljivom jeziku. Japanski svakako. Do đavola, niko ne može zameriti čoveku što se na smrti vraća svom maternjem jeziku, ali...

Ah, ipak!

— Osveta — govori Kaneičiro glasom koji pre podseća na režanje divlje zveri. Otkud toliko energije još u telu koje je skoro presečeno nadvoje?

— Da, osveta — ponavlja Glasford. — I šta još?

— Osveta... osveta je... crna...

Još jedan drhtaj čitavog tela koje se ponaša kao da želi da se uspravi pred svim tim užasnutim očima, sve brže prosipajući izuvijana creva u potocima krvi. Prsti ruku se kao kandže zarivaju duboko, duboko u pesak, ali je to poslednje što je ninda po imenu Kaneičiro uspeo da učini u borbi protiv smrti.

— Osveta je crna — šapće Glasford, lagano se uspravlja-

jući. — Šta to, do đavola, znači?

Ljudi oko njega sležu ramenima, odmahuju glavama. Oni najbliži polako ustupaju pred potokom creva koja se, još se pušeći, šire po mekom pesku ugaženom nogama.

Glasford prinese levi dlan želuca i čvrsto ga steže. Jedan gutljaj viskija dobro bi mu došao, ali još nema vremena za to. Treba nešto učiniti, brzo...

Ali šta?

Obavestiti gazde? To svakako...

Međutim, pre toga, nešto što je mnogo hitrije...

Kozlovski.

Kozlovski?

— Kozlovski! — umorno kaže Glasford pretražujući pogledom lica oko sebe. — Gde je Kozlovski?

Svi se okreću, gledaju u svoje susede. Nijedan od njih nije Kozlovski, do đavola!

— Gde je? — ugla Glasford. — Prokletstvo, gde je? Kako je mogao da nestane?

Peščana površina oko velike grupe je prazna, bez ikakvih tragova. Nije bilo vremena da se Kozlovski dočepa žbunja na uzvišici, ili barake, ali ipak...

Glasford istrže pištolj iz futrole i prvi metak sa zveketom zatvarača ulete u cev.

— Nadite ga! — šapuće sada Glasford, ali ga svi sasvim dobro čuju. — Nadite mi ga, prokleti bili! Odmah!

Nekoliko koraka dalje Martine nez zamišljeno bulji pred svoje noge i odmahuje glavom, a onda iznenada donosi odluku.

— Mister Glasford...

— Da?

— Sklonite taj pištolj, do đavola, mister Glasford. Ne osećam se prijatno dok me cev gleda u trbuh!

— Idi do đavola, Martinez! Šta si hteo da mi kažeš?

— Mislim... mislim da znam gde je Ski...

— Misliš? Ili znaš gde je?

— Mislim da znam — tvrdo glavo ponavlja Martinez. — Ako biste pošli sa mnom do uzvišice...

— Nikako nije mogao stići dotle — odmahuje Glasford glavom. Ostali mrmljanjem potvrđuju svoje slaganje.

— U redu — sleže Martinez ramenima. — Ako mi ne verujete, onda ću poći sam...

Okrenuo se i pošao pre nego što je Glasford i pokušao da ga zaustavi. Njih nekolicina, za gledajući se, ponita za Meksikancem, za njim i svi ostali kao krdo bizona koje je predvodnik

poveo prema sočnijoj travi. Psujući ispod glasa i Glasford vratio pištolj u futrolu i pohita za njima.

Martinez zastade u blizini mesta gde je sinoć poslednji put video Kozlovskog, a onda oprezno zakorači u žbunje.

Odmah se vratio natrag, nepeljastog lica.

— Tu je — prostenja. — Kozlovski je tu... Santissima Madre!

Nekoliko ljudi jurnu u žbunje, Glasford za njima.

— Mrtav — reče neko. — Kako si to, do đavola, znao Martinez?

— Sam se ubio? — šapnu neko. — Ili...?

— Pogledajte malo bolje — reče Martinez. — Pogledajte malo bolje...

— Prokletstvo! — zaurla neko. — Pa Ski je odavno mrtav! Gledajte, sav je ukočen!

Kao po komandi svi pogledi skretoše prema Martinezu. Duboko udahnuvši, on se prekrsti sporim, preciznim pokretima ruke.

— Ako je Ski mrtav od noćas... ko je onda ubio Japanca, Martinez? — prošaputa Glasford.

— Ne znam, senor Glasford... možda...

— Možda? Ko? Govori, boga mu!

— Možda... sam đavo. El Diablo!

*
* *

— Zapravo, nije bilo nimalo teško — skromno reče ninda, dižući čašu sa odličnim konjacom koji je vlasnik hotela naručio iz Las Vegasa zajedno sa omiljenom markom Pitovog australijskog piva. — Kaneičiru nije bilo dato dovoljno vremena da prevlada šok koji je doživio kada je shvatio s kim ima posla.

— A ostali?

— Ostali? Njihov šok bio je još mnogo puta teži. Glasford satima nije mogao da dođe sebi i nalivao se viskijem sve dok ga alkohol nije oborio na pod njegove kancelarije. Rekoh vam, kada je pala noć, mogao sam gotovo slobodno da šetam unaokolo!

— Izašao si na istom mestu gde i prošli put?

— Na istom. Patrole u pusti nji bile su na istim mestima kao i prve noći, tako da ih nije bilo nimalo teško zaobići. Pite, ako ikada dođeš u situaciju da brineš o nečijoj sigurnosti,

neka tvoje patrole neprestano menjaju zone krstarenja. Time se razbija monotonija i njihovo kretanje postaje nepredvidivo za protivnike.

— Znam — uzdahnu Tabasko, otpijajući malo pene sa ruba svoje čaše. — Mala žuta braća dala su nam lekciju iz tvoje teorije već prve sedmice po što smo stigli. Čak su i narednici drugog dana ukapirali šta se događa, ali je prošlo još pet dana pre nego što su i oficiri poverovali da je taj sistem bolji od onoga koji su oni učili u Vest Pointu. Mi smo čak imali i sreće, izgubili smo svega dvadesetak ljudi, ali treći bataljon...

— Slušajući te, Pite — nasmeja se Sumiko — ponekad sasvim ozbiljno pomislim da ste se vi, momci, u Vijetnamu sasvim lepo zabavljali!

— Kako da ne! — isceri se Tabasko. — Prijatni ljudi, lepi vidici, divna hrana! I svake večeri koncert komaraca i minobacača! Čoveče, da nas nisu isterali, još bismo se muvali u krug po onim džunglama pitaajući se kome su one, do đavola, toliko potrebne kad oko njih svakog dana ginu gomile ljudi!

— Za mene, možda, Vijetnam i nije bio tako loš — za-

mišljeno reče Lesli. — Da me nisu tamo poslali i da me onaj momak iz Vijetkonga nije pogodio čitavim rafalom, ne bi me poslali u Japan na oporavak. Nikada ne bih ni doznao, verovatno, da postoji nešto što se zove ninducu...

— Taman posla! — progundā Tabasko. — Život bi bio đavolski dosadan bez tebe i tvojih šašavih ideja, to ti moram priznati, ortak! Pa makar mi Sumiko otela ovo pivo iz ruke i oterala me na spavanje!

— Ove noći nema spavanja — osmehnu se Lesli. — Imamo posla!

— Ahhh! Bunker?

— Bunker, Pite. Uredaj za prisluškivanje ostavljen u Glasfordovoj kancelariji obavio je svoj posao. Njegove gazde večeras stižu da vide šta se to, do đavola, dogodilo sa momcima u koje su uložili čitavu gomilu para.

— Eto šta se događa kad se prisluškuju tuđi razgovori — nasmeja se Tabasko. — Još je dna uzbudljiva noć, dakle? Kada će ti jednom dosaditi to šunjanje u onom klovnovskom ko stimu!

— Ove noći neće biti mnogo šunjanja, Pite. Naprotiv; cilj je da se digne sa što više buke! Što se mene tiče, voleo bih da čitava Nevada do jutra do-

zna šta se događa na tom napuštenom poligonu!

Pitove oči zasvetleše. Jedino što je ikada prebacio svom prijatelju bilo je što pretpostavlja hladno oružje vatrenom. U redu, hladno oružje nije ništa manje efikasno, pogotovo u rukama jednog ninde, ali Tabasko nije mogao da shvati ljude koji ne uživaju u rafalima automatskog oružja, zviždanju raketa i moćnim eksplozijama od kojih podrhtava tle pod nogama.

— Ne šališ se? — upita oprežno. — Stvarno želiš gužvu?

— Što je moguće veću — klimnu ninda glavom. — Taj bunker, uostalom, veoma je dobro čuvan i u njega je teško prodreti bez raketa. Ili se možda varam?

— Rakete! — ekstatično podiže oči nebu Tabasko Pit. — Samo... gde, do đavola, sad da nabavimo rakete! Da smo u San Francisku, mogao bih da ih dobijem za sat ili dva, i to po vrlo povoljnoj ceni, ali u ovoj pustinji...

— Rakete su već tu — tiho se nasmeja Sumiko. — Šta mi sliš gde sam išla danas pre podne?

— U San Francisko? Lažeš!

— Nije bilo potrebno da idem u San Francisko. Pozvala

sam jednostavno Dana Bejkera u Livenvort stritu i on mi je dao jednu adresu u Las Vegasu. Momci iz Nevade bili su tako ljubazni da nam robu isporuče franko garaža hotela, zamisli!

— I... te igračke su sada... dole? — zinu Tabasko upirući prstom u pod. — Mogu li da ih pogledam?

— Sada ne! — odmahnu Lesli glavom. — Biće dovoljno vremena za to pre početka napada. Sada moramo najpre da vidimo s koje strane prići i kako napasti. Gde je onaj plan bunkera, Sumiko?

— Pit sedi na njemu — nasmeja se devojka. — Bojim se samo da nećemo imati mnogo koristi od tog plana; ono malo vremena što sam provela u bunkeru bilo je dovoljno da vidim nekoliko krupnih prepravki izvršenih u međuvremenu... Šta se dogodilo, Les?

Ninđa im pokretom ruke daje znak da budu tihi.

— Neko dolazi hodnikom — reče šapatom. — Pravo prema vratima apartmana. Skloni taj plan, Pite...

— Opasno? — upita Sumiko.

— Ne... za sada sigurno ne... Ipak, ja ću poći da otvorim...

Neko odlučno zakuca na vrata. Bešumno prišavši, Lesli ih naglo otvori.

Maslinasto lice čoveka pred vratima ne pokaza ni traga iznenađenja.

— Mogu li da uđem, mister Eldridž — reče on tiho. Već je koračao, tako da mu se Lesli ukloni sa puta, zatvarajući vrata za njim.

— Martinez! — uskliknu. — Kako si se stvorio ovde? I kako si znao da ja...?

— Nisam Martinez — reče sa pritajenim osmehom gost, vadeći iz džepa sakoa značku u maloj kožnoj futroli. — Inspektor FBI, Horhe Montero, mister Eldridž. Kao što vidite, ni ste jedini koji voli da upotrebljava tuđa imena... i tuđa lica!

Pažljivo pogledavši lica Sumiko i Tabasko Pita, Meksikanac se sa uzdahom spusti u slobođnu fotelju, oprezno zatežući na kolenima svoje sveže ispeglane pantalone.

— Piće, inspektore? — ponudi Sumiko. — Viski, džin, votka... pivo?

— Pivo će biti najbolje na ovoj vrućini — klimnu posetilac glavom. — Hmm... marka koju nisam viđao do sada? Uvozno?

— Australijsko — prijateljski odvrati Pit kome je pitanje i bilo upućeno. — Jedino pivo koje вреди piti, zar ne?

— Pa sad, ne bih znao — oprezno odvratila inspektor, čekajući da ga posluži. — Kad čitava ova gužva prođe, mogao bih posvetiti nekoliko dana istraživanju te vrste... ako moj šef u međuvremenu ne smisli nešto drugo. A obično smisli, znate već kako je to...

U međuvremenu, Lesli je pažljivo proučavao njegovo lice. Svaki ninda obučan je da prosuđuje o namerama i mislima čoveka na osnovu onih jedva primetnih znakova koje naše telo daje čak i protiv naše volje: drhtaj očnih kapaka, naglo uvlačenje vazduha kroz nos, po kreti ruku, treptanje u glasu, znoj na dlanovima. Sve ono što može dobar detektor laži, recimo, i još nešto povrh toga...

Martinez, odnosno Montero, osećao se nesigurno, ali njegove namere, bar za sada nisu loše. Što se nesigurnosti tiče, on je već svojim očima video za šta je Lesli sve u stanju i nije nimalo čudno što pred njim mora osetiti izvesnu primesu straha.

Hrabrost, najzad, nije odsustvo straha, već sposobnost da se strah nadvlada, kaže izreka koju ninde često primenjuju...

— U redu — reče Lesli poslovnim tonom pošto je Montero oprezno otpio prvi gut-

ljaj. — Čemu možemo da zahvalimo za ovu iznenadnu poštu?

— Te stereotipne fraze ti ne leže, Eldridž — osmehnu se Meksikanac zadovoljno. — Ja sam jedan od onih koji nikada neće poverovati da si ti sasvim običan čovek. Čak ni čovek izučetne snage i veštine. Ja — i još neki u onom logoru — znamo da si ti... nešto sasvim drugo...

— A to je...?

— Isto ono što je bio i naš učitelj, Kaneičiro. Ninda.

— Kaneičiro nije bio pravi ninda, jer takvo nešto uopšte ne postoji. Samo posebno spretnan borac i ništa više od toga. Nije vas čudilo što vam daje instrukcije za borenje samo oružjem o kojem ne znate gotovo ništa? On je bio specijalista u korišćenju te vrste oružja i lako mu je bilo da vas nadvlada.

— Gotovo da bih mogao poverovati u to — nasmeja se Montero nisam video kako je umro... i shvatio ko ga je ubio. Samo gubimo vreme, Eldridž. Ja znam sve. Ili bar najveći deo priče. Ono što ne znam, verovatno nije ni posebno važno...

— Ukratko, želiš da igramo otvorenim kartama? — nasmeja se Lesli.

— Da. Ja sam našao leš Kozlovskog i odmah shvatio šta se dogodilo.

— U redu, Montero. Ali... voleo bih da najpre znam šta zapravo očekuješ od mene? Pri znanje da sam ubio Kozlovskog i Kaneičira?

— I još ponekog. Samo što me ne zanima nikakvo priznanje, Eldridž. Svi ti tipovi su od one vrste bez koje će se čovečanstvo mnogo bolje osećati. Ja lično bih dao nagradu svakom ko svet oslobodi takvih zmija.

— Čudan rečnik za inspektora FBI! — grohotom se nasmeja Pit. — Ali si ti čovek moje vrste, Monteri, ili kako se već zoveš! Živeli!

— U vaše zdravlje — blede se osmehnu Montero dižući čašu. — Vreme je da konačno kažem i zašto sam došao, zar ne? Vrlo jednostavno: želim vašu pomoć da uništim onaj bunker na starom poligonu u puštinji. I nemojte me samo uveravati kako je to protivzakonito... jer to savršeno dobro znam!

Troje prijatelja se zgledaše, a onda Pit prasnu u smeh, tako zarazan da mu se i svi ostali pridružiše.

— Nema drugog načina, zar ne? — upita Leslie kada se smeh konačno stišao.

— Na žalost, ne! — uzdahnu Montero. — Poslao sam gomilu izveštaja o onome što se ovde događa, ali su oni završavali po nečijim fiokama ili na disketama koje niko nikada neće moći da pročita. A to traje mesecima, dok se čoveku čini da nevidljivi zid pred njim postaje sve viši i čvršći!

— To tako ide — tiho odgovori ninda. — Ne mogu tvrditi da su tvoji šefovi u Vašingtonu korumpirani, ali njihov posao zahteva da od drugih traže usluge i da uzvraćaju uslugama. Narko-mafija ima veze po čitavoj Americi. U zame nu za informacije iz Kube, Venecuele ili Paname, FBI je, kao i CIA, spreman da zažmuri pred nečim tako običnim kao što je trgovina drogom.

— Tako nešto sam i sam zaključio — klimnu Montero glavom, odlazući ispražnjenu čašu. — Ukratko, odlučio sam da uzmeme zakon u svoje ruke, ljudi; moji šefovi drhte pred imaginarnom opasnošću od sveg tskog komunizma, dok za to vreme droga nagriza temelje ove zemlje. Ja sam spreman da učinim nešto konkretno; da li ste vi spremni da mi pomognete?

Smeškajući se, Pit potraži Le slijev pogled, i ovaj jedva приметно potvrdno klimnu glavom.

Saginjući se, Tabasko dohvati sa poda iza svoje fotelje zgužvani nacrt bunkera i bacila ga Monteru.

— Znaš li šta je ovo, ortak?

— Ovo? Ah... crtež bunkera na starom poligonu! Nemojte mi reći da ste vi... upravo u ovom trenutku...? Do đavola!

— Da, i mi smo, upravo u ovom trenutku razmišljali kako da sredimo Glasforda i njegove cenjene goste — objasni Leslie sa osmehom na licu. — Nismo planirali ničiju pomoć... ali su nam ljudi poput tebe uvek dobro došli, Montero!

— Imate sreće! — reče Meksikanac proučavajući crtež. — Ovaj plan je već zastareo; za manje od pola sata mogu vam nabaviti drugi, u koji su ucrtane sve izmene koje je Glasford u međuvremenu izvršio. Pre nego što pođemo po nje, recite mi samo jedno — ka da počinjemo?

Ponovo mu odgovori glasan smeh troje prijatelja.

— Počinjemo — iznenada ozbiljnog lica objasni Tabasko Pit — kada se vratiš sa tim tvojim planom i mi ga malo pro-

učimo. S malo sreće, HOMBRE, velika predstava će početi tačno u ponoć!

*
* *

I bez časovnika, ninda je znao da je ponoć. Biološki časovnik u njegovoj podsvesti bio je u stanju da sa podjednakom preciznošću meri i velike i male odsečke vremena, čineći izlišnim sve one pronalaskе kojima se u poslednjih nekoliko stotina godina hvali industrija satova.

Još svega nekoliko sekundi od ugovorenog vremena. On je na svom mestu, a verovatno i troje njegovih pomagača. Montero je odličan borac, to je već znao; nije bio nimalo zabrinut da džimen neće moći da se uklopi u na brzinu improvizovani plan.

Glasfordovi gosti su stizali, jeđan po jedan, novim helikopterom iz pravca Bitija i Las Vegsa. Okupljanje je počelo čim je pao mrak, a helikopter je do sada pet puta sleteo i uzleteo sa zaravni na dnu pukotine, odakle je vertikalno okno sa ugrađenim liftom vodilo do bunkera.

Taj ulaz je odlično čuvan, kao i prilaz u garažu sa nivoa pustinje. Nešto kasnije oba pri

laza biće napadnuta, privlačeći pažnju na tu stranu. Do tog trenutka trebalo bi da se ninda već nađe u unutrašnjosti bunkera.

Rafal iz automatskog oružja, neke dve-tri milje severno od ovog mesta, u pravcu logora. Počelo je!

Savršeno mirno, Leslie dohvati ispod svog opasača mali nož sa kosim vrhom i njime napade zavrtnje koji su držali na mestu mrežicu postavljenu preko usta jedne od nekoliko ventilatorskih cevi, maskiranih kao kamenje na površini pustinja.

Ta mrežica je tu da zadrži zmijske i krupnije insekte, ništa više. Graditelji bunkera uvereni su kako se čak ni dete ne može provući kroz limenu cev u unutrašnjost podzemne građevine.

Na prvi pogled, to je tačno. Uostalom, projektanti ventilacionih uređaja jednostavno ne razmišljaju o mogućnosti da bi jedan japanski ninda mogao iskoristiti njihove limene pravougaone cevi za prodor u građevinu...

Dimenzije cevi su tvrdile da je prolaz nemoguć. Ali ninda, slično onim ljudima od gume po cirkusima, mogu na načine prava čuda sa svojim telima...

Pucnjava sada i na dnu depresije, oko ulaza u vertikal-

no okno. I Tabasko Pit je na mestu, spreman da na sebe na vuče patrole iz okoline i svu pažnju čuvara okna. Plan se odvija još onako kako je i bio zamišljen, mada je ovo što se događa, zapravo, samo uvod u pravu akciju.

Ispružajući ruke daleko pred sebe, izvijajući ramena, Leslie zaroni u cev. Za ovu priliku morao je da ostavi katana u hotelu, ali mu mač neće ni biti naročito potreban u obračunu sa ljudima u bunkeru.

Da je cev samo malo šira, sopstvena težina vukla bi ga naniže; ovako mora se odupirati prstima ruku o glatki lim da bi uopšte napredovao. I sve to bez ikakvog šuma, jer sistemi za ventilaciju već su čuveni po tome kako prenose šumove sa jednog mesta na drugo.

Još svega nekoliko stopa do dna i mnogo šire glavne cevi koja ide čitavom dužinom bunkera. U njoj će moći da se kreće mnogo brže, iako nema razloga za žurbu. Glasfordove gazde neće se usuditi ni nos da pomole iza betonskih zidova sve dok napolju traje pucnjava...

Glavna cev. On se sa olakšanjem ispruži u horizontalni položaj, dozivajući iz memorije raspored podzemnih prostorija.

Trideset stopa puzanja na ovu stranu, a onda poprečna cev levo, ponovo nešto uža, ali ne toliko da bi ga ozbiljnije zadržala. Jedino što mora biti potpuno tih; duž te cevi raspoređeni su pravougaoni otvori za ventilaciju pojedinih prostorija, takođe zaštićeni gustim mrežicama od žice.

Premali, međutim, da bi te otvore mogao iskoristiti kao prolaz. Ali, postoje i drugi načini...

Poprečna cev. Napreduje onom brzinom koju je i očekivao.

Prva rešetka. Bešumno se privlaćeci, ninda zaviri kroz nju i usne pod crnom maskom raširiše mu se u osmeh.

Dva muškarca i dve žene, potpuno nagi, u prilično raskošno uređenoj spavaćoj sobi ne velikih dimenzija.

Ovoga puta, u ne baš uobičajenom rasporedu. Neki Glasfordovi prijatelji očigledno imaju neobične navike...

Ovde neće doznati ništa važno, iako bi fotografije ovoga što gleda mogle doneti pravo bogatstvo nekom beskrupuloznom učenjivaču. Ta dva muškarca dole što dahću jedan na drugom svakako su krupne zverke, spremne da dobro plate tajnu svoje nastranosti.

Sledeća prostorija. Ova dvojica ovde su mlađi, i još uvek

u dobroj formi. Toliko dobroj da im je posao ipak na prvom mestu.

Da, ovaj razgovor vredi oslušnuti, ali ne predugo, jer se odvija duž linija koje je ninda već predvideo...

— A šta ako Glasfordovi moćci ne uspeju? — nervozno je pitao jedan, visok i mršav, sa visokim zaliscima na bledom čelu.

— Ništa — drugi ima lice profesionalnog kockara, potpuno nečitljivo dok sleže ramenima. — Šta možemo da izgubimo, do đavola, sem nešto para. Međutim, ako uspeju...

— Ne sviđa mi se to. Ko garantuje da će ti majmuni postaviti za predsednika momka koji nam odgovara?

— U ovom poslu nema garancija, Frenki — dečko. Ništa se ne stavlja na papir, čoveče! Mi ćemo uraditi naš deo posla, a onda sačekati da ti političari dole obave svoj. Ako se ne budu držali dogovora... zna se!

— Ponovo ubistva — strese se drugi. — To je baš ono što mi se ne sviđa, Roberte!

— Ne sviđa se ni meni, do đavola! Imaš možda neki bolji predlog?

— Nemam... Sem, možda, da izvučemo novac uloženi dole, a?

— Nemoguće. I ti to veoma dobro znaš. Ta lova otišla je u oružje, brze čamce i hidroavione. Čak i ako bi uspeo da pokupiš svu tu gvožđuriju i ne kome je prodaš, ne bi dobio ni polovinu uložених para. Prokletstvo, čoveče, kao da nikada nisi igrao poker! Jednostavno otpiši ovo što smo do sada izgubili i pokušaj da iskoristiš uloženu lovu, ništa više!

Klimnuvši glavom za sebe, ninda produži šunjanje duž ce vi. Sledeća prostorija bila je prazna, ali ona iza nje...

Glasfordov glas. Konačno!

Glasford je bez sumnje u panici, a ljudi u panici uvek govore previše. Sem toga, zvučna izolacija tako je dobra da ona četvorica uopšte ne znaju da je napad na bunker počeo i da se ono što su zamislili neće odvijati po planu.

Glasford stoji u uglu prostorije ispunjene elektronskim uređajima, treperavi ekranima, gomilom sredstava koja omogućuju gotovo trenutnu vezu sa bilo kojim delom sveta.

Slušalica telefona koju pritiska uz uho, međutim, služi da dozna šta se događa u neposrednoj blizini bunkera, to je sasvim jasno po njegovom napetom, bledom licu koje ninda vidi iz profila. Leva ruka ponovo trlja želudac, znak da

Glasford već odavno nije u najboljoj formi.

— Ne interesuje me, boga mu! — reče Glasford iznenada u mikrofون. — Ne zanima me, razumeš li me! Hoću da izvučete svoje guzice iz zaklona i oterate te momke, Brendone! Ne za deset minuta, ili za pet minuta, već odmah! Da li si bio u školi onaj dan kada su učili šta znači reč »odmah«, Brendone?

Sa psovkom na usnama, Glasford vrati slušalicu na mesto, a onda se okrete, nastojeći da svom licu da opušteniji izraz.

— Sve će biti uskoro u redu, mister Mek Alister — reče smešeci se. — Dobri su to momci, jedino su se malo olenjili, jer danima nije bilo gotovo nikakvog posla za njih...

Mek Alister je sedeo u niskoj fotelji, tako da je ninda iz svog skrovišta mogao videti samo njegov vrat i glavu okruglu poput đuleta, sa kratko ošišanom kosom. Dovoljno da može zamisliti Mek Alistera: pun, krupan, čak debeo; tip ljudi koji bi strpali u sebe sve čega se mogu dočepati...

— Stvari stoje loše, Glasfords — dubok glas, kao potmula grmljavina iza planine sa koje stiže olujni front.

— Loše, mister Mek Alister? Kako to?

— Loše. Zatvoreni smo u ovom bunkeru kao jazavci. A psi već laju na ulazu, zar ne?

— Ovaj... mislim da grešite... Ovo je poslednji očajnički pokušaj da nešto učine. Moji ljudi tvrde da ih nema više od desetak. Čim se koncentrišu sve patrola rasute po pustinji, oteraćemo ih odavde, a to je zaista pitanje minuta, mister Mek Alister!

— Je li? Koliko minuta?

— Ako sve bude u redu... recimo, trideset-četrdeset...

— U redu, Glasford. Imamo, dakle, dovoljno vremena da se dogovorimo...

Glasford začuđeno pogleda čoveka koji se naglo digao iz fotelje, hodajući elastičnim korakom po prostoriji. Izgledao je upravo onako kako ga je Leslie i zamišljao.

— Konoli je kukavica — hladno je presuđivao Mek Alister, koračajući ukrug, ali ne skidajući pogled sa Glasforda. — Kladim se da u ovom trenutku ubeđuje Benetija kako je najpametnije izvući se iz ovog posla. Ona dvojica previše su zauzeti jedan drugim i ženskom da bi nam bili od velike koristi. Beneti... Beneti bi možda još mogao da bude dobar, ima neke čvrstine u tom momku. Šta ti sve to govori. Glasford?

— Uhh...

— Jasno! — Mek Alister očevidno nije ni očekivao odgovor. — Ostajemo ja i ti da ovaj posao sprovedemo do kraja. Koliko ljudi je tačno ostalo u logoru?

— Pedeset četvorica.

— Više nego dovoljno. Ako je njihova obuka upola onako dobra kako nam je Japanac obećao, uklonićemo te uniformisane klovnovce sa vlasti i dovesti naše ljude. Ta država je uopšte smešna; nema političara koji se ne može kupiti za više od sto hiljada dolara!

— Obuka je bila dobra — ti ho odgovori Glasford — ali...

— Ali?

— Bojim se da moral nije na potrebnoj visini, mister Mek Alister — uzdahnu Glasford. — Znaš šta hoću da kažem? — Ekipa kao što je ova mora da bude samouverena do arogancije. Spremna da pregaži svakog ko im se ispreči na putu. A ti momci tamo... neprestano se osvrću i odskaču po tri stope uvis kad neko iznenada progovori iza njih.

— Strah? — zamišljeno reče Mek Alister.

— I ništa drugo. Premda, ono što se dogodilo...

— Sve što se dogodilo može imati sasvim logično objašnjenje — odmahnu Mek Alister negovanim rukom. — Ako još nisi došao do njega, Glasford,

onda izmisli nešto, do đavola! Nisam znao da si toliki ljubitelj istine!

— Ono što njima treba — produži Mek Alister nekoliko trenutaka kasnije, pucnuvši prstima — jeste pobjeda. Uspeh, Glasford! Ništa ne uspeva tako kao uspeh, je li tako!

— Slažem se, ali...

— Hmm... kako to izvesti? — nastavljao je Mek Alister, ne prekidajući svoje živahno koraćanje po uskom krugu. — Oni u svakom slučaju moraju provesti nekoliko dana dole, pre nego što se aklimatizuju. Ti poznaješ taj kraj, Glasford... postoji li neko selo, veće selo, koje bi oni mogli zauzeti?

— Silom? Mislite... kao u ratu?

— Nešto slično! — nestrpljivo uzvraća Mek Alister. — Momci moraju dobiti priliku da isprobaju svoje oružje, vide kako meci kidaju ljudsko meso. I žene, svakako moraju dobiti žene; a one koje se dobiju oružjem uvek su privlačnije od cura koje se mogu dobiti za pare, ha-ha-ha!

— Da, to bi se moglo izvesti — klimnu Glasford glavom. — Štaviše, sada sam i ja siguran da će im to činiti dobro i povratiti samopouzdanje.

— Tako je! — Mek Alister naglo zastade pored Glasforda

i potapša ga po ramenu. — A sada, napolje, Glasford!

— Molim?

— Napolje! Imaš posla napolju, a ne ovde! Ja idem da isteram onu četvoricu iz njihovih soba; počecemo sastanak kada spolja više ne bude dopirala nikakva pucnjava, je li jasno?

Klimnuvši glavom, Glasford pohita prema vratima, Mek Alister za njim.

U svom skrovištu, ninda potražuje podesniji položaj, izvlačeći nož sa širokim sečivom ispod opasača.

Odabrao je krivinu pravougaone cevi u samom uglu prostorije, tamo gde pogled onih koji budu ulazili samo slučajno može dopreti do tog mesta.

Sečivo noža raseče lim kao da otvara konzervu. Pažljivo povijajući oštre ivice u polje, ninda se izvuče iz cevi i bešumno pade na pod.

Nekoliko sekundi rada bilo je dovoljno da ispravi rasečene ivice tako da će tek pažljivo pretraga pokazati šta se dogodilo, a onda na vrhovima pristiju pođe prema vratima koja vode u hodnik.

Red računara duž jednog zida privuče njegovu pažnju. Iskušenje je bilo preveliko da bi mu mogao odoleti...

Njegovi prsti hitro preleteše preko prve tastature, druge, treće...

Samo pet minuta kasnije, on tiho otvori vrata i proviri u hodnik.

Ahh...

Zvučna izolacija ovde nije bila predviđena. A i da jeste, zadržala bi samo buku eksplozije, a ne i drhtaj koji se proneo čitavom betonskom konstrukcijom bunkera.

Tabasko Pit je, dakle, prešao na teško naoružanje. Tačno u najpogodnijem trenutku.

Ima svega dve protivtenkovske rakete, ali će to biti dovoljno da stvori paniku i užasni osećaj klaustrofobije kod ljudi zatočenih pod betonskim svodovima. Njihova mašta dočaraće im prizor nove stravične eksplozije i teških betonskih blokova tavanice koji se odozgo ruše na njih...

Koraci u bočnom hodniku. Jednim skokom Leslie se nađe u onoj praznoj prostoriji i hitro zatvori vrata za sobom.

Glasford i Mek Alister pono vo. Obojica glasno dahću, Mek Alister od umora, Glasford od običnog, banalnog straha...

Strah je oružje koje ninde rado koriste. Strah sputava po krete protivnika, zamagljuje mu vid, nagoni na ishitrene i pogrešne odluke...

Vrata susedne prostorije zalupiše se za dvojicom zadihanih ljudi. Izletevši u hodnik, Leslie prisloni uho o tanku drvenu pregradu.

— Brendone! Brendone! — urlao je Glasford u telefon. — Šta se to, do đavola, događa dole?

Odgovor iz slušalice ninda ni je mogao čuti, ali je zato savršeno jasno čuo Glasfordov uzdah olakšanja. Nasmešio se; Glasford još i ne sanja da je taj predah samo trenutak, isplaniran da bi posle trenutka opuštanja usledio novi, još strašniji udarac njegovim planovima.

— Sve je u redu, mister Mek Alister — reče tiho Glasford, odlažući slušalicu. — Oterali su ih. Po svemu sudeći imali su samo jednu jedinu raketu...

— Oterali, a? Sigurno?

— Brendon mi tvrdi da jesu, i da je pucnjava potpuno prestala. Mora da su shvatili da u bunker nije tako lako prodreti kao što su se nadali...

— Recimo da je tako — Mek Alisterov glas je takođe odražavao olakšanje. — Onda možemo početi sastanak i... Do đavola, šta je to?

— Tih melodičan zvuk u vazduhu. Smešeći se, ninda pokušava da zamisli izraz na licima dvojice ljudi sa druge strane vrata.

Svi monitori računara potamnili su u istom trenutku, dobijajući preteću crnu boju oblačnog neba pred oluju...

— Šta ovo znači, do đavola? — prošaputa Mek Alister.

— Verovatno ništa — Glasfordov glas pokazivao je sigurnost neznalice. — Kvar od one eksplozije maločas, ništa drugo.

— To je i meni palo na pamet. Do đavola, podaci s tih računara ionako nisu važni u ovom trenutku. Šta je, Glasford? Šta kriviš lice?

— Ne znam... Imam utisak da ta crna boja najavljuje... opasnost... Moramo biti oprezniji!

Mek Alister ga začuđeno pogleda.

— Ne razumem — sleže ramenima. — U trenutku kada smo samo korak od potpunog trijumfa, ti govoriš o opreznosti.

Glasford je jednom rukom trljao želudac, sa grčem na licu. Pogled mu je bio prikovan za crnu površinu.

— Palo mi je na pamet ono što je ninda rekao, Mek Alister... da je osвета — crna!

*
* *

Kao da želi da potvrdi Glasfordove reči, nova eksplozija

potrese bunker iz temelja. Snažnija ovoga puta, možda zato što je Tabasko bolje ciljao. Ninda jasno ču kako prašina curi iz sastavaka betonskih blokova u hodniku.

Glasna psovka sa druge strane vrata.

— Kuda, Glasford! — Mek Alisterov glas odjeknuo je kao pucanj biča.

— Napolje! Borba je ponovo počela!

— Ne ideš nikud odavde, do đavola! Uzmi taj telefon i pozovi ljude koji štite okno da se povuku ovamo. Grupa na izlazu kroz garažu mora biti pojačana, jer ćemo tuda otići.

— Otići, ali...?

— Ne želim da završim u ovoj odvratnoj betonskoj mišolovci — mirno reče Mek Alister. — Okupi ljude i neka pripreme dovoljno vozila za sve. Ne može ih biti toliko da se ne možemo probiti, do đavola!

Saslušavši do kraja Glasfordove instrukcije, ninda klimnu glavom za sebe, a onda pođe hodnikom prema prednjem delu bunkera, onom koji je gledao na depresiju u pustinji.

Velika prazna sala, sa podom punim otpadaka i praznim, prozorima koji gledaju u noć. Odaavde se nekada pratilo gađanje, a prozori su namerno ostavljeni da bi slučajni prola-

znik pomislio kako je bunker zaista napušten.

Izlaz iz lifta je tamo, u levom uglu. Tu će sačekati Glasfordove ljude dok budu pristizali, u malim grupama...

Sada bi mu katana dobro došla, ali će i bez njega moći da izađe nakraj sa umornim i prestrašenim ljudima koji, sem toga, ne očekuju nikakav napad sa ove strane.

Mehanizam lifta zuji. Glasfordova poruka je stigla i oni počinju povlačenje.

Koliko ih može biti u kabini. Četvorica? Petorica?

Stao je raširenih nogu na raštojanju od nekoliko stopa ispred vrata, tako da ga mogu videti čim vrata lifta počnu da se otvaraju. Dva šurikena u levoj šaci, za svaki slučaj; teški nož sa širokom drškom u desnoj, oružje koje će u narednih nekoliko trenutaka prolići najviše krvi...

On čeka strpljivo, lica skrivenog crnom maskom ninđe. Strpljiv kao smrt...

Uz škripu, kabina staje. Vrata odleću u stranu, pred nalem ljudi kojima se žuri...

Kratak skok unapred; teški nož zađe dva munjevita, kratka udarca i dva naglo presečena krika odzvanjaju pod betonskim svodom.

Četvorica ih je, a dvojica već umiru, na kolenima, glupo bu-

ljeći u lokve krvi koja šiba iz presečenih vratnih arterija.

Druga dvojica takođe nemaju vremena da podignu ruke sa automatima »uzo«. Ma koliko to oružje bilo zgodno u borbi izbliza, njegovi vlasnici nemaju nikakvih izgleda u sukobu sa nindom koji već ima nož u ruci.

Udarac levim laktom ukloni prvog čoveka sa puta, odbačući ga u stranu, preko jedne od žrtava što još uvek kleči. Nož se zariva u srce drugoga i ninda ga privlači sebi kako ne bi ostavio tragove krvi na podu kabine.

Onaj koji je dobio udarac laktom kotrlja se po podu, naslanjajući se da podigne svoje oružje i ubaci metak u cev. Usta mu se otvaraju na krik koji treba da objavi čitavom svetu prisustvo smrti.

Šuriken je, međutim, brži od krika. Dva kraka čelične zvezde zarivaju se u tamni otvor razjapljenih usta, lomeći zube na svom putu. Šuriken zaustavlja tek temena kost lobanje, ali je tada suviše kasno, jer ljudski mozak nije građen da može podneti tako grub posupak.

Odgurnuvši jedno mrtvo telo sa puta, ninda pažljivo zatvara vrata lifta, dopuštajući sledećoj grupi na dnu okeana da ga pozove.

Nije nimalo prijatno izvući šuriken iz, kroz krvavi otvor, razjapljenih usta, ali čelična zvezda će još moći da mu posluži ove noći. Uostalom, šurikeni ovog kvaliteta prava su retkost, a ovi koje on koristi iskovani su pre mnogo stotina godina u Japanu. Nema više novca kojim bi se mogla platiti izrada novog šurikena ove vrste; tajna sastava čelika i nje gove termičke obrade otišla je u grob sa poslednjim starim majstorom te drevne veštine...

Kabl lifta ponovo škripi najavljujući dolazak sledeće grupe. Koliko ljudi Glasford može imati dole? Još desetoricu, dvanaesticu?

Uzdahnuvši, ninda se približava vratima, pazeći da ne ugazi u lokvu još sveže krvi. Krv i beton su loša kombinacija; to su prekasno shvatili mnogi koji su započeli borbu noževima na tako klizavoj podlozi...

Ko zna zašto, čovek koga je ninda prvog ugledao kroz tek otvorena vrata, drži svoj »uzo« na gotovs. Možda mu se nešto učinilo sumnjivim, ili jednostavno spada u onu vrstu ljudi koji su u svakom trenutku spremni na sve.

Leva ruka diže se i spušta tako brzo da se taj pokret potpuno mogao videti samo na nekoliko puta usporenom fil-

mu. Kratak zvižduk šurikena, tup udar čelika o rebra i nešto tiši, mek udarac leđa o drveni zid kabine, trenutak pre nego što pogođeni čovek, već mrtav, nezadrživo počinje da klizi naniže.

Preostala trojica imaju toliko vremena da zauraju uglas: od iznenađenja, gneva, straha. Ili svih tih osećanja zajedno pomešanih u zvuk u kojem nema više ničeg ljudskog.

Taj dugi krik odzvanja u akustičnom betonskom oknu, ne koliko puta prevalivši rastojanje od vrha do dna i natrag.

Ljudi koji su ostali dole, oko ulaza u lift, sada su upozoreni da se gore zbiva nešto neobično. Utoliko bolje; od ovog trenutka ninda više ne mora da se trudi da bude nešto posebno tih.

Krik iz njegovih grudi takođe ima malo ljudskog u sebi, jer više podseća na urlik s kojim se krvožedna zver baca na svoj plen ukočen strahom. Uostalom, ni ova trojica ljudi ne reaguju nimalo drukčije nego što bi reagovala uplašena antilopa pred tigrom.

Jedino što uspevaju da učine jeste pokušaj da se zaštite golim rukama, automatima po dignutim pred lice, okretanjem leđa...

Sečivo noža se diže u žučka stoj svetlosti sa tavanice kabine, a krupne kapi krvi otkidaju se od čelika zasipajući zidove. Široka oštrica para jedno lice, zariva se u nečije grudi, stiže ispod podignute ruke do samog srca treće žrtve.

Četiri mrtva tela u zbruci udova na podu lifta niz koji krv navire u talasima teškog, slatkastog zadaha...

Ponovo tišina. Ljudi na pesku prestali su da pucaju, ko zna zašto...

U toj tišini jasno se čuje kako prve teške kapi krvi padaju na dno okna, cedeći se kroz pukotine na sastavcima poda i zidova kabine.

Dug rafal odozdo pogađa pod lifta i mrtva tela se groteskno pomeraju od udarca metaka. Okno tušniji od pucnjeva koji se slivaju i sabiraju sa svojim odjecima.

»Ako pakao postoji«, misli ninda, »onda možda baš ovako izgleda jedan od prolaza do njega...«

Ponovo tišina. Ljudi koji su ostali na dnu okna verovatno se šapatom dogovaraju šta sada da učine, pošto su pucnjem na više ispraznili deo nagomilano gneva.

Ninda im, međutim, ne dopušta da razmišljaju predugo.

Saginjući se nad gomilu mrtvih tela, on ih razdvaja, otkrivajući tanki drveni pod klizav od krvi.

Nekoliko snažnih udaraca vrhom noža dovoljni su da dno popusti i da četiri mrtvaca polete naniže, sudarajući se sa zidovima okna, zapinjući za kablove i protivteg.

Novi rafal odozdo, novi dokaz bespomoćnosti ljudi koji su ostali odsečeni pred ulazom u lift. Izlazak iz zaklona na dno depresije ne dolazi u obzir; u bezbednom zaklonu Tabasko Pit spreman je da dočeka kišom olova svakog ko pokuša da se poigra sa srećom.

Sumiko i Montero, bar je plan takav, u ovom trenutku blokiraju izlaz iz garaže na površinu pustinje. Mek Alister je dobro predosetio: ogromni betonski bunker iznenada se pretvorio u mišolovku bez izlaza...

Ponovo se saginjući nad okno, ninda snažnim zaamasima udara po čeličnoj užadi oštricom svog noža. U njegovoj podsvesti haragei pulsira sve jače, podsećajući na opasnost od nove kiše metaka ispaljenih odozdo.

SADA!

Potreban je delić sekunde da meci pređu rastojanje od dna do vrha okna, ali je taj delić

sekunde jednom nindi sasvim dovoljan da im se ukloni sa puta, upozoren signalom harageija i plamičkom na ustima cevi koji iznenada blesnu u tami pod njim.

Još nekoliko hitrih udaraca, dok odjek rafala još lebdi u uskom akustičnom prostoru.

Čelično uže o koji je okačen protivteg od betonskih blokova iznenada popušta, pod udarcima i težinom betona.

Jedan od onih dole nije imao vremena da se ukloni. Tup udarac, prigušen krik, šum kostiju koje se mrve, čudno izobiljen odbijanjem od betonske zidove okna...

Oni urlaju sada, već ljudi od straha i gneva. Njihovo oružje bljuje vatru, iako su potpuno svesni da ne mogu pogoditi strpljivog ubicu na vrhu okna.

Prsti ninde nalaze jedan sitan predmet, skriven u tajnom džepu ispod opasača. Kuglica, ne veća od dečjeg klikera, ali je njena boja zloslutno crvena, kao krv...

Savršeno mirno, ninda u sebi računa vreme potrebno da kuglica dospe do dna.

SADA!

Izmakao se na vreme da izbegne nalet udarnog talasa eksplozije koji kroz probijeno dno kabine donese čitav oblak prašine, komade otkinutog betona

i meke delove ljudskih tela, isitnjene tokom svog kratkog leta ostrim betonskim krhotinama. Žuto-narandžasti plamen na trenutak je ispunio čitavo okno, a sada ga smenjuje gust i smrdljiv dim u kome se oseća i zadah sagorelog ljudskog mesa.

Snaga eksploziva skrivenog u nevinom obliku dečjeg klikera užasna je. Recept koji ninde brižljivo čuvaju već nekoliko vekova još uvek je tajna za savremene proizvođače, uprkos njihovim ogromnim laboratorijama i gomilama stručnjaka sa zvučnim titulama...

Na ovoj strani posao je završen. Glasfordovih ljudi više nema na dnu depresije.

Okrenuvši se u mestu, ninda lagano kreće prema hodniku kojim je stigao do velike zapuštene sale.

Na drugoj strani hodnika, tamo negde gde su se uplašeno šćućurili veliki bosovi, očajanje je svakako dostiglo vrhunac. Njegovi talasi gotovo fizički zapljuskuju vazduh ispunjen mirisom sveže krvi.

Ninda zastaje kod ulaza u hodnik. Očajni ljudi su opasni, zato što su njihovi potezi nepredvidivi...

Buka iz pravca okna lifta upozorila ih je da se na toj stra

ni nešto događa. Svakog trenu tka niz hodnik može dotrčati grupa ljudi sa oružjem na go-tovs.

Pod žutom svetlošću, među-tim, hodnik je pust i tih. Su-više pust i suviše tih...

Korak po korak, ninda na-preduje, zastajući da oprezno otvori svaka vrata na svom pu-tu. Sve prostorije su prazne, iako predmeti u njima pokazu-ju da su ljudi do maločas bili tu.

Šta se dogodilo? Da li je to Mek Alister okupio sve svoje snage za poslednji očajnički po-kušaj da se probiju kroz gara-žu?

Sluh ninde konačno otkriva šumove koji se trenutak rani-je nisu čuli. Žamor ljudskih glasova, sve snažniji i snažniji.

Oni su u garaži. Iz njene u-nutrašnjosti lako se može šti-titi uski ulaz i duga, kosa ra-mpa od napadača. Savremeno automatsko oružje u stanju je da u deliću sekunde doslovno ispuni prostor tog podzemnog hodnika komadićima olova.

Montero i Sumiko mudro su postupili što se nisu zaleteli niz rampu, i sigurnu smrt.

Klasična pat-pozicija opsa-đenih i opsađivača. U takvim situacijama ishod borbe obi-

no određuje neki neočekivani događaj...

Vrata koja iz bunkera vode do garaže su poluotvorena i ni-nda oprezno viri kroz njih.

Osam, deset... trinaest ljudi u zaklonima iza vozila i beto-nskih stubova koji nose tava-nicu garaže. Glasford je među njima, iza stuba najbližeg po-četku rampe.

Odavde dopiru talasi očaja-nja koje je maločas osetio. Ru-ke sa automatima i pištoljima, malodušno su opuštene; mnogi od njih sede u svojim zaklo-nima, nervozno odbijajući di-move iz cigareta, bez obzira na ogroman znak zabrane pušenja iznad pumpe sa gorivom ugra-đene u pod garaže.

Osam, deset... trinaest lju-di, broji ninda još jednom, sa-svim nepotrebno.

Ona petorica koju traži ni-su tu. Ni dve žene koje je vi-deo u jednoj od spavaćih soba.

Tajni izlaz. Jedino rešenje zagonetke!

Pogled ninde kroz prozore kapuljače pažljivo odmerava rastojanja i položaj ljudi i vo-zila po betonskom podu, mo-zak procenjuje koliko bi gori-va moglo biti u rezervoaru is-pod pumpe. Prsti desne ruke već lako miluju eksplozivnu

kuglicu, a onda se ruka lagano diže i kuglica poleće prema pumpi za gorivo!

*
* *

Ninda, međutim, takođe utrčava u garažu, ali je njegova putanja brižljivo isplanirana.

U času kad odjekne prva eksplozija, on je u zaklonu najbližeg stuba. Čovek koji je do maločas tu čučao, pao je licem na pod, i ne videvši stopalo koje mu je jednim sigurnim i nemilosrdnim udarcem smrskalo potiljak.

Udarni talas eksplozije kuglice još nije bio dospeo do suprotnog zida kada je odjeknulo karakteristično HUUUŠŠŠ naglo zapaljenog benzina.

Vatrena lopta diže se sa mesta eksplozije, gutajući sve pred sobom. Užasna vreline zapahnuje nindu, tela ljudi oko njega gore kao lutke od slame, ali je on u onom najkritičnijem trenutku bio zaštićen stubom od solidnog betona.

Zatvarajući oči pred bleskom, on skače napred, znajući da će ga gusta svila kostima ne koliko sekundi štiti od vreline. A nekoliko sekundi sasvim je dovoljno za ono što je naumio.

Čovek — buktinja leti pravo na njega, urlajući iz crne rupe

na licu kojeg više nema. Milo srdno sečivo noža uklanja ga ninda sa puta, jer je svaki delić sekunde dragocen.

Da, dobro je procenio: Glasford će preživeti eksploziju i prvi talas plamena!

Glasford je tu, na korak pred njim. zarivajući nokte ruku u beton stuba, on udara čelom o njega, urlajući od bola. Zadnji deo njegovog tela i obe noge samo su zbrka ugljenisanog mesa i splepljenih komada odeće.

Naglo promenivši pravac kretanja, ninda ga ščepa za okovratnik i bez napora povuče za sobom, kao lutku od krpa. Glasford je već u agoniji od bola i ovaj grubi postupak ne može taj bol učiniti nimalo jačim.

Još tri skoka kroz plamen, još dva... jedan!

Vazduh u hodniku, zaštićenom betonskim zidom od pakla u garaži, deluje gotovo kao polarni. Odeća na nindi se dimi, ali on se vešto kotrlja po prijatno hladnom podu, gaseci i poslednju iskru na sebi.

Glasford ponovo urla, iskeženih zuba, očiju koje su gotovo ispale iz duplji. Zadnji deo tela mu je nepokretan, uspeva da izdigne samo glavu i grudi, upirući se o ruke.

— Ubij me! — vrišti. — Ubiz me, proklet bio! Oooohhh!

Sa nožem u ruci, ninda se lagano nagine nad njega. Ovo je kritičan trenutak. Mora stegnuti Glasfordov vrat i pritisnuti ga licem o beton dok vrh noža traži jedno oređeno mesto u kičmenoj moždini.

Kratak ubod i Glasfordovo telo se trza od iznenadnog olakšanja. Ponovo se dižući na ruke, Glasford otvara usta.

— Šta... šta si to učinio? — pita promuklo. — Mene... više me ne boli!

— Presekao sam nerve koji spajaju mozak sa donjim delom tvog tela, Glasford — mirno kaže Lesli. — Zato ne osećaš više bol. Učinio sam to da bi mi mogao reći kuda su umakli Mek Alister i ostali!

Znaci na Glasfordovom licu potpuno su jasni. To što ne oseća bol nema značaja; smrt je na samo nekoliko koraka od njega.

— Mek Alister? Umakao je, ipak! Prokleto đubre!

— Ne dozvoli da se on izvuče, Glasford. Kuda je pobegao?

— Tajni prolaz do litice. Iza računara... iza raču...

Smrt ga preseče na pola reči i telo klonu na betonski pod. I ne pogledavši ga, ninda po hita hodnikom koji je kao dimnjak sada ispunjavao vrelim vazduhom iz garaže.

Uskoro će dostići toliku temperaturu da će unaokolo po-

četi da gori sve što nije od čelika ili betona. Mora požuriti da izađe iz ovog pakla pre nego što se to dogodi.

Polugu za pokretanje tajnih vrata nije bilo teško naći, iza računara koji je neko pre njega već malo pomerio u stranu. Iz potpuno mračnog otvora nindu zapuhnu svež, vlažan vazduh.

Mek Alister je ostavio tragove za sobom. I ono malo sve tlosti koja je dopirala u uski hodnik od grubo tesanog kame na bilo je nindi dovoljno da izbegne dva tela opružena po podu. Dva ženska tela, nimalo lepa u poslednjem grču smrti.

Sada je znao kuda ovaj hodnik vodi. Na ovoj strani bunker se oslanja o ogromnu stenu i ona stvara prepreku koja sprečava da se sa ulaza iz deprese vidi šta se događa na ovoj strani stene.

Neko je jednoga dana odlučio da za sebe obezbedi sporedni izlaz. Za svaki slučaj...

Pedesetak jardi dalje hodnik se završavao u uskoj pukotini stene iz koje se jedva naziralo zvezdano nebo. Tih kao sama smrt, ninda je lagano napredovao.

Stepenice uklesane u kamen, na nejednakim nepravilnim rastojanjima, skrivene izbočinama stene i rastinjem. Nimalo ugodne za silaženje u ovako

dubok ponor, ali čovek koji beži od smrti nema mnogo izbora.

Njih petorica nisu mogla od maći daleko. Potrebno je mnogo nerava i mnogo fizičke snage i spretnosti da se ove stepenice savladaju i usred dana.

Pogled ninde probi tamu i on smelo počeo da silazi, tek ponegde se pridržavajući rukama. Da, sada do njega dopiru i glasovi; šumno disanje, jecaji iscrpljenosti, škripa kamena po kojem neko usrdno grebe noćtima...

Dve senke nespretno se koprcaju samo nekoliko stopa pod njim. Svetlost mu nije potrebna da ih identifikuje kao onaj par koji je onako vatreno vodio ljubav kada je ninda stigao u bunker.

Kao senka, ninda se spusti do njih. Nož mu ovde nije potreban; dobro odmeren udarac nogom, odbaci u ponor onog bližeg.

Čovek očajnički vrisnu, šireći prste kao kandže u pokušaju da se uhvati za nešto, za bilo šta...

Na nesreću onog drugog, to nešto bilo je njegova noga, opuštena u pokušaju da nađe sledeću stepenicu u tami.

Novi krik, dublji i promukliji od prvog, ali Doplerov efekat oba izobličila u mišje cicanje pre nego što su, u posle-

dnjem zagrljaju, stigli do stena pod liticom.

— Mek Alister! — stenjao je treći čovek nekoliko stopa ispod ninde. — Mek Alister, šta se dogodilo?

— Šta je moglo da se dogodi? — čak i u ovakvoj situaciji Mek Alisterov glas je zvučao pribrano. — Ona dva pederu su pala, eto šta se dogodilo...

— Mek Alister... Ja... ne mogu više!

— Onda ostani tu do sudnjeg dana, ako želiš! Konoli! Mi idemo dole!

— Mek Alister! Molim te... molim te!

Palac po palac, ninda se, na lik pauku koji sigurno puže svojom mrežom, približava Konoliju. U poslednjem trenutku instinkt upozorava Konoliju na opasnost i njegove razrogačene oči susreću se sa plemenom koji suklja kroz uske proreze kapuljače.

— Mek Alister! — vrisak iz dubine grudi. — Đavo!

Ninda se glasno nasmeja, visokim, prodornim falsetom. Bio je dovoljan samo lak udarac nogom u Konolijevo lice da ovaj izgubi oslonac i sa vriskom poleti u ponor.

— Neko je gore! — začu se smireni Mek Alisterov glas. — Imaš pištolj u džepu, Benete! Pucaj! Pucaj, do đavola!

Ninđa se priljubi uza stenu, držeći na oku senku pripijenu desetak stopa niže. Izgledi da ga odatle pogodi čovek čije ruke drhte, praktično su beznačajni, a samom strelcu moglo bi se desiti da...

Pucanj. Metak prozvižda da leko od ninđe, završavajući go tovo na samom vrhu litice.

Trzaj oružja, međutim, bio je dovoljan da Benetija izbaci iz ravnoteže. Nekoliko trenutaka se borio, vrišteći, a onda prsti leve ruke popustiše i on polete naniže, instinktivno pritiskajući obarač pištolja de snom rukom.

Ispalio je tri hica pre nego što je umro. Neki ljudi čak i kada umiru ne prestaju da se koprcaju i bore. Beneti je bio jedan od njih.

— Ko je to? — tiho upita Mek Alister.

Ninđa ne odgovori. Nečujan i nevidljiv, koristeći i najmanji zaklon i najmanji oslonac na litici, on zaobiđe Mek Alistera u širokom luku. Zastao je tek kada se našao čoveku za leđima, tako blizu da ga je mogao dotaći ispruženom rukom.

— Ko je to gore? — ponovi Mek Alister pitanje.

— Tvoja smrt — progovori ninđa prigušeno.

Trzaj, snažan grč čitavog tela, ali Mek Alister uspe da savlada impuls koji ga je gonio

da se odbaci rukama i nogama od stene i umakne u tamu od paklenog glasa koji se iznenada javio iza njega.

Okrenuo je oprezno glavu i njihovi pogledi se sukobiše.

— Ko si ti? — prošaputa Mek Alister. Strah je konačno počeo da deluje na njega, strah koji odvlači krv iz udova i čini ih ukočenim i nesigurnim.

— Zar ti nisam rekao? — na smeja se ninđa. — Tvoja smrt, Mek Alister!

Oči drugog čoveka blesnuše, Otvarajući usta, on otkri iskežene zube kroz koje navre životinjsko režanje. Ispuštajući oslonac obema rukama, on učini pokret prema vratu ninđe, u očajničkom pokušaju da u sigurnu smrt za sobom povede i onoga koji ga je ubio.

Lesli s lakoćom izbeže taj zahvat, viseći na prstima samo jedne ruke.

Teško telo bez glasa stiže do dna ponora. Mek Alister je i umro onako kako je živio, kao večito gladna zver...

— Halo! — dopre odozdo ve seli glas Tabasko Pita. — Kakva je prognoza, ortak? Ako je taj pljusak mrtvaca prestao, mogu li da zatvorim kišobran?

— Je li sve u redu? — nasmeja se ninđa.

— Paa, uglavnom...

— Montero?

— Da, Montero. Đavolski hrabar momak, ali hrabrost ni je dovoljna ako sa pištoljem u ruci iskočaš pred četvoricu moćaka koji već imaju automatske u rukama. Ipak, sredio ih je svu četvoricu...

Prislanjajući na trenutak obzor pokriven svilom o stenu, ninda podiže glavu prema nebu.

Da, tamo na istoku jedna ružičasta pruga ocrtaiva greben planine. I sunce će se uskoro pojaviti i ukloniti iz ovog kraja

poslednje senke noći koje još stvaraju iluzije da je ovo što se dogodilo bio prizor iz samog pakla.

Njih troje će poći odavde za jedno sa suncem. Na zapad. Do blistavog okeana, mnogo čitijeg nego što je ova zemlja oko njega.

Znao je, naravno, da je to bekstvo odavde samo iluzija. Život koji je odabrao značio je da njegov lični pakao uvek ide za njim, ma kuda krenuo...

K R A J

NOVO!

T'AI ČIGONG PUBLIKACIJA

Terapeutske vežbe tradicionalne medicine. Kako poboljšati psiho-fizičke mogućnosti u svakodnevnom životu, sportu, borilačkim veštinama.

Sve ovo, i još mnogo toga zanimljivog naći ćete u ovoj jedinstvenoj publikaciji, koju preporučujemo ženama i muškarcima, zdravima i bolesnima, starijima i mladima, sportistima raznih sportskih i borilačkih disciplina.

Ekskluzivne reportaže, prevodi izvornih starih tekstova i rukopisa tradicionalne medicine, T'ai č' čuama, Pa Kue, Hsing I, disanja, meditacije, starih Saelin metoda treninga, itd. Čigong — kako aktivirati i upravljati energijom (Či) kod raznih oboljenja.

T'ai čigong publikacija ima oko 50 strana, a izlazi iz štampe krajem decembra ili do polovine januara. Cena publikacije u trenutku izlaska biće u vrednosti 6 DM + poštarina, a plaća se u dinarima. Ne šaljte novac, plaćate pouzdom. Tiraž je ograničen, narudžbenicom obezbedite vaš primerak. Poručite na adresu: M. T. P. FAH 56 — 11050 Beograd 22

Narudžbenica T'ai čigong publikacija No. 1/Roman Ninda

Ime i prezime: _____

Ulica i broj: _____

Pošt. broj i mesto: _____

NOVO! NOVO! NOVO!

POPUST 40%!

UECHI PUT TIGRA, ŽDRALA I ZMAJA

SAMOODBRANA ZA ŽENE I MUŠKARCE

Jedinstvena na zapadu i kod nas, bestseller knjiga samoodbrane, koju preporučujemo svima koji se interesuju ili bave nekom borilačkom veštinom.

Kane Uechi — Hanshi 10. dan sa svojim učenicima na više od 1000 fotografija demonstrira izvornu veštinu južnokineskog kružnog sistema borenja (Shao lin Chuan fa — tigra, ždrala i zmaja). Vrlo redak istorijski dokumentarni materijal, specifične vežbe zagrevanja, osnovne tehnike, kineski rukopis sa metodama treninga, tri kineske kate, kyu sho vitalne tačke, Sanchin univerzalna vežba za aktiviranje i kontrolu Ki energije tela, itd.

Knjiga je štampana na velikom formatu 28 x 20, na 270 strana. Cena knjige je 650.000 din, sa 40% popusta cena je 390.000 din., plus poštarina. Poklon karate naljepnica, a prvih 100 porudžbina donosi nagradu — knjigu po vašem izboru: »Ninda oružje«, »Fan Tsi« i »Pa Kua Chang«. Ova cena važi samo još ovaj mesec. Poručite na adresu:

P. FAH 56 — 11050 Beograd 22

U januaru Ninđa 80

VETAR DONOSI MIRIS KRVI

Pustinja je prazna i nema samo za onoga ko je ne poznaje i ne ume da čuje njen govor.

Za oko ninđe svako zrno peska predstavlja jedan detalj slike o onome što se ovde nedavno dogodilo. Svaki, pa i najneznatniji šum dopunjava tu sliku novim detaljima.

Čak i vetar ima svoju priču za ninđu. A vetar je danas vrlo rečit, jer . . .

Jer donosi miris krvi . . .